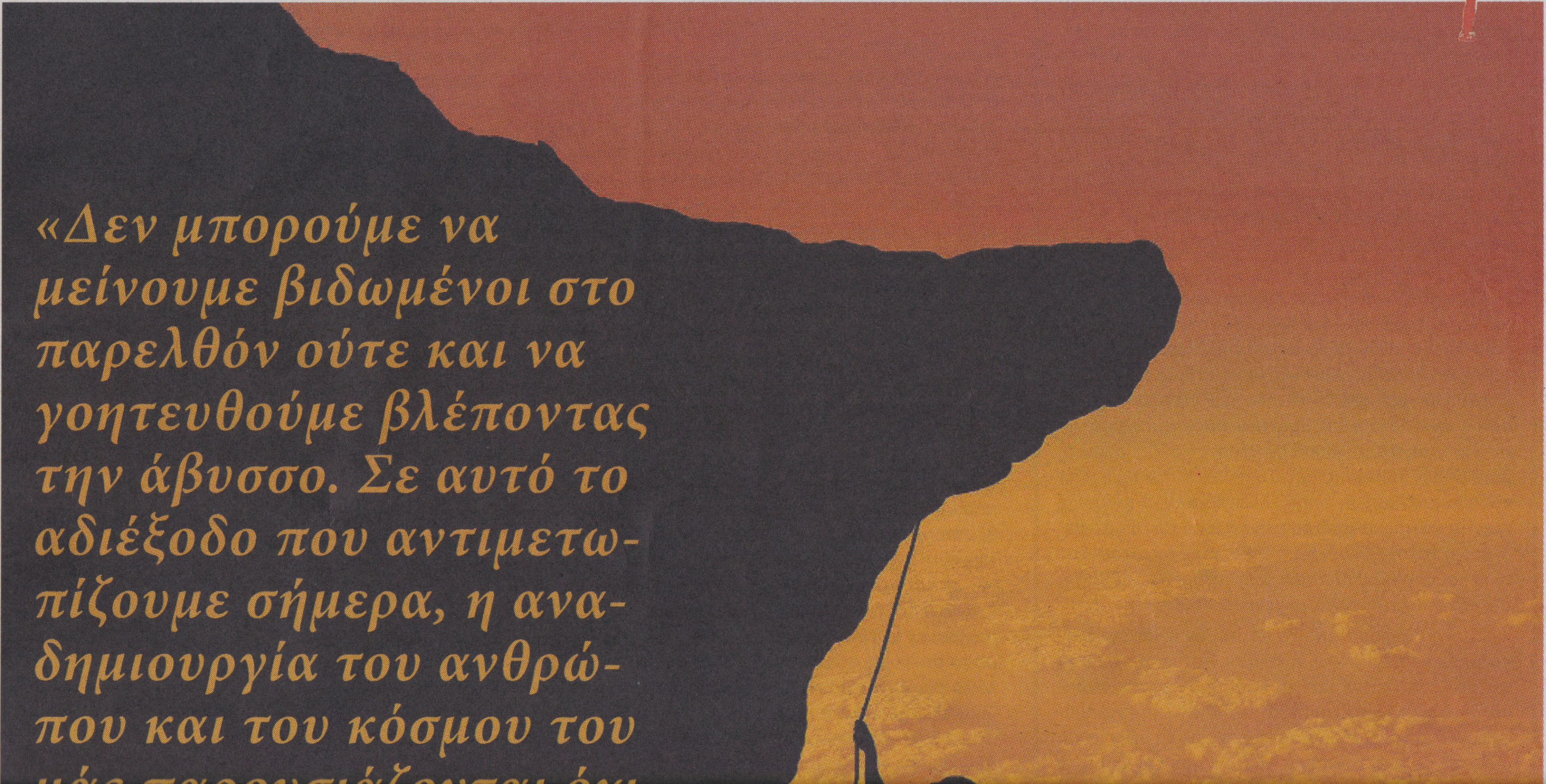
ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

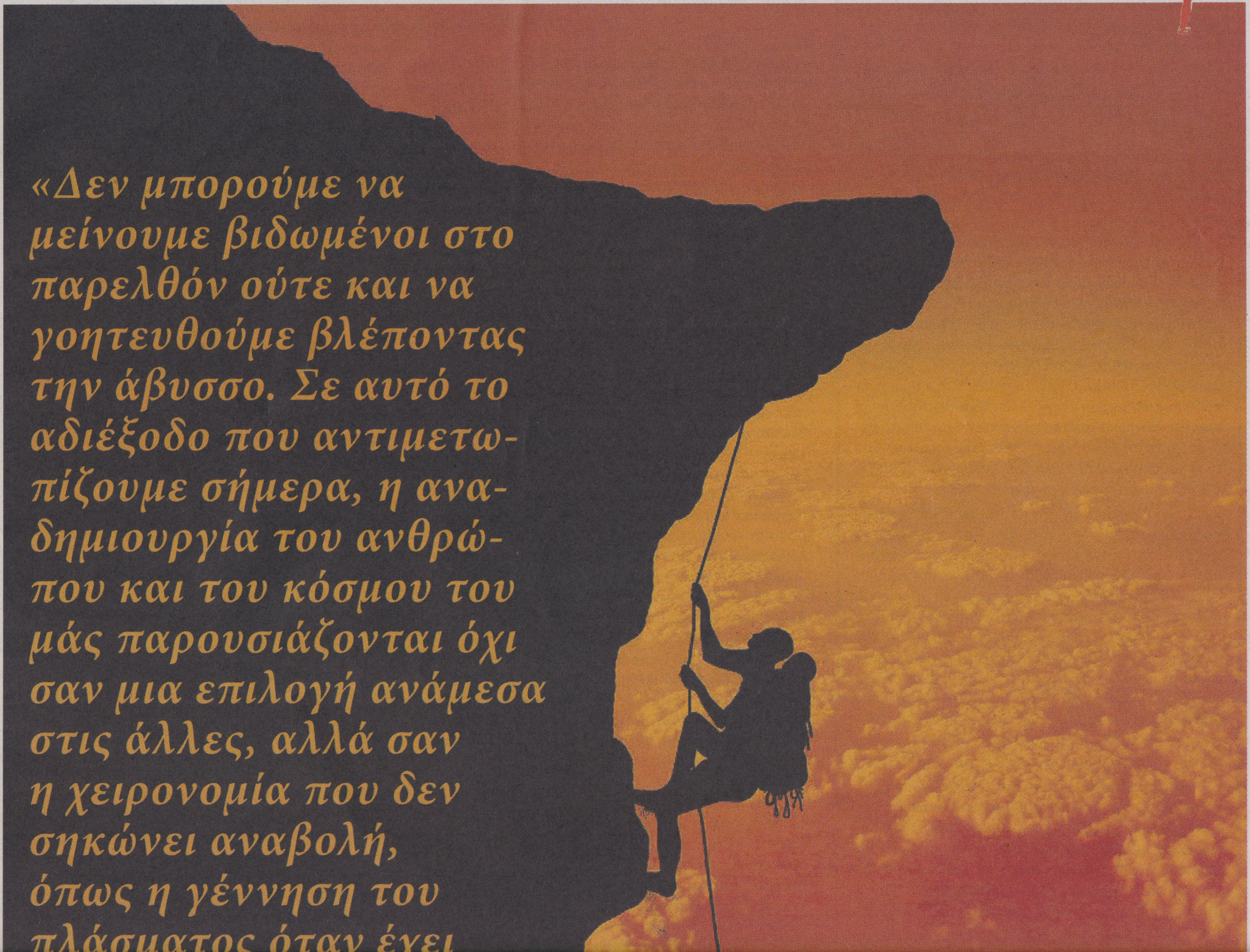
ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 192
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2019
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

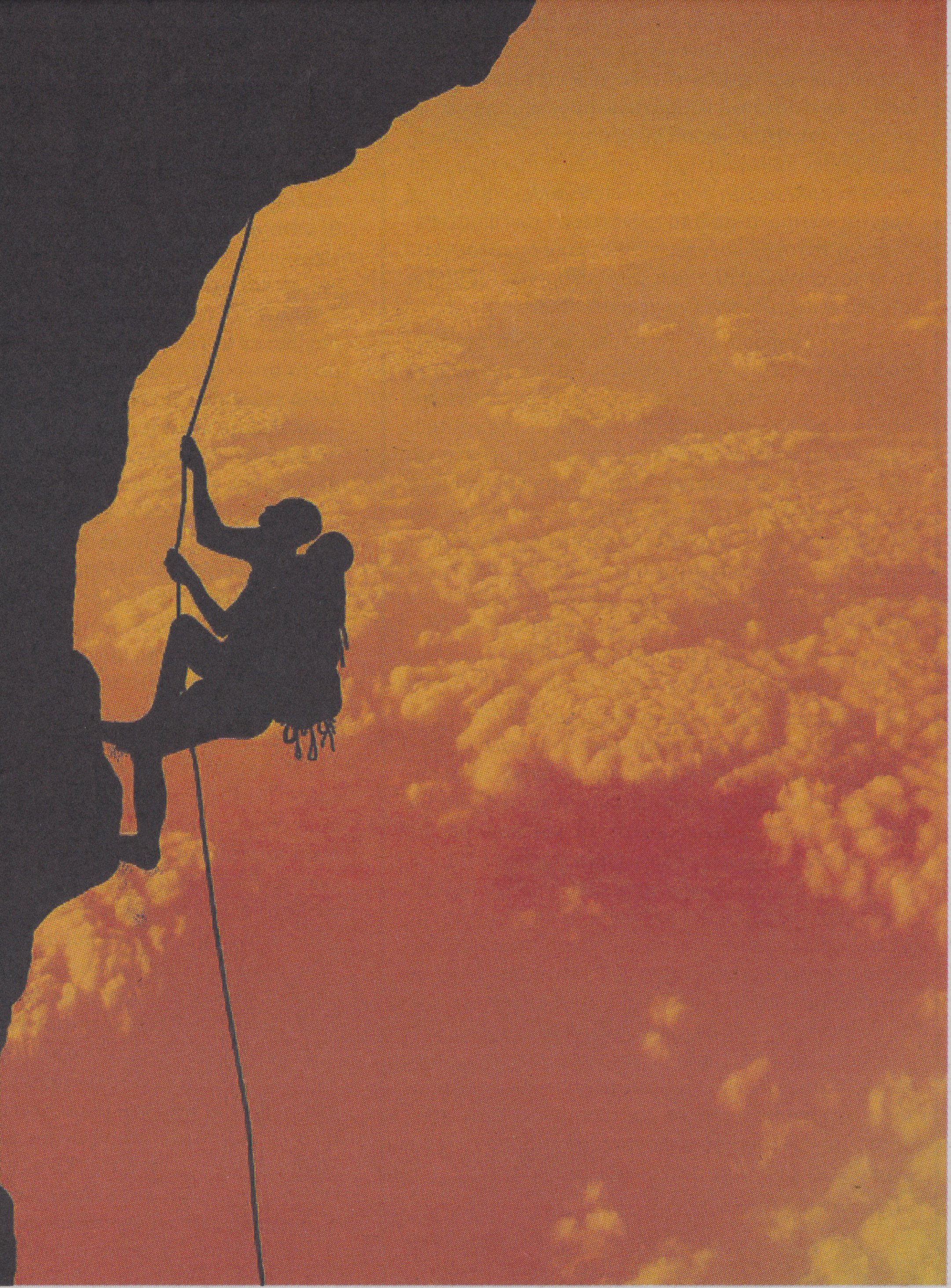
«Δεν μπορούμε να μείνουμε βιδωμένοι στο παρελθόν ούτε και να γοητευθούμε βλέποντας την άβυσσο. Σε αυτό το αδιέξοδο που αντιμετωπίζουμε σήμερα, η αναδημιουργία του ανθρώπου και του κόσμου του

2019
1,5 ΕΥΡΩ

«Δεν μπορούμε να
μείνουμε βιδωμένοι στο
παρελθόν ούτε και να
γοητευθούμε βλέποντας
την άβυσσο. Σε αυτό το
αδιέξοδο που αντιμετω-
πίζουμε σήμερα, η ανα-
δημιουργία του ανθρώ-
που και του κόσμου του
μάς παρουσιάζονται όχι
σαν μια επιλογή ανάμεσα
στις άλλες, αλλά σαν
η χειρονομία που δεν
σηκώνει αναβολή,
όπως η γέννηση του
πλάσματος όταν έχει

παρελθόν ούτε και να γοητευθούμε βλέποντας την άβυσσο. Σε αυτό το αδιέξοδο που αντιμετωπίζουμε σήμερα, η αναδημιουργία του ανθρώπου και του κόσμου του μάς παρουσιάζονται όχι σαν μια επιλογή ανάμεσα στις άλλες, αλλά σαν η χειρονομία που δεν σηκώνει αναβολή, όπως η γέννηση του πλάσματος όταν έχει φτάσει η ώρα του».

ERNESTO SABATO

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Ο Καμύ υποστήριζε ότι κάθε φορά που άκουγε έναν πολιτικό λόγο ή διάβαζε αυτούς, που διοικούν αισθανόταν τρόμο, γιατί δεν άκουγε τίποτα που να ηχεί ανθρώπινα, πάντα τις ίδιες λέξεις, που λένε τα ίδια ψέματα.

Σύμφωνα με τον Στάλιν «*είναι αρκετό να ξέρουν οι άνθρωποι ότι έγιναν εκλογές. Οι άνθρωποι, που ψηφίζουν δεν αποφασίζουν τίποτα. Οι άνθρωποι που καταμετρούν τις ψήφους αποφασίζουν τα πάντα*». Κτήνος μεν, ειλικρινέστατος δε.

Δυστυχώς, οι περισσότεροι άνθρωποι διαθέτουν κομματιασμένες μνήμες και είναι έτοιμοι να εμπλακούν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο στις πλαστές αντιθέσεις των εξουσιαστών, με αποτέλεσμα να παραμένουν αδρανείς ακόμα και όταν νομίζουν ότι δραστηριοποιούνται με ενεργητικό τρόπο με αφορμή μικρά ή μεγάλα ζητήματα που τους αφορούν είτε άμεσα είτε έμμεσα.

Η λεγόμενη κρίση συνεχίζει να αφήνει στο διάβα της καταστροφικά σημάδια, που ιστορικά τουλάχιστον προέκυπταν μόνο ως αποτέλεσμα μιας εμπόλεμης κατάστασης. Και ενώ δίχως καμμία αμφιβολία υπεύθυνο είναι και το σύνολο των ντόπιων εξουσιαστών ανεξαρτήτου κομματικής προέλευσης στήνεται για μιαν ακόμη φορά εκ μέρους το ίδιο σκηνικό μιας δήθεν πόλωσης μεταξύ τους. Μια «πόλωση» που για μιαν ακόμη φορά ελλείψει άλλης συνταγής έρχεται να προκαλέσει το ενδιαφέρον των ψηφοφόρων, να κατοχυρώσει τις ανύπαρκτες διαφορές μεταξύ τους, να διευθετήσει μιαν ακόμη μεταβίβαση της εξουσίας από τον ένα χέρι στο άλλο.

Η μόνη διαφορά από το παρελθόν είναι ότι στην προκειμένη περίπτωση η κομμουνιστική διαχείριση και μάλιστα με κινηματικό πρόσημο έρχεται να πιστοποιήσει την ανεξάντλητη ικανότητά της να προσφέρει στο κοινό εξουσιαστικό ταμείο τα δέοντα και μάλιστα με το παραπάνω. Η εξάρτησή της μάλιστα

«ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΑΜΕ, ΑΛΛΑ ΝΙΚΗΘΗΚΑΜΕ», Ή «ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΑΜΕ ΝΑ ΝΙΚΗΘΟΥΜΕ»;

«Θα τους κάνω μια προσφορά,
που δεν θα μπορούν να αρνηθούν».

Από την ταινία Νονός (1972)

«*Προσπαθήσαμε, αλλά νικηθήκαμε*», υποστήριξε ο υπουργός οικονομικών Ε. Τσακαλώτος μιλώντας στο **Paris School of International Affairs, στο Παρίσι**, επιχειρώντας να πείσει ότι το μεγαλύτερο λάθος της κυβέρνησης Τσίπρα ήταν ότι δεν κατάλαβε, ότι αυτό το οποίο θεωρούσε ως μέσο άσκησης πίεσης, ήταν αυτό το οποίο ήθελαν οι Γερμανοί, δηλαδή το λεγόμενο ***Grexit***, ενώ παρεμπιπτόντως σημείωσε ότι το Grexit θα συνιστούσε μια μόνιμη ζημιά για την ευρωζώνη.

Παράλληλα, ο υπουργός Οικονομικών, **εμμέσως, «κάλυψε» τις επιλογές του Γιάνη Βαρουφάκη**, υποστηρίζοντας ότι όποιος και να ήταν υπουργός Οικονομικών εκείνη την περίοδο, το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο, δεδομένου ότι η γραμμή που επικρατούσε τότε στην Ε.Ε ήταν ότι η Αριστερά έπρεπε να νικηθεί.

Το Τσακαλώτο, βέβαια, έχει κάθε λόγο να συνεχίζει να μας φλομώνει με ... Βαρουφάρες. Αν δηλαδή τον πάρουμε στα σοβαρά, καταλαβαίνουμε ότι το υποτιθέμενο ισχυρότερο όπλο του Συ.ριζ.α., στην πραγματικότητα ήταν αυτό ακριβώς που ήθελαν οι Γερμανοί γενικά και όχι ο Σόιμπλε. Εδώ, λοιπόν, δεν μιλάμε για έναν λάθος υπολογισμό, αλλά για κάτι που σηκώνει χαρακίρι και το Τσακαλώτο το περιγράφει χαμογελώντας με τα απερίγραπτα σαρδάμ του, που εξηγούνται μόνο λόγω εξωγήινης προέλευσης... Μόνο που η «εξήγηση» Τσακαλώτου είναι τόσο σαθρή, που δεν μπαίνουμε καν στον κόπο να επαναλάβουμε, ούτε περιληπτικά, όσα ήδη έχουμε γράψει στο παρελθόν.

μπληρώνοντας πως στην πραγματικότητα τον αποκάλεσε με πιο σκληρό τρόπο απ' ό,τι «ηλίθιος». Μήπως τον είπε μαλάκα; Μήπως τον είπε χέστη, κωλοπλένη; Μεγάλο μυστήριο. Πάντως, όπως ισχυρίζεται ο Βαρουφάκης, ο Τσίπρας ηλίθιος δεν είναι...

Όσο για τον Χουλιαράκη, όπου σταθεί και όπου βρεθεί ο Γιάννης (με ένα «ν») τον χαρακτηρίζει **«εντολοδόχο της τρόικα»**: «*Ο Γιώργος Χουλιαράκης από την πρώτη μέρα μέχρι σήμερα λειτουργούσε ως εντολοδόχος της τρόικα. Είναι ξεκάθαρο αυτό. Δεν δούλευε για μένα, ούτε για το υπουργείο μου*», ανέφερε στην συγκεκριμένη συνέντευξη.

Α, και κάτι τελευταίο. Δεν χρειάζεται και πολύ μυαλό για να καταλάβει κάποιος ότι ο Βαρουφάκης έχει φροντίσει να κρατά αρκετά ντοκουμέντα για τους πρώην «δικούς» του και ότι όσα αποκαλύπτει κατά καιρούς είναι μάλλον προειδοποιητικές βολές και μηνύματα

για το τί θα επακολουθήσει, εάν σκεφτούν να τον αγγίξουν με οποιοδήποτε τρόπο στο μέλλον. Ο Τσίπρας άλλωστε και η συμμορία του γνωρίζουν καλά πλέον από εκβιασμούς. Άλλωστε όπως έλεγαν και οι Λατίνοι ***in cauda venenum***, δηλαδή στην ***ουρά είναι το δηλητήριο***...

Ο ΤΣΙΠΡΑΣ, ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ, Ο ΛΕΝΙΝ ΚΑΙ Ο ΤΕΛΙΚΟΣ ΣΚΟΠΟΣ...

«Go back, κ. Μέρκελ, go back, κυρίες και κύριοι της συ-

λένε τα ίδια ψέματα.

Σύμφωνα με τον Στάλιν «*είναι αρκετό να ξέρουν οι άνθρωποι ότι έγιναν εκλογές. Οι άνθρωποι, που ψηφίζουν δεν αποφασίζουν τίποτα. Οι άνθρωποι που καταμετρούν τις ψήφους αποφασίζουν τα πάντα*». Κτήνος μεν, ειλικρινέστατος δε.

Δυστυχώς, οι περισσότεροι άνθρωποι διαθέτουν κομματιασμένες μνήμες και είναι έτοιμοι να εμπλακούν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο στις πλαστές αντιθέσεις των εξουσιαστών, με αποτέλεσμα να παραμένουν αδρανείς ακόμα και όταν νομίζουν ότι δραστηριοποιούνται με ενεργητικό τρόπο με αφορμή μικρά ή μεγάλα ζητήματα που τους αφορούν είτε άμεσα είτε έμμεσα.

Η λεγόμενη κρίση συνεχίζει να αφήνει στο διάβα της καταστροφικά σημάδια, που ιστορικά τουλάχιστον προέκυπταν μόνο ως αποτέλεσμα μιας εμπόλεμης κατάστασης. Και ενώ δίχως καμμία αμφιβολία υπεύθυνο είναι και το σύνολο των ντόπιων εξουσιαστών ανεξαρτήτου κομματικής προέλευσης στήνεται για μιαν ακόμη φορά εκ μέρους το ίδιο σκηνικό μιας δήθεν πόλωσης μεταξύ τους. Μια «πόλωση» που για μιαν ακόμη φορά ελλείψει άλλης συνταγής έρχεται να προκαλέσει το ενδιαφέρον των ψηφοφόρων, να κατοχυρώσει τις ανύπαρκτες διαφορές μεταξύ τους, να διευθετήσει μιαν ακόμη μεταβίβαση της εξουσίας από τον ένα χέρι στο άλλο.

Η μόνη διαφορά από το παρελθόν είναι ότι στην προκειμένη περίπτωση η κομμουνιστική διαχείριση και μάλιστα με κινηματικό πρόσημο έρχεται να πιστοποιήσει την ανεξάντλητη ικανότητά της να προσφέρει στο κοινό εξουσιαστικό ταμείο τα δέοντα και μάλιστα με το παραπάνω. Η εξάρτησή της μάλιστα από τον λεγόμενο ξένο παράγοντα είναι τέτοιας έκτασης όση και η αποφασιστικότητα της να υπηρετήσει τα μεγάλα αφεντικά στα ακόμα πιο δύσκολα, στα ακόμα πιο μεγάλα. Στην πολιτική πράγματι δεν υπάρχουν ενδοιασμοί, όμως τα μαθήματα ωμότητας που δίνονται από το καθεστώς Τσίπρα δεν είναι απλώς αξιοσημείωτα, αλλά κάτι παραπάνω.

Η κοινωνική αποσύνθεση και η ανασύνθεση στο κοινωνικό πεδίο, που επαγγέλλονται τα πολιτικά αηδόνια, εξελίσσεται με όρους κυριολεκτικά υποδούλωσης σε μια μελλοντική «ομαλότητα», η οποία θα αφανίσει μνήμες, αγωνιστικότητα και παραδόσεις του κοινωνικού χώρου στον οποίο θα επιβληθεί. Σ' αυτήν ακριβώς την διαδικασία καλούνται να συμμετέχουν οι πρόθυμοι ψηφοφόροι, αυτή ακριβώς την διαδικασία καλούνται να κατοχυρώσουν και να αναγνωρίσουν με την θέλησή τους. Για τον ίδιο ακριβώς

Ή «ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΑΜΕ ΝΑ ΝΙΚΗΘΟΥΜΕ»;

«Θα τους κάνω μια προσφορά,
που δεν θα μπορούν να αρνηθούν».
Από την ταινία Νονός (1972)

«*Προσπαθήσαμε, αλλά νικηθήκαμε*», υποστήριξε ο υπουργός οικονομικών Ε. Τσακαλώτος μιλώντας στο **Paris School of International Affairs, στο Παρίσι**, επιχειρώντας να πείσει ότι το μεγαλύτερο λάθος της κυβέρνησης Τσίπρα ήταν ότι δεν κατάλαβε, ότι αυτό το οποίο θεωρούσε ως μέσο άσκησης πίεσης, ήταν αυτό το οποίο ήθελαν οι Γερμανοί, δηλαδή το λεγόμενο ***Grexit***, ενώ παρεμπιπτόντως σημείωσε ότι το Grexit θα συνιστούσε μια μόνιμη ζημιά για την ευρωζώνη.

Παράλληλα, ο υπουργός Οικονομικών, ***εμμέσως, «κάλυψε» τις επιλογές του Γιάνη Βαρουφάκη,*** υποστηρίζοντας ότι όποιος και να ήταν υπουργός Οικονομικών εκείνη την περίοδο, το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο, δεδομένου ότι η γραμμή που επικρατούσε τότε στην Ε.Ε ήταν ότι η Αριστερά έπρεπε να νικηθεί.

Το Τσακαλώτο, βέβαια, έχει κάθε λόγο να συνεχίζει να μας φλομώνει με ... Βαρουφάρες. Αν δηλαδή τον πάρουμε στα σοβαρά, καταλαβαίνουμε ότι το υποτιθέμενο ισχυρότερο όπλο του Συ.ριζ.α., στην πραγματικότητα ήταν αυτό ακριβώς που ήθελαν οι Γερμανοί γενικά και όχι ο Σόιμπλε. Εδώ, λοιπόν, δεν μιλάμε για έναν λάθος υπολογισμό, αλλά για κάτι που σηκώνει χαρακίρι και το Τσακαλώτο το περιγράφει χαμογελώντας με τα απερίγραπτα σαρδάμ του, που εξηγούνται μόνο λόγω εξωγήινης προέλευσης... Μόνο που η «εξήγηση» Τσακαλώτου είναι τόσο σαθρή, που δεν μπαίνουμε καν στον κόπο να επαναλάβουμε, ούτε περιληπτικά, όσα ήδη έχουμε γράψει στο παρελθόν.

Ο Γιάννης (με ένα «ν») ***Βαρουφάκης*** θυμάται όμως, κάπως αλλιώς την ιστορία. Μεταξύ πολλών άλλων στο βιβλίο του («*Αήττητοι, Ηττημένοι*» στην ελληνική έκδοση, στην αγγλική του έκδοση τιτλοφορείται «*Adults in the room*» - *Ενήλικοι στο Δωμάτιο)* ξεμπροστιάζοντας τους πρώην συντρόφους του, έγραψε ότι ο Γ. ***Δραγασάκης*** ήθελε να ηττηθεί στο δημοψήφισμα το «ΟΧΙ» για να επιβληθούν ευκολότερα οι όροι των δανειστών. Τώρα όσον αφορά για μιαν από τις στιχομυθίες του με τον Τσίπρα τα συμπεράσματα είναι όλα δικά σας: «*Κοίταξε, Γιάνη, οι προβλέψεις σου ήταν σωστές. Αλλά νά ποιο είναι το πρόβλημα. Αν άλλες κυβερνήσεις έδιναν αυτά που έδωσα εγώ, η τρόικα θα είχε κλείσει τη συμφωνία. **Τους έδωσα περισσότερα από όσα τους έδωσε ποτέ ο Σαμαράς** και ακόμη θέλουν να με τιμωρήσουν, όπως είχες πει. Ας δούμε το θέμα κατάματα. Δεν θέλουν να δώσουν συμφωνία ούτε σε εσένα ούτε σε*

χος της τρόικα. Είναι ξεκάθαρο αυτό. Δεν δούλευε για μένα, ούτε για το υπουργείο μου», ανέφερε στην συγκεκριμένη συνέντευξη.

Α, και κάτι τελευταίο. Δεν χρειάζεται και πολύ μυαλό για να καταλάβει κάποιος ότι ο Βαρουφάκης έχει φροντίσει να κρατά αρκετά ντοκουμέντα για τους πρώην «δικούς» του και ότι όσα αποκαλύπτει κατά καιρούς είναι μάλλον προειδοποιητικές βολές και μηνύματα

για το τί θα επακολουθήσει, εάν σκεφτούν να τον αγγίξουν με οποιοδήποτε τρόπο στο μέλλον. Ο Τσίπρας άλλωστε και η συμμορία του γνωρίζουν καλά πλέον από εκβιασμούς. Άλλωστε όπως έλεγαν και οι Λατίνοι ***in cauda venenum***, δηλαδή στην ***ουρά είναι το δηλητήριο***...

Ο ΤΣΙΠΡΑΣ, ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ, Ο ΛΕΝΙΝ ΚΑΙ Ο ΤΕΛΙΚΟΣ ΣΚΟΠΟΣ...

«Go back, κ. Μέρκελ, go back, κυρίες και κύριοι της συντηρητικής νομενκλατούρας της Ευρώπης». «Είναι μια πολιτικός που έχει συναίσθηση της ευθύνης και παρ' ότι είναι στο κεντροδεξιό κόμμα, είναι ανοιχτόμυαλη, όπως φάνηκε από τη στάση της στο προσφυγικό».

«Κωλοτούμπες και υποχωρήσεις εξευτελισμού, υπάρχουν άλλοι για να τις κάνουν». «Διότι εμείς θα βαράμε το νταούλι και αυτές (σ.σ. οι αγορές) θα χορεύουν. Δεν θα παίζουν αυτοί τον ζουρνά για να χορεύουμε εμείς σε όποιον σκοπό αυτές θέλουνε. Θα παίζουμε τη λύρα και θα χορεύουν πεντοζάλη» (ομιλία στο Ηράκλειο τον Δεκέμβρη του 2014).

«Η μόνη εναλλακτική και σωτήρια πρόταση είναι η κατάργηση με έναν νόμο και σε ένα άρθρο, όπως ακριβώς τα ψηφίσατε προχθές, όλων των μέτρων λιτότητας που εξαθλιώνουν την κοινωνία και γεννούν ακόμη μεγαλύτερη ύφεση». «Δεν είπα εγώ ότι μπορούν να

στον προέκυπταν μόνο ως αποτέλεσμα μιας εμπόλεμης κατάστασης. Και ενώ δίχως καμμία αμφιβολία υπεύθυνο είναι και το σύνολο των ντόπιων εξουσιαστών ανεξάρτητου κομματικής προέλευσης στήνεται για μιαν ακόμη φορά εκ μέρους το ίδιο σκηνικό μιας δήθεν πόλωσης μεταξύ τους. Μια «πόλωση» που για μιαν ακόμη φορά ελλείψει άλλης συνταγής έρχεται να προκαλέσει το ενδιαφέρον των ψηφοφόρων, να κατοχυρώσει τις ανύπαρκτες διαφορές μεταξύ τους, να διευθετήσει μιαν ακόμη μεταβίβαση της εξουσίας από τον ένα χέρι στο άλλο.

Η μόνη διαφορά από το παρελθόν είναι ότι στην προκειμένη περίπτωση η κομμουνιστική διαχείριση και μάλιστα με κινηματικό πρόσημο έρχεται να πιστοποιήσει την ανεξάντλητη ικανότητά της να προσφέρει στο κοινό εξουσιαστικό ταμείο τα δέοντα και μάλιστα με το παραπάνω. Η εξάρτησή της μάλιστα από τον λεγόμενο ξένο παράγοντα είναι τέτοιας έκτασης όση και η αποφασιστικότητα της να υπηρετήσει τα μεγάλα αφεντικά στα ακόμα πιο δύσκολα, στα ακόμα πιο μεγάλα. Στην πολιτική πράγματι δεν υπάρχουν ενδοιασμοί, όμως τα μαθήματα ωμότητας που δίνονται από το καθεστώς Τσίπρα δεν είναι απλώς αξιοσημείωτα, αλλά κάτι παραπάνω.

Η κοινωνική αποσύνθεση και η ανασύνθεση στο κοινωνικό πεδίο, που επαγγέλλονται τα πολιτικά αηδόνια, εξελίσσεται με όρους κυριολεκτικά υποδούλωσης σε μια μελλοντική «ομαλότητα», η οποία θα αφανίσει μνήμες, αγωνιστικότητα και παραδόσεις του κοινωνικού χώρου στον οποίο θα επιβληθεί. Σ' αυτήν ακριβώς την διαδικασία καλούνται να συμμετέχουν οι πρόθυμοι ψηφοφόροι, αυτή ακριβώς την διαδικασία καλούνται να κατοχυρώσουν και να αναγνωρίσουν με την θέλησή τους. Για τον ίδιο ακριβώς λόγο, οι εξουσιαστές είναι έτοιμοι σε κάθε περίπτωση να συγκυβερνήσουν, όπως άλλωστε έχουν κάνει στο παρελθόν στις καίριες στιγμές για το συνάφι τους. Γι' αυτόν τον λόγο –και άλλους χιλιάδες ακόμη– δεν έχουμε παρά να βαδίσουμε σταθερά στον δρόμο της ***εκλογικής απεργίας***. Και προπάντων με ειλικρίνεια και χωρίς αστερίσκους.

Και ο νοών νοείτω...

Απρίλιος 2019

σως, «κάλυψε» τις επιλογές του Γιάνη Βαρουφάκη, υποστηρίζοντας ότι όποιος και να ήταν υπουργός Οικονομικών εκείνη την περίοδο, το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο, δεδομένου ότι η γραμμή που επικρατούσε τότε στην Ε.Ε ήταν ότι η Αριστερά έπρεπε να νικηθεί.

Το Τσακαλώτο, βέβαια, έχει κάθε λόγο να συνεχίζει να μας φλομώνει με ... Βαρουφάρες. Αν δηλαδή τον πάρουμε στα σοβαρά, καταλαβαίνουμε ότι το υποτιθέμενο ισχυρότερο όπλο του Συ.ριζ.α., στην πραγματικότητα ήταν αυτό ακριβώς που ήθελαν οι Γερμανοί γενικά και όχι ο Σόιμπλε. Εδώ, λοιπόν, δεν μιλάμε για έναν λάθος υπολογισμό, αλλά για κάτι που σηκώνει χαρακίρι και το Τσακαλώτο το περιγράφει χαμογελώντας με τα απερίγραπτα σαρδάμ του, που εξηγούνται μόνο λόγω εξωγήινης προέλευσης... Μόνο που η «εξήγηση» Τσακαλώτου είναι τόσο σαθρή, που δεν μπαίνουμε καν στον κόπο να επαναλάβουμε, ούτε περιληπτικά, όσα ήδη έχουμε γράψει στο παρελθόν.

Ο Γιάννης (με ένα «ν») ***Βαρουφάκης*** θυμάται όμως, κάπως αλλιώς την ιστορία. Μεταξύ πολλών άλλων στο βιβλίο του (*«Αήττητοι, Ηττημένοι»* στην ελληνική έκδοση, στην αγγλική του έκδοση τιτλοφορείται *«Adults in the room» - Ενήλικοι στο Δωμάτιο)* ξεμπροστιάζοντας τους πρώην συντρόφους του, έγραψε ότι ο Γ. ***Δραγασάκης*** ήθελε να ηττηθεί στο δημοψήφισμα το «ΟΧΙ» για να επιβληθούν ευκολότερα οι όροι των δανειστών. Τώρα όσον αφορά για μιαν από τις στιχομυθίες του με τον Τσίπρα τα συμπεράσματα είναι όλα δικά σας: «*Κοίταξε, Γιάνη, οι προβλέψεις σου ήταν σωστές. Αλλά νά ποιο είναι το πρόβλημα. Αν άλλες κυβερνήσεις έδιναν αυτά που έδωσα εγώ, η τρόικα θα είχε κλείσει τη συμφωνία.* ***Τους έδωσα περισσότερα από όσα τους έδωσε ποτέ ο Σαμαράς*** *και ακόμη θέλουν να με τιμωρήσουν, όπως είχες πει. Ας δούμε το θέμα κατάματα. Δεν θέλουν να δώσουν συμφωνία ούτε σε εσένα ούτε σε εμένα... Με το 62% εμένα δεν μπορούν να με αγγίξουν. Εσένα μπορούν να σε καταστρέψουν*».

Σε συνέντευξή του, μάλιστα, ο ***Βαρουφάκης*** τον Γενάρη του 2018 (Παραπολιτικά) αποκάλυψε και την εξής στιχομυθία μεταξύ του ιδίου και του Τσίπρα, όταν έμαθε ότι ο τελευταίος συμφώνησε με τους δανειστές για πρωτογενή πλεονάσματα 3,5%, χωρίς να συμβουλευτεί τον ίδιο. «***Του είπα είσαι εντελώς ηλίθιος; Εσένα τί σου έδωσαν ως αντάλλαγμα;*** *Και μου απάντησε: Α, έκανα βλακεία; Εντάξει, θα το πάρουμε πίσω*», συ-

για το τί θα επακολουθήσει, εάν σκεφτούν να τον αγγίξουν με οποιοδήποτε τρόπο στο μέλλον. Ο Τσίπρας άλλωστε και η συμμορία του γνωρίζουν καλά πλέον από εκβιασμούς. Άλλωστε όπως έλεγαν και οι Λατίνοι ***in cauda venenum***, δηλαδή στην ***ουρά είναι το δηλητήριο***...

Ο ΤΣΙΠΡΑΣ, ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ, Ο ΛΕΝΙΝ ΚΑΙ Ο ΤΕΛΙΚΟΣ ΣΚΟΠΟΣ...

«Go back, κ. Μέρκελ, go back, κυρίες και κύριοι της συντηρητικής νομενκλατούρας της Ευρώπης». «Είναι μια πολιτικός που έχει συναίσθηση της ευθύνης και παρ' ότι είναι στο κεντροδεξιό κόμμα, είναι ανοιχτόμυαλη, όπως φάνηκε από τη στάση της στο προσφυγικό».

«Κωλοτούμπες και υποχωρήσεις εξευτελισμού, υπάρχουν άλλοι για να τις κάνουν». «Διότι εμείς θα βαράμε το νταούλι και αυτές (σ.σ. οι αγορές) θα χορεύουν. Δεν θα παίζουν αυτοί τον ζουρνά για να χορεύουμε εμείς σε όποιον σκοπό αυτές θέλουνε. Θα παίζουμε τη λύρα και θα χορεύουν πεντοζάλη» (ομιλία στο Ηράκλειο τον Δεκέμβρη του 2014).

«Η μόνη εναλλακτική και σωτήρια πρόταση είναι η κατάργηση με έναν νόμο και σε ένα άρθρο, όπως ακριβώς τα ψηφίσατε προχθές, όλων των μέτρων λιτότητας που εξαθλιώνουν την κοινωνία και γεννούν ακόμη μεγαλύτερη ύφεση». «Δεν είπα εγώ ότι μπορούν να σκιστούν τα μνημόνια με έναν νόμο» (Ιούλιος 2015, ραδιοσταθμός Κόκκινο).

«Θα υπερασπιστούμε τον δημόσιο χαρακτήρα των περιφερειακών αεροδρομίων» (Γενάρης 2015). «Σήμερα στέλνεται ένα σημαντικό μήνυμα με την επένδυση των 1,234 δισ. ευρώ, είναι μια σημαντική στιγμή για την Ελλάδα» (Απρίλιος 2017 σε συνάντηση με την διοίκηση της Fraport στην οποία μεταβιβάστηκαν 14 περιφερειακά αεροδρόμια).

Όπως έγραφε ο Λένιν το 1919: «*Μας κατηγορούν ότι*

συνέχεια στη σελ. 4

ΠΕΡΙ ΗΤΤΑΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ...

«Είκοσι χρόνια αργότερα, αρκετοί απ' όσους ήμασταν τότε, είμαστε ακόμα ζωντανοί. Άλλοι εξαντλήθηκαν, πολλοί σάπισαν. Οι περισσότεροι δεν συσσώρευσαν άλλες ήττες στη ζωή εκτός απ' αυτές που τους επιβλήθηκαν. Ήττες, ένα σωρό, όμως παράδοση ελάχιστες φορές. Το '68 μάς έδωσε αυτά τα καύσιμα αντίστασης και το πείσμα που σημάδεψε το σύνολο του κινήματος, μάς έδωσε ένα αίσθημα του τόπου, ένα «νόημα της πατρίδας» μέσα στη σάρκα μας ως το κόκαλο».

Paco Ignacio Taibo II, '68 Μεξικό

«Το ωραίο και το δύσκολο δεν είναι να κρατήσεις είναι να πέσεις και να σηκωθείς».

Θ. Κωσταβάρας

Η λέξη ***ήττα*** προέρχεται από το αρχαιότατο επίρρημα ***ήκα***, δηλαδή ήκ- ια > ήσσα (αττική διάλεκτος) >

και δραστηριοποιούνται συστηματικά στο συγκεκριμένο πεδίο.

Μια συγκεκριμένη ***ήττα***, λοιπόν, δεν αποκλείει την συνέχεια, την αναδίπλωση, την ανασυγκρότηση όσων αγωνίζονται για έναν σκοπό, για μιαν ***Ιδέα***. Εδώ πρέπει να κάνουμε μια σημαντική διάκριση. Οι συνέπειες μιας ***ήττας*** δεν ταυτίζονται με τις συνέπειες μιας ***παράδοσης***. Η σύγχυση όσον αφορά αυτό το ζήτημα δεν είναι τυχαία, καθώς όσοι την καλλιεργούν εξυπηρετούν φανερές ή μη σκοπιμότητες.

Ας δούμε, όμως, ορισμένα χαρακτηριστικά της ***παράδοσης***.

Εκείνος ή εκείνοι, οι οποίοι παραδίδονται σπεύδουν να αναγνωρίσουν την εξουσία, που τους επιβλήθηκε, να δεχθούν τους όρους της, ουσιαστικά να αποδεχθούν τον αφοπλισμό τους με την στενή ή την ευρεία έννοια. Για τον λόγο αυτό σε αμέτρητες περιπτώσεις είτε στη λαϊκή παράδοση είτε γενικότερα στη συλλογική μνήμη παραμέ-

και εκείνες τις «ήττες», οι οποίες αποτελούν προϊόν διαπραγμάτευσης στα πλαίσια πολιτικών διευθετήσεων όσον αφορά την «τύχη» ανεξέλεγκτων αγώνων, όποια μορφή και αν αυτοί έχουν. Εδώ η «ήττα» προετοιμάζεται μεθοδικά για να εμφανιστεί ως αποτέλεσμα «λάθους» ή ενός τυχαίου λανθασμένου υπολογισμού, ακριβώς για να καλυφθεί ό,τι έχει προηγηθεί ό,τι έχει συμφωνηθεί ή έχει επιβληθεί ως «τέλος». Εδώ τελικά η «ήττα» δεν είναι τίποτα άλλο παρά συγκαλυμμένη παράδοση.

Η ***παράδοση***, βέβαια, ταυτόχρονα σηματοδοτεί την είσοδο σε μια διαδικασία, που η μια υποχώρηση φέρνει την άλλη, έστω και αν αυτό δεν γίνεται με εκκωφαντικό τρόπο, έστω και αν οι αλλεπάλληλες υποχωρήσεις βαπτίζονται τακτικοί ελιγμοί ή όπως αλλιώς.

Έχουμε στο παρελθόν επανειλημμένως καταγράψει τις διαφορές ανάμεσα στην άσκηση της ***βίας*** και στην ***καταστολή***. Θα επαναλάβουμε και πάλι ότι όταν δεχόμαστε βία δεν σημαίνει ότι μας καταστέλλουν. Μπορούμε, λοιπόν, να δεχόμαστε βία και να απαντάμε στην εξουσία επιλέγοντας τις μορφές του αγώνα μας και να συνεχίζουμε να δραστηριοποιούμαστε με αμείωτη ένταση.

Η διάκριση της ασκούμενης κρατικής βίας από την κρατική καταστολή είναι σημαντική πρώτα απ' όλα για έναν απλό λόγο. Οι συνέπειες στην μια περίπτωση είναι διαφορετικές από την άλλη. Η σκόπιμη εξομοίωσή τους στις περισσότερες περιπτώσεις δικαιολογεί την προσφυγή στην πολιτική «λύση» του «προβλήματος», στην αποδοχή εκ μέρους των μη μυημένων της διαδικασίας της πολιτικής κεφαλαιοποίησης της δράσης τους.

Πλήθος κινηματικών «απαντήσεων» στην κρατική καταστολή θα μπορούσαν να παρατεθούν ως εύλογα παραδείγματα. Σε παρόμοιες περιπτώσεις, ενώ η παράδοση είναι εκείνη, που έχει επιλεγεί, προβάλλεται το αντίθετο, δηλαδή μια κίβδηλη αγωνιστικότητα με φερετζέ την μαζικότητα. Έτσι, αναζητούνται πολυπληθείς συμπαραστάτες και όχι αλληλέγγυοι, ενεργοποιούνται κομματικοί φορείς, κομματικές νεολαίες και λοιποί κινηματικοί συγγενείς, φυσικά προς ιδίαν κομματική δόξα.

Η αγωνιστικότητα εδώ μοιάζει με ένα εντυπωσιακό πυροτέχνημα, που φωτίζει τον ουρανό, τον πλημμυρίζει χρώματα αλλά και ήχους, μόνο που διαρκεί ελάχιστα

«Είκοσι χρόνια αργότερα, αρκετοί απ' όσους ήμασταν τότε, είμαστε ακόμα ζωντανοί. Άλλοι εξαντλήθηκαν, πολλοί σάπισαν. Οι περισσότεροι δεν συσσώρευσαν άλλες ήττες στη ζωή εκτός απ' αυτές που τους επιβλήθηκαν. Ήττες, ένα σωρό, όμως παράδοση ελάχιστες φορές. Το '68 μάς έδωσε αυτά τα καύσιμα αντίστασης και το πείσμα που σημάδεψε το σύνολο του κινήματος, μάς έδωσε ένα αίσθημα του τόπου, ένα «νόημα της πατρίδας» μέσα στη σάρκα μας ως το κόκαλο».

Paco Ignacio Taibo II, '68 Μεξικό

«Το ωραίο και το δύσκολο δεν είναι να κρατήσεις είναι να πέσεις και να σηκωθείς».

Θ. Κωσταβάρας

Η λέξη ***ήττα*** προέρχεται από το αρχαιότατο επίρρημα ***ήκα***, δηλαδή ήκ- jα > ήσσα (αττική διάλεκτος) > ήττα. Το επίρρημα ***ήκα*** δήλωνε τόσο ποιότητα όσο και ποσότητα, όμως, δήλωνε ελάχιστη ποσότητα, άρα και κάποια σχετική ποιότητα, έστω λίγη.

Στην Ιλιάδα και στην Οδύσσεια το επίρρημα ***ήκα*** σημαίνει ασθενικά, ήσυχα, με πραότητα, ήσυχα, ήπια, ελαφρώς, όχι δυνατά, όχι βίαια, με ηρεμία, βραδέως, σιγανά, επομένως αρχικά δεν δηλώνει την αρνητική έκβαση του πολέμου, αλλά τον τρόπο με τον οποίο γίνεται, δηλαδή τον τρόπο με τον οποίο επέρχεται το δυσμενές αποτέλεσμα.

Πολλές φορές, μάλιστα, υπήρχε αμφισβήτηση όσον αφορά για το ποιος ηττήθηκε, καθώς κάτι τέτοιο επέτρεπαν λόγου χάρη οι ισάριθμες ανθρώπινες απώλειες των εμπόλεμων μερών.

Η ***ήττα***, λοιπόν, από μόνη της δεν συνεπαγόταν την συντριβή ή τον όλεθρο ή τον αφανισμό, δεν συνεπαγόταν

και δραστηριοποιούνται συστηματικά στο συγκεκριμένο πεδίο.

Μια συγκεκριμένη ***ήττα***, λοιπόν, δεν αποκλείει την συνέχεια, την αναδίπλωση, την ανασυγκρότηση όσων αγωνίζονται για έναν σκοπό, για μιαν ***Ιδέα***. Εδώ πρέπει να κάνουμε μια σημαντική διάκριση. Οι συνέπειες μιας ***ήττας*** δεν ταυτίζονται με τις συνέπειες μιας ***παράδοσης***. Η σύγχυση όσον αφορά αυτό το ζήτημα δεν είναι τυχαία, καθώς όσοι την καλλιεργούν εξυπηρετούν φανερές ή μη σκοπιμότητες.

Ας δούμε, όμως, ορισμένα χαρακτηριστικά της ***παράδοσης***.

Εκείνος ή εκείνοι, οι οποίοι παραδίδονται σπεύδουν να αναγνωρίσουν την εξουσία, που τους επιβλήθηκε, να δεχθούν τους όρους της, ουσιαστικά να αποδεχθούν τον αφοπλισμό τους με την στενή ή την ευρεία έννοια. Για τον λόγο αυτό σε αμέτρητες περιπτώσεις είτε στη λαϊκή παράδοση είτε γενικότερα στη συλλογική μνήμη παραμένουν φωτεινές, εκείνες οι περιπτώσεις αγώνων κατά τους οποίους δεν επιλέχθηκε η παράδοση, ακόμα και αν η επιλογή αυτή έφερε μεγάλο βάρος.

Η μη παράδοση θεωρείται, λοιπόν, απόδειξη ήθους, ειλικρίνειας, ανιδιοτέλειας, βαθιάς αίσθησης της συνέχειας, έκφραση μιας αγωνιστικότητας, η οποία δεν δέχεται την πολιτική της εκπροσώπηση, που δεν είναι διατεθειμένη να πουληθεί σ' όσους έρχονται πρόθυμα να την κοστολογήσουν να την ζυγίσουν, να την αγοράσουν προσφέροντας δικαιώματα και κάθε λογής ανταλλάγματα.

Η μη παράδοση κινείται πρώτα απ' όλα από τον αυτοσεβασμό εκείνων των ανθρώπων, που κοιτούν στα μάτια την ήττα και δεν δέχονται ούτε για μια στιγμή να τους τσακίσει.

Η μη παράδοση έρχεται να λοιδωρήσει την ισχύ εκείνων, που επιβλήθηκαν, έρχεται να κραυγάσει ότι τίποτα

ενός τυχαίου λανθασμένου υπολογισμού, ακριβώς για να καλυφθεί ό,τι έχει προηγηθεί ό,τι έχει συμφωνηθεί ή έχει επιβληθεί ως «τέλος». Εδώ τελικά η «ήττα» δεν είναι τίποτα άλλο παρά συγκαλυμμένη παράδοση.

Η ***παράδοση***, βέβαια, ταυτόχρονα σηματοδοτεί την είσοδο σε μια διαδικασία, που η μια υποχώρηση φέρνει την άλλη, έστω και αν αυτό δεν γίνεται με εκκωφαντικό τρόπο, έστω και αν οι αλλεπάλληλες υποχωρήσεις βαπτίζονται τακτικοί ελιγμοί ή όπως αλλιώς.

Έχουμε στο παρελθόν επανειλημμένως καταγράψει τις διαφορές ανάμεσα στην άσκηση της ***βίας*** και στην ***καταστολή***. Θα επαναλάβουμε και πάλι ότι όταν δεχόμαστε βία δεν σημαίνει ότι μας καταστέλλουν. Μπορούμε, λοιπόν, να δεχόμαστε βία και να απαντάμε στην εξουσία επιλέγοντας τις μορφές του αγώνα μας και να συνεχίζουμε να δραστηριοποιούμαστε με αμείωτη ένταση.

Η διάκριση της ασκούμενης κρατικής βίας από την κρατική καταστολή είναι σημαντική πρώτα απ' όλα για έναν απλό λόγο. Οι συνέπειες στην μια περίπτωση είναι διαφορετικές από την άλλη. Η σκόπιμη εξομοίωσή τους στις περισσότερες περιπτώσεις δικαιολογεί την προσφυγή στην πολιτική «λύση» του «προβλήματος», στην αποδοχή εκ μέρους των μη μυημένων της διαδικασίας της πολιτικής κεφαλαιοποίησης της δράσης τους.

Πλήθος κινηματικών «απαντήσεων» στην κρατική καταστολή θα μπορούσαν να παρατεθούν ως εύλογα παραδείγματα. Σε παρόμοιες περιπτώσεις, ενώ η παράδοση είναι εκείνη, που έχει επιλεγεί, προβάλλεται το αντίθετο, δηλαδή μια κίβδηλη αγωνιστικότητα με φερετζέ την μαζικότητα. Έτσι, αναζητούνται πολυπληθείς συμπαραστάτες και όχι αλληλέγγυοι, ενεργοποιούνται κομματικοί φορείς, κομματικές νεολαίες και λοιποί κινηματικοί συγγενείς, φυσικά προς ιδίαν κομματική δόξα.

Η αγωνιστικότητα εδώ μοιάζει με ένα εντυπωσιακό πυροτέχνημα, που φωτίζει τον ουρανό, τον πλημμυρίζει χρώματα αλλά και ήχους, μόνο που διαρκεί ελάχιστα και αφήνει πίσω του τον ίδιο σκοτεινό ουρανό. Μοιάζει με εκείνη την πυρκαγιά, που θα έκαιγε τον παλιό κόσμο, αλλά φαίνεται ότι αργεί ακόμη και θα αργήσει και άλλο όσο οι αυταπάτες, όχι μόνο δεν σβήνουν, αλλά η μία δίνει ατέρμονα την θέση της στην επόμενη.

Γιατί οι ήττες μπορούν και να διώξουν τις αυταπάτες, η παράδοση ποτέ, οι ήττες μπορούν να φέρουν την διάθεση για μεγαλύτερη σύγκρουση, η παράδοση μόνο το σκοτάδι. Στο ίδιο σκοτάδι, όμως, οδηγούν και οι περιβόητες ήττες, που εμφανίζονται ως νίκες γιατί τα πρόβατα πρέπει να παραμείνουν μαντρωμένα στα κινηματικά μαντριά, άβουλα να αμφισβητήσουν έστω τα αυτονόητα, έρμαια της καθοδήγησης που ζέχνει κομματίλα.

Κλείνουμε με μερικούς στίχους του Μ. Αναγνωστάκη:

«Κι ήθελε ακόμη πολύ φως να ξημερώσει. Όμως εγώ/ Δεν παραδέχτηκα την ήττα. Έβλεπα τώρα/ Πόσα κρυμ-

«Είκοσι χρόνια αργότερα, αρκετοί απ' όσους ήμασταν τότε, είμαστε ακόμα ζωντανοί. Άλλοι εξαντλήθηκαν, πολλοί σάπισαν. Οι περισσότεροι δεν συσσώρευσαν άλλες ήττες στη ζωή εκτός απ' αυτές που τους επιβλήθηκαν. Ήττες, ένα σωρό, όμως παράδοση ελάχιστες φορές. Το '68 μάς έδωσε αυτά τα καύσιμα αντίστασης και το πείσμα που σημάδεψε το σύνολο του κινήματος, μάς έδωσε ένα αίσθημα του τόπου, ένα «νόημα της πατρίδας» μέσα στη σάρκα μας ως το κόκαλο».

Paco Ignacio Taibo II, '68 Μεξικό

*«Το ωραίο και το δύσκολο δεν είναι να κρατήσεις
είναι να πέσεις και να σηκωθείς».*

Θ. Κωσταβάρας

Η λέξη ***ήττα*** προέρχεται από το αρχαιότατο επίρρημα ***ήκα***, δηλαδή ήκ- ja > ήσσα (αττική διάλεκτος) > ήττα. Το επίρρημα ***ήκα*** δήλωνε τόσο ποιότητα όσο και ποσότητα, όμως, δήλωνε ελάχιστη ποσότητα, άρα και κάποια σχετική ποιότητα, έστω λίγη.

Στην Ιλιάδα και στην Οδύσσεια το επίρρημα ***ήκα*** σημαίνει ασθενικά, ήσυχα, με πραότητα, ήσυχα, ήπια, ελαφρώς, όχι δυνατά, όχι βίαια, με ηρεμία, βραδέως, σιγανά, επομένως αρχικά δεν δηλώνει την αρνητική έκβαση του πολέμου, αλλά τον τρόπο με τον οποίο γίνεται, δηλαδή τον τρόπο με τον οποίο επέρχεται το δυσμενές αποτέλεσμα.

Πολλές φορές, μάλιστα, υπήρχε αμφισβήτηση όσον αφορά για το ποιος ηττήθηκε, καθώς κάτι τέτοιο επέτρεπαν λόγου χάρη οι ισάριθμες ανθρώπινες απώλειες των εμπόλεμων μερών.

Η ***ήττα***, λοιπόν, από μόνη της δεν συνεπαγόταν την συντριβή ή τον όλεθρο ή τον αφανισμό, δεν συνεπαγόταν καν τον τέλος ενός πολέμου, αλλά χαρακτήριζε την έκβαση μιας συγκεκριμένης μάχης.

Η σημασία των λέξεων αλλοιώνεται είτε από αμάθεια είτε σκοπίμως και προς όφελος βραχυπρόθεσμων ή μακροπρόθεσμων εξουσιαστικών σχεδιασμών. Όπως έλεγε ο Θουκυδίδης *«Και την ειωθυίαν αξιώσιν των ονομάτων ες τα έργα αντήλλαξαν τη δικαιώσει»*, δηλαδή *«Άλλαξαν ακόμα και την καθιερωμένη σημασία των λέξεων, για να δικαιολογήσουν τις πράξεις τους»*. Η σύγχυση, που προκαλείται από «λανθασμένες» επανερμηνείες, εμπεδώνει την εξαπάτηση και τον έλεγχο συνειδήσεων. Οι τεχνικοί της εξουσίας, αλλά και των κινημάτων το γνωρίζουν καλά και δραστηριοποιούνται συστηματικά στο συγκεκριμένο πεδίο.

Μια συγκεκριμένη ***ήττα***, λοιπόν, δεν αποκλείει την συνέχεια, την αναδίπλωση, την ανασυγκρότηση όσων αγωνίζονται για έναν σκοπό, για μιαν ***Ιδέα***. Εδώ πρέπει να κάνουμε μια σημαντική διάκριση. Οι συνέπειες μιας ***ήττας*** δεν ταυτίζονται με τις συνέπειες μιας ***παράδοσης***. Η σύγχυση όσον αφορά αυτό το ζήτημα δεν είναι τυχαία, καθώς όσοι την καλλιεργούν εξυπηρετούν φανερές ή μη σκοπιμότητες.

Ας δούμε, όμως, ορισμένα χαρακτηριστικά της ***παράδοσης***.

Εκείνος ή εκείνοι, οι οποίοι παραδίδονται σπεύδουν να αναγνωρίσουν την εξουσία, που τους επιβλήθηκε, να δεχθούν τους όρους της, ουσιαστικά να αποδεχθούν τον αφοπλισμό τους με την στενή ή την ευρεία έννοια. Για τον λόγο αυτό σε αμέτρητες περιπτώσεις είτε στη λαϊκή παράδοση είτε γενικότερα στη συλλογική μνήμη παραμένουν φωτεινές, εκείνες οι περιπτώσεις αγώνων κατά τους οποίους δεν επιλέχθηκε η παράδοση, ακόμα και αν η επιλογή αυτή έφερε μεγάλο βάρος.

Η μη παράδοση θεωρείται, λοιπόν, απόδειξη ήθους, ειλικρίνειας, ανιδιοτέλειας, βαθιάς αίσθησης της συνέχειας, έκφραση μιας αγωνιστικότητας, η οποία δεν δέχεται την πολιτική της εκπροσώπηση, που δεν είναι διατεθειμένη να πουληθεί σ' όσους έρχονται πρόθυμα να την κοστολογήσουν να την ζυγίσουν, να την αγοράσουν προσφέροντας δικαιώματα και κάθε λογής ανταλλάγματα.

Η μη παράδοση κινείται πρώτα απ' όλα από τον αυτοσεβασμό εκείνων των ανθρώπων, που κοιτούν στα μάτια την ήττα και δεν δέχονται ούτε για μια στιγμή να τους τσακίσει.

Η μη παράδοση έρχεται να λοιδωρήσει την ισχύ εκείνων, που επιβλήθηκαν, έρχεται να κραυγάσει ότι τίποτα δεν τελείωσε ότι όλα συνεχίζονται, όχι με φθηνά λόγια και υποσχέσεις, αλλά έμπρακτα δίχως υποσημειώσεις, δίχως κίβδηλους λεονταρισμούς.

Και για να εξηγούμαστε. Η παύση μιας δραστηριότητας, η αποφυγή της διεξαγωγής μιας μάχης με συγκεκριμένους όρους ή σε συγκεκριμένες συνθήκες δεν ταυτίζεται φυσικά με την επιλογή της ***παράδοσης***. Η παράδοση είναι ένα πηγάδι δίχως φως, μια πληγή που κακοφορμίζει, ένα άλγος δίχως οριστική ανακούφιση.

Η ***ήττα***, όπως είπαμε, δεν αποκλείει την συνέχεια, δεν στομώνει την θέληση, συνήθως επιβάλλεται δίχως την θέληση εκείνου ή εκείνων, που υφίστανται τις συνέπειές της. Λέμε συνήθως, γιατί οφείλουμε να καταγράψουμε απλό λόγο. Οι συνέπειες στην μια περίπτωση είναι διαφορετικές από την άλλη. Η σκόπιμη εξομοίωσή τους στις περισσότερες περιπτώσεις δικαιολογεί την προσφυγή στην πολιτική «λύση» του «προβλήματος», στην αποδοχή εκ μέρους των μη μυημένων της διαδικασίας της πολιτικής κεφαλαιοποίησης της δράσης τους.

Πλήθος κινηματικών «απαντήσεων» στην κρατική καταστολή θα μπορούσαν να παρατεθούν ως εύλογα παραδείγματα. Σε παρόμοιες περιπτώσεις, ενώ η παράδοση είναι εκείνη, που έχει επιλεγεί, προβάλλεται το αντίθετο, δηλαδή μια κίβδηλη αγωνιστικότητα με φερετζέ την μαζικότητα. Έτσι, αναζητούνται πολυπληθείς συμπαραστάτες και όχι αλληλέγγυοι, ενεργοποιούνται κομματικοί φορείς, κομματικές νεολαίες και λοιποί κινηματικοί συγγενείς, φυσικά προς ιδίαν κομματική δόξα.

Η αγωνιστικότητα εδώ μοιάζει με ένα εντυπωσιακό πυροτέχνημα, που φωτίζει τον ουρανό, τον πλημμυρίζει χρώματα αλλά και ήχους, μόνο που διαρκεί ελάχιστα και αφήνει πίσω του τον ίδιο σκοτεινό ουρανό. Μοιάζει με εκείνη την πυρκαγιά, που θα έκαιγε τον παλιό κόσμο, αλλά φαίνεται ότι αργεί ακόμη και θα αργήσει και άλλο όσο οι αυταπάτες, όχι μόνο δεν σβήνουν, αλλά η μία δίνει ατέρμονα την θέση της στην επόμενη.

Γιατί οι ήττες μπορούν και να διώξουν τις αυταπάτες, η παράδοση ποτέ, οι ήττες μπορούν να φέρουν την διάθεση για μεγαλύτερη σύγκρουση, η παράδοση μόνο το σκοτάδι. Στο ίδιο σκοτάδι, όμως, οδηγούν και οι περιβόητες ήττες, που εμφανίζονται ως νίκες γιατί τα πρόβατα πρέπει να παραμείνουν μαντρωμένα στα κινηματικά μαντριά, άβουλα να αμφισβητήσουν έστω τα αυτονόητα, έρμαια της καθοδήγησης που ζέχνει κομματίλα.

Κλείνουμε με μερικούς στίχους του *Μ. Αναγνωστάκη*:

«Κι ήθελε ακόμη πολύ φως να ξημερώσει. Όμως εγώ/ Δεν παραδέχτηκα την ήττα. Έβλεπα τώρα/ Πόσα κρυμμένα τιμαλφή έπρεπε να σώσω/ Πόσες φωλιές νερού να συντηρήσω μέσα στις φλόγες./ Μιλάτε, δείχνετε πληγές αλλόφρονες στους δρόμους/ Τον πανικό που στραγγαλίζει την καρδιά σας σα σημαία/ Καρφώσατε σ' εξώστες, με σπουδή φορτώσατε το εμπόρευμα/ Η πρόγνωσίς σας ασφαλής: Θα πέσει η πόλις./ Εκεί, προσεχτικά, σε μια γωνιά, μαζεύω με τάξη,/ Φράζω με σύνεση το τελευταίο μου φυλάκιο/ Κρεμώ κομμένα χέρια στους τοίχους, στολίζω/ Με τα κομμένα κρανία τα παράθυρα, πλέκω/ Με κομμένα μαλλιά το δίχτυ μου και περιμένω./ Όρθιος, και μόνος σαν και πρώτα περιμένω.».

Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από τη σελ. 2

χθες τάζαμε λαγούς με πετραχήλια στους μικροαστούς και τους καλούσαμε ως συμμάχους εναντίον του τσαρισμού, ενώ σήμερα στέλνουμε στα αποσπάσματα τους εσέρους και τους μενσεβίκους. Και μας ρωτούν: Δεν είναι αυτό ασυνέπεια; Απαντούμε: Μάλιστα! Είναι! Αλλά όσοι εκπλήσσονται για αυτήν είναι πολιτικώς ηλίθιοι»!

Μεγάλε ηγέτη Αλέξη, η κάθε σου λέξη, ομόνοια και καταπέλτης... Τραγουδήστε ρε κεφτέδες, που θέλετε και Κυριάκο, που θέλετε να βλέπετε συνέχεια Γουρλομάτη...

Ασυνέπεια, ψέμα, εξαπάτηση, αλαζονεία... Ναι, ηλίθιοι, ναι πανηλιθιότατοι, Αυτοί είμαστε, δοξάστε μας, καμαρώστε μας, ψηφίστε μας και πάλι, για μια Ελλάδα Νέα, καλύτερα παπάκι παρά τον Μητσοτάκη, συνεχίζουμε τον αγώνα για να ξημερώσει μια νέα μέρα στην πατρίδα μας, με όραμα μια Ελλάδα της αλληλεγγύης και της κοινωνικής δικαιοσύνης, οι αγώνες για το δίκιο, τη δημοκρατία, τη λαϊκή κυριαρχία, δεν θα πάνε χαμένοι, θα νικήσουμε γιατί την κρίσιμη στιγμή αντέξαμε. Μόνος μας κριτής ο ίδιος ο λαός. Οδηγός μας οι ανάγκες του. Συγκρουστήκαμε. Ορθώσαμε ανάστημα. Γράψαμε ιστορία...

Ψηφίστε μας πρόβατα, μπεεε, μπεεεε, μπεεεε...

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΚΑΜΜΕΝΟΥ-ΚΟΤΖΙΑ: «ΦΟΒΕΡΙΣΕ ΤΟΝ ΚΩΛΟ ΣΟΥ, ΜΗΝ ΚΛΑΣΕΙ ΣΤΟ ΠΑΖΑΡΙ»...

Το ως άνω απαξιωτικό σχόλιο απευθύνεται συνήθως σε δειλούς ή αδύναμους, που τολμούν και απειλούν, χαρακτηριστι-

λις με τη βοήθεια του Θεού επανέλθω, θα αποκαλύψω σε όλο τον Ελληνικό λαό τα βαριά του εγκλήματα, που θα τον οδηγήσουν στα δεσμά».

Μάλιστα, μάλιστα. Αν υποψιαστώ, πως ο καυγάς είναι στημένος, θα φάω ένα ταψί μπακλαβά στην καθισιά...

Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΗΣ ...ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗΣ 90ΧΡΟΝΗΣ: ΓΡΟΘΙΑ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ...

Μια μεγάλη επιτυχία κατά του οργανωμένου εγκλήματος καταγράφηκε από την τιμημένη ΕΛ.ΑΣ. στην Θεσσαλονίκη, που βέβαια έσπευσαν να υποτιμήσουν τα βοθροκάναλα της διαπλοκής. Συνε-

ένα βασικό κρίκο της περιβόητης εγκληματικής οργάνωσης στην οποία σίγουρα εξακολουθεί να συμμετέχει...

Η επικίνδυνη κακοποιός είπε αργότερα στην κόρη της, ότι τις έβγαλαν ακτινογραφία οι αστυνομικοί, εννοώντας φωτογραφία, γεγονός που αποδεικνύει μετά βεβαιότητος την άνεσή της και την συνήθεια να επικοινωνεί με κωδικούς και κρυπτογραφημένα μηνύματα με τους συνεργούς της, οι οποίοι όχι μόνο διαφεύγουν μέχρι στιγμής την σύλληψη παρ' ότι αναζητούνται, αλλά κατόρθωσαν να αποθανατίσουν την διαδικασία καταγραφής των αποτυπωμάτων της.

Αξιομνημόνευτη είναι παρ' όλα αυτά και η προσπάθεια του ικανότατου σ' αυτές τις διαδικασίες αστυνομικού να της πάρει αποτυπώματα και οι δυσκολίες,

τικό δίκτυο, και το παίζουν σιγανοπαπαδιές μαμά και κόρη... Και όχι μόνο αυτό αλλά η κόρη τόλμησε να τα βάλει και με την Μυρσίνη Λοΐζου: «*Αυτό είναι κλέψιμο, και όχι μόνο στο Κράτος άλλα και από τους ανθρώπους που πραγματικά έχουν ανάγκη. Αυτό και όχι να ταλαιπωρούν τη μάνα μου. Ο μπαμπάς μου έχει δυο είδη καρκίνων, ένα στο πρόσωπο και ένα στο προστάτη. Όμως εγώ δεν έκλεψα, ούτε ζητιάνεψα και στα νοσοκομεία τους τρέξαμε και τους βοηθήσαμε με τα αδέρφια μου και πληρώναμε» είπε οργισμένη η γυναίκα*». Ασουπή, Ασουπή, θρασύτατη που θα βάλεις και με την κυβέρνηση...

ΤΟ ΚΑΜΑΡΙ, Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΨΕΥΔΕΣΘΑΙ ΑΣΥΣΤΟΛΩΣ...

Έχουμε επανειλημμένα τονίσει το μέγεθος του αυθεντικού ταλέντου, που διαθέτουν οι κομμουνιστές στην διαστρέβλωση της πραγματικότητας. Κάθε φορά, όμως, είναι αλήθεια μαθαίνουμε και κάτι παραπάνω, καθώς η τεχνική τους, το θράσος, ο κυνισμός δεν έχουν όρια. Και βέβαια θα πρέπει να μπορούμε να ξεχωρίζουμε σιγά σιγά και τους ειδικούς, τους πολλά υποσχόμενους για το μέλλον, τους πιο κωλοπετσωμένους, τους πιο προπονημένους στο δύσκολο αυτό έργο. Ομολογούμε ότι μέχρι τώρα έχουμε αδικήσει ορισμένες χαρακτηριστικές περιπτώσεις, και ταπεινά ζητούμε συγγνώμη και προτιθέμεθα να επανορθώσουμε με κάθε τρόπο...

Μια από αυτές τις περιπτώσεις είναι και αυτή του Δημήτρη Τζανακόπουλου του άξιου κυβερνητικού εκπροσώπου της λαοπρόβλητης κομμουνιστικής κυβέρνησης του καταπέλτη Αλέξη Τσίπρα και οι

εκπλήσσονται για αυτήν είναι πολιτικώς ηλίθιοι»!

Μεγάλε ηγέτη Αλέξη, η κάθε σου λέξη, ομόνοια και καταπέλτης… Τραγουδήστε ρε κεφτέδες, που θέλετε και Κυριάκο, που θέλετε να βλέπετε συνέχεια Γουρλομάτη…

Ασυνέπεια, ψέμα, εξαπάτηση, αλαζονεία… Ναι, ηλίθιοι, ναι πανηλιθιότατοι, Αυτοί είμαστε, δοξάστε μας, καμαρώστε μας, ψηφίστε μας και πάλι, για μια Ελλάδα Νέα, καλύτερα παπάκι παρά τον Μητσοτάκη, συνεχίζουμε τον αγώνα για να ξημερώσει μια νέα μέρα στην πατρίδα μας, με όραμα μια Ελλάδα της αλληλεγγύης και της κοινωνικής δικαιοσύνης, οι αγώνες για το δίκιο, τη δημοκρατία, τη λαϊκή κυριαρχία, δεν θα πάνε χαμένοι, θα νικήσουμε γιατί την κρίσιμη στιγμή αντέξαμε. Μόνος μας κριτής ο ίδιος ο λαός. Οδηγός μας οι ανάγκες του. Συγκρουστήκαμε. Ορθώσαμε ανάστημα. Γράψαμε ιστορία…

Ψηφίστε μας πρόβατα, μπεεε, μπεεεε, μπεεεε…

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΚΑΜΜΕΝΟΥ-ΚΟΤΖΙΑ: «ΦΟΒΕΡΙΣΕ ΤΟΝ ΚΩΛΟ ΣΟΥ, ΜΗΝ ΚΛΑΣΕΙ ΣΤΟ ΠΑΖΑΡΙ»…

Το ως άνω απαξιωτικό σχόλιο απευθύνεται συνήθως σε δειλούς ή αδύναμους, που τολμούν και απειλούν, χαρακτηριστικό νομίζουμε της …φοβερής κονταρομαχίας, που συνεχίζει να διεξάγεται ανάμεσα στους δυο πρώην εκλεκτούς υπουργούς του καθεστώτος Τσίπρα, δηλαδή του τέως υπουργού Αμύνης του λεβέντη του Πάνου του Καμμένο, που μας λείπει πολύ, και του τέως υπουργού Εξωτερικών Ν. Κοτζιά.

Το νέο «θερμό» επεισόδιο ξεκίνησε ο Νίκος Κοτζιάς με συνέντευξη του στην εφημερίδα Realnews: *«Όλα τα ήξερε (ο Π. Καμμένος). Είχε ψηφίσει τις προγραμματικές τής κυβέρνησης Τσίπρα, που ήδη τον Ιανουάριο του 2015 έθεταν ως στόχο την υλοποίηση μιας πολιτικής σύνθετης ονομασίας. Το ίδιο είχε κάνει και ως υφυπουργός των κυβερνήσεων Καραμανλή*

λις με τη βοήθεια του Θεού επανέλθω, θα αποκαλύψω σε όλο τον Ελληνικό λαό τα βαριά του εγκλήματα, που θα τον οδηγήσουν στα δεσμά».

Μάλιστα, μάλιστα. Αν υποψιαστώ, πως ο καυγάς είναι στημένος, θα φάω ένα ταψί μπακλαβά στην καθισιά…

Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΗΣ …ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗΣ 90ΧΡΟΝΗΣ: ΓΡΟΘΙΑ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ…

Μια μεγάλη επιτυχία κατά του οργανωμένου εγκλήματος καταγράφηκε από την τιμημένη ΕΛ.ΑΣ. στην Θεσσαλονίκη, που βέβαια έσπευσαν να υποτιμήσουν τα βοθροκάναλα της διαπλοκής. Συνελήφθη μετά από καταγγελία και ύστερα από συντονισμένη επιχείρηση μια επικίνδυνη για την δημόσια τάξη και ασφάλεια 90χρονη, η οποία πουλούσε χωρίς άδεια ποντιακά τερλίκια, δηλαδή χειροποίητα παντοφλάκια, στον δρόμο κοντά στη λαϊκή, δίπλα σε σκουπιδοτενεκέδες.

Μάλιστα. Η μεταμφιεσμένη κακοποιός προσπάθησε να μπερδέψει τους πολύπειρους αστυνομικούς, άλλα δεν τα κατάφερε με αποτέλεσμα να οδηγηθεί άμεσα στο Αστυνομικό Τμήμα, όπου κρατήθηκε για 12 ώρες, φωτογραφήθηκε και της πάρθηκαν τα αποτυπώματα. Άλλωστε, οι έμπειροι αστυνομικοί, που ξέρουν από βαριά εγκληματικότητα, σου λένε τώρα στα 90 πουλάει παράνομα παντοφλάκια, ένα βασικό κρίκο της περιβόητης εγκληματικής οργάνωσης στην οποία σίγουρα εξακολουθεί να συμμετέχει…

Η επικίνδυνη κακοποιός είπε αργότερα στην κόρη της, ότι τις έβγαλαν ακτινογραφία οι αστυνομικοί, εννοώντας φωτογραφία, γεγονός που αποδεικνύει μετά βεβαιότητος την άνεσή της και την συνήθεια να επικοινωνεί με κωδικούς και κρυπτογραφημένα μηνύματα με τους συνεργούς της, οι οποίοι όχι μόνο διαφεύγουν μέχρι στιγμής την σύλληψη παρ' ότι αναζητούνται, αλλά κατόρθωσαν να αποθανατίσουν την διαδικασία καταγραφής των αποτυπωμάτων της.

Αξιομνημόνευτη είναι παρ' όλα αυτά και η προσπάθεια του ικανότατου σ' αυτές τις διαδικασίες αστυνομικού να της πάρει αποτυπώματα και οι δυσκολίες, που συνάντησε καθώς η ίδια έκανε ότι δεν καταλαβαίνει τις σαφείς οδηγίες που της δίνονταν… *«Πέστηνε να μην κουνάει τα δάκτυλα της…. δεν θα το πω δέκα φορές… να μην κουνάει τα δάκτυλά της… Γιατί το κάνεις αυτό… είσαι η δεύτερη που το κάνει αυτό σε 15 χρόνια… Δεν το πιστεύω ρε πούστη μου, μην τα κουνάς εσύ, εγώ θα τα κουνάω σε παρακαλώ … μη το κάνεις, έτσι τσάκ, τσακ… και το σηκώνεις, δέκα φορές στο είπα…Ρε θα με γκανιάσει αυτή, λυπήσου λίγο… βοήθα με… στράτα στρατούλα, εσύ έφθασες 80 ….. 90… εμείς θα φθάσουμε τώρα….»*. Τι δήλωσε η κόρη μετά την απελευθέρωση της γιαγιάς; Διαβάστε για να καταλάβετε από τί κουμάσι γλύτωσε το κοινωνικό σύνολο:

προστάτη. Όμως εγώ δεν έκλεψα, ούτε ζητιάνεψα και στα νοσοκομεία τους τρέξαμε και τους βοηθήσαμε με τα αδέρφια μου και πληρώναμε» είπε οργισμένη η γυναίκα». Ασουπή, Ασουπή, θρασύτατη που θα βάλεις και με την κυβέρνηση…

ΤΟ ΚΑΜΑΡΙ, Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΨΕΥΔΕΣΘΑΙ ΑΣΥΣΤΟΛΩΣ…

Έχουμε επανειλημμένα τονίσει το μέγεθος του αυθεντικού ταλέντου, που διαθέτουν οι κομμουνιστές στην διαστρέβλωση της πραγματικότητας. Κάθε φορά, όμως, είναι αλήθεια μαθαίνουμε και κάτι παραπάνω, καθώς η τεχνική τους, το θράσος, ο κυνισμός δεν έχουν όρια. Και βέβαια θα πρέπει να μπορούμε να ξεχωρίζουμε σιγά σιγά και τους ειδικούς, τους πολλά υποσχόμενους για το μέλλον, τους πιο κωλοπετσωμένους, τους πιο προπονημένους στο δύσκολο αυτό έργο. Ομολογούμε ότι μέχρι τώρα έχουμε αδικήσει ορισμένες χαρακτηριστικές περιπτώσεις, και ταπεινά ζητούμε συγγνώμη και προτιθέμεθα να επανορθώσουμε με κάθε τρόπο…

Μια από αυτές τις περιπτώσεις είναι και αυτή του Δημήτρη Τζανακόπουλου του άξιου κυβερνητικού εκπροσώπου της λαοπρόβλητης κομμουνιστικής κυβέρνησης του καταπέλτη Αλέξη Τσίπρα και οι δηλώσεις του σε συνέντευξη στον τηλεοπτικό σταθμό ALPHA με αφορμή την υποψηφιότητα της Μυρσίνης Λοΐζου και την απόσυρσή της εξ αιτίας του γεγονότος ότι «ξέχασε» να δηλώσει τον θάνατο της μητέρας της και εισέπραξε €52.000 για 69 μήνες, οφειλή που με τις προσαυξήσεις έφθασε το συνολικό ποσό των 94.000 ευρώ.

Απολαύστε τον κύριο κυβερνητικό εκπρόσωπο.

Τζανακ.: *«Αυτό το οποίο καταλαβαίνω εγώ από όλη αυτή την προσπάθεια, αν θέλετε, να αμαυρωθούν να στοχοποιηθούν πρόσωπα είναι ότι η ΝΔ και ο φιλικός της τύπος έχει βάλει σε λειτουργία μια απίστευτη κρεατομηχανή, η οποία στοχοποι-*

αγώνες για το δίκιο, τη δημοκρατία, τη λαϊκή κυριαρχία, δεν θα πάνε χαμένοι, θα νικήσουμε γιατί την κρίσιμη στιγμή αντέξαμε. Μόνος μας κριτής ο ίδιος ο λαός. Οδηγός μας οι ανάγκες του. Συγκρουστήκαμε. Ορθώσαμε ανάστημα. Γράψαμε ιστορία...

Ψηφίστε μας πρόβατα, μπεεε, μπεεεε, μπεεεε...

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΚΑΜΜΕΝΟΥ-ΚΟΤΖΙΑ: «ΦΟΒΕΡΙΣΕ ΤΟΝ ΚΩΛΟ ΣΟΥ, ΜΗΝ ΚΛΑΣΕΙ ΣΤΟ ΠΑΖΑΡΙ»...

Το ως άνω απαξιωτικό σχόλιο απευθύνεται συνήθως σε δειλούς ή αδύναμους, που τολμούν και απειλούν, χαρακτηριστικό νομίζουμε της ...φοβερής κονταρομαχίας, που συνεχίζει να διεξάγεται ανάμεσα στους δυο πρώην εκλεκτούς υπουργούς του καθεστώτος Τσίπρα, δηλαδή του τέως υπουργού Αμύνης του λεβέντη του Πάνου του Καμμένο, που μας λείπει πολύ, και του τέως υπουργού Εξωτερικών Ν. Κοτζιά.

Το νέο «θερμό» επεισόδιο ξεκίνησε ο Νίκος Κοτζιάς με συνέντευξή του στην εφημερίδα *Realnews*: *«Όλα τα ήξερε (ο Π. Καμμένος). Είχε ψηφίσει τις προγραμματικές τής κυβέρνησης Τσίπρα, που ήδη τον Ιανουάριο του 2015 έθεταν ως στόχο την υλοποίηση μιας πολιτικής σύνθετης ονομασίας. Το ίδιο είχε κάνει και ως υφυπουργός των κυβερνήσεων Καραμανλή. Επί πλέον είχε συμφωνήσει εξ αρχής να ξεκινήσει η διαπραγμάτευση με στόχο να κλείσει το θέμα. Γνώριζε δε, ότι αυτή η συμφωνία είχε χρονοδιαγράμματα»*.

Η νέα ...πρόκληση δεν έμεινε αναπάντητη από το παλικάρι το τρανό τον Πάνο τον Καμμένο, τον επονομαζόμενο και Μπούλη: *«Βρήκε ευκαιρία ο προδότης της Μακεδονίας, ο Πήλιος Γούσης, που προσφέρει συνεκμετάλλευση του Αιγαίου, να μου επιτεθεί, ενώ αναρρώνω. Μόβαριά του εγκλήματα, που θα τον οδηγήσουν στα δεσμά»*.

Μάλιστα, μάλιστα. Αν υποψιαστώ, πως ο καυγάς είναι στημένος, θα φάω ένα ταψί μπακλαβά στην καθισιά...

Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΗΣ ...ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗΣ 90ΧΡΟΝΗΣ: ΓΡΟΘΙΑ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ...

Μια μεγάλη επιτυχία κατά του οργανωμένου εγκλήματος καταγράφηκε από την τιμημένη ΕΛ.ΑΣ. στην Θεσσαλονίκη, που βέβαια έσπευσαν να υποτιμήσουν τα βοθροκάναλα της διαπλοκής. Συνελήφθη μετά από καταγγελία και ύστερα από συντονισμένη επιχείρηση μια επικίνδυνη για την δημόσια τάξη και ασφάλεια 90χρονη, η οποία πουλούσε χωρίς άδεια ποντιακά τερλίκια, δηλαδή χειροποίητα παντοφλάκια, στον δρόμο κοντά στη λαϊκή, δίπλα σε σκουπιδοτενεκέδες.

Μάλιστα. Η μεταμφιεσμένη κακοποιός προσπάθησε να μπερδέψει τους πολύπειρους αστυνομικούς, αλλά δεν τα κατάφερε με αποτέλεσμα να οδηγηθεί άμεσα στο Αστυνομικό Τμήμα, όπου κρατήθηκε για 12 ώρες, φωτογραφήθηκε και της πάρθηκαν τα αποτυπώματα. Άλλωστε, οι έμπειροι αστυνομικοί, που ξέρουν από βαριά εγκληματικότητα, σου λένε τώρα στα 90 πουλάει παράνομα παντοφλάκια, στα 92 θα αρχίζει να πουλάει κάλτσες, στα 95 πουλόβερ και γύρευε σε τί δραστηριότητες θα μπλεχτεί στα 100... Των φρονίμων τα παιδιά πριν πεινάσουν, μαγειρεύουν...

Η γιαγιά υποτίθεται ότι ζούσε με ένα επίδομα της Πρόνοιας, είχε πάθει και δύο εγκεφαλικά, αλλά σίγουρα όλα αυτά ήταν προπέτασμα καπνού, που δεν εμπόδισαν τους Πουαρώ να δράσουν με ακρίβεια και αποτελεσματικότητα και να ξεσκεπάσουν εξακολουθεί να συμμετέχει...

Η επικίνδυνη κακοποιός είπε αργότερα στην κόρη της, ότι τις έβγαλαν ακτινογραφία οι αστυνομικοί, εννοώντας φωτογραφία, γεγονός που αποδεικνύει μετά βεβαιότητος την άνεσή της και την συνήθεια να επικοινωνεί με κωδικούς και κρυπτογραφημένα μηνύματα με τους συνεργούς της, οι οποίοι όχι μόνο διαφεύγουν μέχρι στιγμής την σύλληψη παρ' ότι αναζητούνται, αλλά κατόρθωσαν να αποθανατίσουν την διαδικασία καταγραφής των αποτυπωμάτων της.

Αξιομνημόνευτη είναι παρ' όλα αυτά και η προσπάθεια του ικανότατου σ' αυτές τις διαδικασίες αστυνομικού να της πάρει αποτυπώματα και οι δυσκολίες, που συνάντησε καθώς η ίδια έκανε ότι δεν καταλαβαίνει τις σαφείς οδηγίες που της δίνονταν... *«Πέστηνε να μην κουνάει τα δάκτυλα της.... δεν θα το πω δέκα φορές... να μην κουνάει τα δάκτυλά της... Γιατί το κάνεις αυτό... είσαι η δεύτερη που το κάνει αυτό σε 15 χρόνια... Δεν το πιστεύω ρε πούστη μου, μην τα κουνάς εσύ, εγώ θα τα κουνάω σε παρακαλώ ... μη το κάνεις, έτσι τσάκ, τσακ... και το σηκώνεις, δέκα φορές στο είπα...Ρε θα με γκανιάσει αυτή, λυπήσου λίγο... βοήθα με... στράτα στρατούλα, εσύ έφθασες 80 ..... 90... εμείς θα φθάσουμε τώρα....»*. Τί δήλωσε η κόρη μετά την απελευθέρωση της γιαγιάς; Διαβάστε για να καταλάβετε από τί κουμάσι γλύτωσε το κοινωνικό σύνολο: *«Καλά είναι, δόξα τω θεώ, φοβήθηκε, δεν καταλάβαινε ακριβώς τί γίνεται... Έχει περάσει 2-3 εγκεφαλικά, έχει ζάχαρο, παίρνει τα φάρμακά της... Είναι Ελληνοπόντια, η καταγωγή τους είναι από την Κωνσταντινούπολη, πήγανε στο Ασβρούμ, ήταν αντάρτισσα η γιαγιά μου και ο πατέρας μου είναι από τον Πόντο και μετά πήγαν στον Καύκασο»*.

Α χα, έτσι λοιπόν, αντάρτισσα στην οικογένεια, δηλαδή μιλάμε για τρομοκρατης πραγματικότητας. Κάθε φορά, όμως, είναι αλήθεια μαθαίνουμε και κάτι παραπάνω, καθώς η τεχνική τους, το θράσος, ο κυνισμός δεν έχουν όρια. Και βέβαια θα πρέπει να μπορούμε να ξεχωρίζουμε σιγά σιγά και τους ειδικούς, τους πολλά υποσχόμενους για το μέλλον, τους πιο κωλοπετσωμένους, τους πιο προπονημένους στο δύσκολο αυτό έργο. Ομολογούμε ότι μέχρι τώρα έχουμε αδικήσει ορισμένες χαρακτηριστικές περιπτώσεις, και ταπεινά ζητούμε συγγνώμη και προτιθέμεθα να επανορθώσουμε με κάθε τρόπο...

Μια από αυτές τις περιπτώσεις είναι και αυτή του Δημήτρη Τζανακόπουλου του άξιου κυβερνητικού εκπροσώπου της λαοπρόβλητης κομμουνιστικής κυβέρνησης του καταπέλτη Αλέξη Τσίπρα και οι δηλώσεις του σε συνέντευξη στον τηλεοπτικό σταθμό ALPHA με αφορμή την υποψηφιότητα της Μυρσίνης Λοΐζου και την απόσυρσή της εξ αιτίας του γεγονότος ότι «ξέχασε» να δηλώσει τον θάνατο της μητέρας της και εισέπραξε €52.000 για 69 μήνες, οφειλή που με τις προσαυξήσεις έφθασε το συνολικό ποσό των 94.000 ευρώ.

Απολαύστε τον κύριο κυβερνητικό εκπρόσωπο.

Τζανακ.: *«Αυτό το οποίο καταλαβαίνω εγώ από όλη αυτή την προσπάθεια, αν θέλετε, να αμαυρωθούν να στοχοποιηθούν πρόσωπα είναι ότι η ΝΔ και ο φιλικός της τύπος έχει βάλει σε λειτουργία μια απίστευτη κρεατομηχανή, η οποία στοχοποιεί συγκεκριμένους ανθρώπους και συγκεκριμένα πρόσωπα για λόγους που έχουν να κάνουνε με το ότι θέλουνε να δημιουργήσουνε μια υγειονομική ζώνη γύρω από τον Συριζα, δηλαδή κανένας να μην έχει το θάρρος να βάλει την προσωπική του ζωή στο στόχαστρο, κινητοποιούμενος και διατεθέμενος να συμπαραταχθεί με τον Συριζα, εμείς το έχουμε στηλιτεύσει ως πολιτική πρακτική, το έχουμε επισημάνει ότι πρόκειται για μια απολιτική πρακτική,*

η οποία δεν ταιριάζει σε μια σοβαρή....».

Δημ.: *«Αν όμως συμβαίνει αυτό...».*

Τζανακ.: *«Είμαι απολύτως βέβαιος ότι η κ. Μυρσίνη Ζορμπά δεν παίρνει τα χρήματα αυτά...».*

Δημ.: *«Αν κατάλαβα καλά, το δημοσίευμα λέει ότι έχει καταδικαστεί γι' αυτό...».*

Τζανακ.: *«Εγώ δεν μπορώ να σχολιάσω τις λεπτομέρειες μιας υπόθεσης δικαστικής την οποία δεν την γνωρίζω, είμαι βέβαιος ότι θα δοθούν συγκεκριμένες απαντήσεις, επισημαίνω, όμως, το γεγονός ότι η στοχοποίηση που γίνεται από την ΝΔ εναντίον συγκεκριμένων προσώπων, ακούσαμε μέχρι ότι η κ. Λοΐζου και ο κ. Πλουμπίδης είναι ένοχοι οικογενειοκρατίας και νεποτισμού, πρόκειται σας λέω για στοχοποίηση...».*

Η συνέχεια είναι γνωστή, η Μυρσίνη Λοΐζου αναγκάζεται να παραιτηθεί δεχόμενη ότι τα πήρε ...εν αγνοία της.

Έχουμε και λέμε. Είναι γνωστόν ότι τα επιτελεία κάθε κόμματος ξετινάζουν κάθε υποψηφιότητα είτε δική τους είτε του αντιπάλου, ώστε στην πρώτη περίπτωση να μην εκτεθούν και στην δεύτερη να προκαλέσουν το μεγαλύτερο δυνατό πολιτικό κόστος στην αντίπαλη όχθη. Είναι λοιπόν σχεδόν αδύνατον να πιστέψουμε ότι τα κομματικά επιτελεία του Συριζα δεν κινήθηκαν προκαταβολικά μ' αυτόν τον τρόπο, ότι αγνοούσαν το πρόβλημα, ότι αιφνιδιάστηκαν από τις «αποκαλύψεις». Η στάση του κυβερνητικού εκπροσώπου σ' αυτή την συνέντευξη είναι άκρως χαρακτηριστική. Και ο λόγος είναι απλός. Ο Τζανακόπουλος τοποθετείται μετά την δημοσιοποίηση του «σκανδάλου», γνωρίζει καλά, όταν προβαίνει στις παραπάνω δηλώσεις, όλη την «εικόνα», δηλαδή τις δικαστικές αποφάσεις πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια, το ύψος του ποσού που εισέπραξε η Λοΐζου, την έκταση των

ΤΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

Ο ΑΛΕΞΗΣ ΤΣΙΠΡΑΣ:

Δεν πρόδωσε, δεν εξαπάτησε, δεν είπε ψέμματα.

Ο Σύριζα πήρε την κυβέρνηση αλλά δεν πήρε την εξουσία.

Η COCA COLA ΔΕΝ ΠΑΕΙ ΜΕ ΟΛΑ...

Σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσε στην δημοσιότητα η ίδια η Coca-Cola παράγει τρία εκατομμύρια τόνους πλαστικών συσκευασιών ετησίως και παρ' όλο που η εταιρεία δεν αναφέρθηκε λεπτομερώς στην κλίμακα της παραγωγής μπουκαλιών της, η ποσότητα ισοδυναμεί με περισσότερο από το ένα πέμπτο της παγκόσμιας παραγωγής πλαστικών μπουκαλιών τερεφθαλικού πολυαιθυλενίου των 500ml, η οποία είναι 500 δισεκατομμύρια μπουκάλια το χρόνο, σύμφωνα με τον Guardian.

Η Coca-Cola είναι μία από τις 31 τέτοιες εταιρείες, συμπεριλαμβανομένων των Mars, Nestlé και Danone, οι οποίες έχουν επίσης αποκαλύψει πόση πλαστική συσκευασία παράγουν. Ωστόσο, οι υπόλοιπες δεν έχουν ακόμη δημοσιοποιήσει τα δικά τους στοιχεία. Θα θυμίσουμε ότι μόνο οι Κίνα, Ινδονησία, Φιλιππίνες, Ταϊλάνδη και Βιετνάμ **πετούν κάθε χρόνο** κούφιζε το περιβάλλον από περίπου **200 πλαστικά μπουκάλια το χρόνο**.

«ΟΛΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ Τ' ΑΡΜΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΤΤΑ»...

«Η ψείρα τρώει τα φυτά,
η σκουριά το σίδερο,
αλλά η ψευτιά την ψυχή»

Άντον Τσέχωφ, 1860-1904,
Ρώσος συγγραφέας

Έχει υποστηριχτεί ότι η κουτοπονηριά είναι το καταφύγιο της ανικανότητας. Και αν είναι έτσι αναρωτιούνται πολλοί, πώς γίνεται και οι πολιτικοί καταφέρνουν και ξεγελούν τόσο κόσμο; Μα και οι ίδιοι οι πολιτικοί μάλλον το ίδιο αναρωτιούνται. Όπως έλεγε ο Σαρλ Ντε Γκωλ *«επειδή ένας πολιτικός ποτέ δεν πιστεύει αυτά που λέει, εκπλήσσεται όταν οι άλλοι τον πιστεύουν»*. Ο Καμύ, πάλι, πίστευε ότι

έως το μεδούλι, έτοιμοι να εξοντώσουν όσους έγλειφαν μέχρι πρότινος για να αναρριχηθούν στις θέσεις τους, έτοιμοι να κάνουν τα πάντα για να μην παραδώσουν την εξουσία τους.

«Σε μια συμμαχία, πάντα ο ένας κάνει το άλογο κι άλλος τον καβαλάρη», έλεγε ο Βλαδίμηρος Ίλιτς Λένιν. Για να δούμε όμως είναι πάντα έτσι; Τί θα έλεγε ας πούμε η σοφή κουκουβάγια του καθεστώτος Τσίπρα για αυτό το «καυτό» ζήτημα;

Δημ. (*Το Βήμα της Κυριακής, 3 Μαρτίου 2019*): *«Πώς σχολιάζετε τη δήλωση Λαλιώτη για την οριοθέτηση του ΚΙΝΑΛ με όρους αντιπαράθεσης και σύγκρουσης τόσο με τον ΣΥΡΙΖΑ όσο και με την ΝΔ;».*

Βούτσης: *«Νομίζω ότι είναι μια θετική επισήμανση για το ακροατήριο του κόμματος και της ευρύτερης παράταξης στο οποίο απευθύνεται ο κ. Λαλιώτης. Με την έννοια ότι προφανώς γνωρίζει και αναγνωρίζει, άρα **θέλει να αποτρέψει τη βασική επιλογή προς τα δεξιά που έχει κάνει η σημερινή ηγεσία του ΚΙΝΑΛ**».*

Εύγε και μόνο εύγε θα αναφωνήσουμε. Συγχαρητήρια. Σε τέσσερις μόλις αράδες συμπυκνωμένο ολόκληρο το νόημα κάθε πολιτικής αντιπαράθεσης. Φυσικά, συν Αθηνά και χείρα κίνει. Ξαφνικά και ανύποπτα, ο Τσίπρας «θυμάται» για τις ευθύνες της καραμανλικής διακυβέρνησης όσον αφορά την «χρεωκοπία» της χώρας και το ξέσπασμα της «κρίσης». Έτσι σεμνά και ταπεινά. Και τρέχουν τα παπαγαλάκια της ...προηγούμενης διαπλοκής να δώσουν συμβουλές στην πρόεδρο Φώφη που τα έχει κυριολεκτικά χαμένα, να προσέξει γιατί οι εναπομείναντες ψηφοφόροι της έχουν μπερδευτεί. Ακούν από εδώ ότι η Φώφη θα πάει με τον Κυριάκο, ακούν από εκεί ότι πρέπει να στηθεί αντιδεξιά παράταξη και έχουν γίνει σαν τα παραζαλισμένα κοτόπουλα. Άλλοι σου λένε, δεν

τις λεπτομέρειες μιας υπόθεσης δικαστικής την οποία δεν την γνωρίζω, είμαι βέβαιος ότι θα δοθούν συγκεκριμένες απαντήσεις, επισημαίνω, όμως, το γεγονός ότι η στοχοποίηση που γίνεται από την ΝΔ εναντίον συγκεκριμένων προσώπων, ακούσαμε μέχρι ότι η κ. Λοΐζου και ο κ. Πλουμπίδης είναι ένοχοι οικογενειοκρατίας και νεποτισμού, πρόκειται σας λέω για στοχοποίηση…».

Η συνέχεια είναι γνωστή, η Μυρσίνη Λοΐζου αναγκάζεται να παραιτηθεί δεχόμενη ότι τα πήρε …εν αγνοία της.

Έχουμε και λέμε. Είναι γνωστόν ότι τα επιτελεία κάθε κόμματος ξετινάζουν κάθε υποψηφιότητα είτε δική τους είτε του αντιπάλου, ώστε στην πρώτη περίπτωση να μην εκτεθούν και στην δεύτερη να προκαλέσουν το μεγαλύτερο δυνατό πολιτικό κόστος στην αντίπαλη όχθη. Είναι λοιπόν σχεδόν αδύνατον να πιστέψουμε ότι τα κομματικά επιτελεία του Συριζα δεν κινήθηκαν προκαταβολικά μ' αυτόν τον τρόπο, ότι αγνοούσαν το πρόβλημα, ότι αιφνιδιάστηκαν από τις «αποκαλύψεις». Η στάση του κυβερνητικού εκπροσώπου σ' αυτή την συνέντευξη είναι άκρως χαρακτηριστική. Και ο λόγος είναι απλός. Ο Τζανακόπουλος τοποθετείται μετά την δημοσιοποίηση του «σκανδάλου», γνωρίζει καλά, όταν προβαίνει στις παραπάνω δηλώσεις, όλη την «εικόνα», δηλαδή τις δικαστικές αποφάσεις πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια, το ύψος του ποσού που εισέπραξε η Λοΐζου, την έκταση των αντιδράσεων και φυσικά το λεγόμενο πολιτικό κόστος, που διακυβεύεται για το κόμμα του και την κυβέρνηση την οποία εκπροσωπεί.

Παρ' όλα αυτά δηλώνει απολύτως βέβαιος ότι η Λοΐζου δεν έχει πάρει τα χρήματα. Προσέξτε, απολύτως βέβαιος. Αυτό σημαίνει ένα και μόνο πράγμα. Ο Τζανακόπουλος, και προφανώς και ορισμένοι ακόμη, είχαν ήδη εισηγηθεί, το κόμμα να προχωρήσει απτόητο με την υποψηφιότητα Λοΐζου, μη δίνοντας καμία σημασία στο "σκάνδαλο», μιλώντας για «λειτουργία κρεατομηχανής, η οποία στοχοποιεί»... Δεν δίνουμε σημασία στο ασυνάρτητο της έκφρασης τους. Η κρεα-

Δεν πρόδωσε, δεν εξαπάτησε, δεν είπε ψέμματα. Ο Σύριζα πήρε την κυβέρνηση αλλά δεν πήρε την εξουσία.

Η COCA COLA ΔΕΝ ΠΑΕΙ ΜΕ ΟΛΑ...

Σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσε στην δημοσιότητα η ίδια η Coca-Cola παράγει τρία εκατομμύρια τόνους πλαστικών συσκευασιών ετησίως και παρ' όλο που η εταιρεία δεν αναφέρθηκε λεπτομερώς στην κλίμακα της παραγωγής μπουκαλιών της, η ποσότητα ισοδυναμεί με περισσότερο από το ένα πέμπτο της παγκόσμιας παραγωγής πλαστικών μπουκαλιών τερεφθαλικού πολυαιθυλενίου των 500ml, η οποία είναι 500 δισεκατομμύρια μπουκάλια το χρόνο, σύμφωνα με τον Guardian.

Η Coca-Cola είναι μία από τις 31 τέτοιες εταιρείες, συμπεριλαμβανομένων των Mars, Nestlé και Danone, οι οποίες έχουν επίσης αποκαλύψει πόση πλαστική συσκευασία παράγουν. Ωστόσο, οι υπόλοιπες δεν έχουν ακόμη δημοσιοποιήσει τα δικά τους στοιχεία. Θα θυμίσουμε ότι μόνο οι Κίνα, Ινδονησία, Φιλιππίνες, Ταϊλάνδη και Βιετνάμ **πετούν κάθε χρόνο περισσότερα από τέσσερα εκατομμύρια τόνους πλαστικού στη θάλασσα**, δηλαδή τα μισά απορρίμματα σε παγκόσμια κλίμακα, ενώ σύμφωνα με περιβαλλοντικές οργανώσεις, αν δεν ληφθούν **μέτρα ως το 2025, 250 εκατομμύρια τόνοι πλαστικών απορριμμάτων θα έχουν συγκεντρωθεί στις θάλασσες παγκοσμίως.**

Ορισμένα ακόμη νούμερα που αφορούν το ζήτημα πραγματικά τρομάζουν.

250.000.000.000 πλαστικά μπουκάλια εμφιαλωμένου νερού, καταναλώνονται κάθε χρόνο, παγκοσμίως, εκ των οποίων μόνο το **24%** ανακυκλώνεται. **151.000.000.000** βαρέλια πετρελαίου κούφιζε το περιβάλλον από περίπου **200 πλαστικά μπουκάλια το χρόνο.**

«ΟΛΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ Τ' ΑΡΜΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΤΤΑ»...

«Η ψείρα τρώει τα φυτά,
η σκουριά το σίδερο,
αλλά η ψευτιά την ψυχή»

Άντον Τσέχωφ, 1860-1904,
Ρώσος συγγραφέας

Έχει υποστηριχτεί ότι η κουτοπονηριά είναι το καταφύγιο της ανικανότητας. Και αν είναι έτσι αναρωτιούνται πολλοί, πώς γίνεται και οι πολιτικοί καταφέρνουν και ξεγελούν τόσο κόσμο; Μα και οι ίδιοι οι πολιτικοί μάλλον το ίδιο αναρωτιούνται. Όπως έλεγε ο Σαρλ Ντε Γκωλ *«επειδή ένας πολιτικός ποτέ δεν πιστεύει αυτά που λέει, εκπλήσσεται όταν οι άλλοι τον πιστεύουν»*. Ο Καμύ, πάλι, πίστευε ότι κανένας άνθρωπος, που έχει μεγαλείο ψυχής, δεν εμπλέκεται με την πολιτική γεγονός που εύκολα επιβεβαιώνεται από την κοινή πείρα.

Τί να κάνουμε λένε κάποιοι άλλοι, αν δεν μας κάνει αυτή η κυβέρνηση πρέπει να χρησιμοποιήσουμε την ψήφο μας για να την αλλάξουμε. Δηλαδή οι κυβερνήσεις είναι σαν τις πάνες των μωρών, πρέπει να τις αλλάζουμε συχνά και μάλιστα για τον ίδιο λόγο... Εμείς πάντως όσο πλησιάζουν οι εκλογές τόσο περισσότερο διασκεδάζουμε με τους πονηρούς πολιτευτάδες, που παρελαύνουν και υπόσχονται τα πάντα, με εκείνους που αφήνουν το ένα μαντρί για να μασήσουν σανό στο επόμενο που αφήνουν –λόγω λανθασμέ-

όμως είναι πάντα έτσι; Τι θα έλεγε αν πού με η σοφή κουκουβάγια του καθεστώτος Τσίπρα για αυτό το «καυτό» ζήτημα;

Δημ. (*Το Βήμα της Κυριακής, 3 Μαρτίου 2019*): *«Πώς σχολιάζετε τη δήλωση Λαλιώτη για την οριοθέτηση του ΚΙΝΑΛ με όρους αντιπαράθεσης και σύγκρουσης τόσο με τον ΣΥΡΙΖΑ όσο και με την ΝΔ;».*

Βούτσης: «*Νομίζω ότι είναι μια θετική επισήμανση για το ακροατήριο του κόμματος και της ευρύτερης παράταξης στο οποίο απευθύνεται ο κ. Λαλιώτης. Με την έννοια ότι προφανώς γνωρίζει και αναγνωρίζει, άρα **θέλει να αποτρέψει τη βασική επιλογή προς τα δεξιά που έχει κάνει η σημερινή ηγεσία του ΚΙΝΑΛ**».*

Εύγε και μόνο εύγε θα αναφωνήσουμε. Συγχαρητήρια. Σε τέσσερις μόλις αράδες συμπυκνωμένο ολόκληρο το νόημα κάθε πολιτικής αντιπαράθεσης. Φυσικά, συν Αθηνά και χείρα κίνει. Ξαφνικά και ανύποπτα, ο Τσίπρας «θυμάται» για τις ευθύνες της καραμανλικής διακυβέρνησης όσον αφορά την «χρεωκοπία» της χώρας και το ξέσπασμα της «κρίσης». Έτσι σεμνά και ταπεινά. Και τρέχουν τα παπαγαλάκια της …προηγούμενης διαπλοκής να δώσουν συμβουλές στην πρόεδρο Φώφη που τα έχει κυριολεκτικά χαμένα, να προσέξει γιατί οι εναπομείναντες ψηφοφόροι της έχουν μπερδευτεί. Ακούν από εδώ ότι η Φώφη θα πάει με τον Κυριάκο, ακούν από εκεί ότι πρέπει να στηθεί αντιδεξιά παράταξη και έχουν γίνει σαν τα παραζαλισμένα κοτόπουλα. Άλλοι σου λένε, δεν θέλουμε τον Κυριάκο, άρα πάμε με τον Τσίπρα, άλλοι δεν θέλουν ούτε ζωγραφιστό τον Τσίπρα και σου λένε άντε γεια πάμε με τον Κυριάκο από τώρα για σιγουριά. Τί να κάνει και η πρόεδρος Φώφη;

Και τότε τί να γίνει; «*Η παράταξη πρέπει να μείνει έξω από την οποία κυβέρνηση συνεργασίας σχηματιστεί μετά τις εκλογές, αν θέλει να ανακάμψει κάποτε. Αρκετά πλήρωσε την προσφορά στη διάσωση της χώρας από την χρεωκοπία. Τώρα ήρθε η σειρά των λαϊκιστών του ΣΥΡΙΖΑ και της ΝΔ να την διασώσουν από μια καταστροφή που καιροφυλακτεί στη γωνία*». Τάδε έφη και ελάλησε μέσω του Βήματος της Κυριακής ο μο-

ση να μην εκτεθούν και στην δεύτερη να προκαλέσουν το μεγαλύτερο δυνατό πολιτικό κόστος στην αντίπαλη όχθη. Είναι λοιπόν σχεδόν αδύνατον να πιστέψουμε ότι τα κομματικά επιτελεία του Συριζα δεν κινήθηκαν προκαταβολικά μ' αυτόν τον τρόπο, ότι αγνοούσαν το πρόβλημα, ότι αιφνιδιάστηκαν από τις «αποκαλύψεις». Η στάση του κυβερνητικού εκπροσώπου σ' αυτή την συνέντευξη είναι άκρως χαρακτηριστική. Και ο λόγος είναι απλός. Ο Τζανακόπουλος τοποθετείται μετά την δημοσιοποίηση του «σκανδάλου», γνωρίζει καλά, όταν προβαίνει στις παραπάνω δηλώσεις, όλη την «εικόνα», δηλαδή τις δικαστικές αποφάσεις πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια, το ύψος του ποσού που εισέπραξε η Λοΐζου, την έκταση των αντιδράσεων και φυσικά το λεγόμενο πολιτικό κόστος, που διακυβεύεται για το κόμμα του και την κυβέρνηση την οποία εκπροσωπεί.

Παρ' όλα αυτά δηλώνει απολύτως βέβαιος ότι η Λοΐζου δεν έχει πάρει τα χρήματα. Προσέξτε, απολύτως βέβαιος. Αυτό σημαίνει ένα και μόνο πράγμα. Ο Τζανακόπουλος, και προφανώς και ορισμένοι ακόμη, είχαν ήδη εισηγηθεί, το κόμμα να προχωρήσει απτόητο με την υποψηφιότητα Λοΐζου, μη δίνοντας καμία σημασία στο «σκάνδαλο», μιλώντας για «λειτουργία κρεατομηχανής, η οποία στοχοποιεί»... Δεν δίνουμε σημασία στο ασυνάρτητο της έκφρασης τους. Η κρεατομηχανή που λειτουργεί, δεν στοχοποιεί κάνει ευνόητα κάτι άλλο... Αλλά εκεί θα κολλήσουμε τώρα;;

Τί πρότεινε, λοιπόν, ο Τζανακόπουλος και προφανώς το κομματικό παρεάκι στο οποίο ανήκει; Προχωράμε κανονικά. Τους αγνοούμε όλους και πρώτα απ' όλα τον κόσμο που παρακολουθεί. Τους βγάζουμε στεγνά όλους τρελούς και ζητάμε και τα ρέστα από επάνω.

σκευασιών ετησίως και παρ' όλο που η εταιρεία δεν αναφέρθηκε λεπτομερώς στην κλίμακα της παραγωγής μπουκαλιών της, η ποσότητα ισοδυναμεί με περισσότερο από το ένα πέμπτο της παγκόσμιας παραγωγής πλαστικών μπουκαλιών τερεφθαλικού πολυαιθυλενίου των 500ml, η οποία είναι 500 δισεκατομμύρια μπουκάλια το χρόνο, σύμφωνα με τον Guardian.

Η Coca-Cola είναι μία από τις 31 τέτοιες εταιρείες, συμπεριλαμβανομένων των Mars, Nestlé και Danone, οι οποίες έχουν επίσης αποκαλύψει πόση πλαστική συσκευασία παράγουν. Ωστόσο, οι υπόλοιπες δεν έχουν ακόμη δημοσιοποιήσει τα δικά τους στοιχεία. Θα θυμίσουμε ότι μόνο οι Κίνα, Ινδονησία, Φιλιππίνες, Ταϊλάνδη και Βιετνάμ **πετούν κάθε χρόνο περισσότερα από τέσσερα εκατομμύρια τόνους πλαστικού στη θάλασσα**, δηλαδή τα μισά απορρίμματα σε παγκόσμια κλίμακα, ενώ σύμφωνα με περιβαλλοντικές οργανώσεις, αν δεν ληφθούν **μέτρα ως το 2025, 250 εκατομμύρια τόνοι πλαστικών απορριμμάτων θα έχουν συγκεντρωθεί στις θάλασσες παγκοσμίως.**

Ορισμένα ακόμη νούμερα που αφορούν το ζήτημα πραγματικά τρομάζουν.

250.000.000.000 πλαστικά μπουκάλια εμφιαλωμένου νερού, καταναλώνονται κάθε χρόνο, παγκοσμίως, εκ των οποίων μόνο το **24%** ανακυκλώνεται. **151.000.000.000** βαρέλια πετρελαίου χρειάζονται και **22.500.000** τόνοι διοξειδίου του άνθρακα παράγονται, για να κατασκευαστούν τα παραπάνω μπουκάλια. **8.000** πλαστικά μπουκάλια εμφιαλωμένου νερού, πετιούνται κάθε δευτερόλεπτο στα σκουπίδια. **200.000.000.000** δολάρια ξοδεύονται κάθε χρόνο, σε όλο τον κόσμο, για αγορά εμφιαλωμένου νερού, ενώ αν μόνο **1 άνθρωπος** σταματούσε να αγοράζει εμφιαλωμένο νερό, θα ανα-

ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΤΤΑ»...

«Η ψείρα τρώει τα φυτά,
η σκουριά το σίδερο,
αλλά η ψευτιά την ψυχή»

Άντον Τσέχωφ, 1860-1904,
Ρώσος συγγραφέας

Έχει υποστηριχτεί ότι η κουτοπονηριά είναι το καταφύγιο της ανικανότητας. Και αν είναι έτσι αναρωτιούνται πολλοί, πώς γίνεται και οι πολιτικοί καταφέρνουν και ξεγελούν τόσο κόσμο; Μα και οι ίδιοι οι πολιτικοί μάλλον το ίδιο αναρωτιούνται. Όπως έλεγε ο Σαρλ Ντε Γκωλ *«επειδή ένας πολιτικός ποτέ δεν πιστεύει αυτά που λέει, εκπλήσσεται όταν οι άλλοι τον πιστεύουν»*. Ο Καμύ, πάλι, πίστευε ότι κανένας άνθρωπος, που έχει μεγαλείο ψυχής, δεν εμπλέκεται με την πολιτική γεγονός που εύκολα επιβεβαιώνεται από την κοινή πείρα.

Τί να κάνουμε λένε κάποιοι άλλοι, αν δεν μας κάνει αυτή η κυβέρνηση πρέπει να χρησιμοποιήσουμε την ψήφο μας για να την αλλάξουμε. Δηλαδή οι κυβερνήσεις είναι σαν τις πάνες των μωρών, πρέπει να τις αλλάζουμε συχνά και μάλιστα για τον ίδιο λόγο... Εμείς πάντως όσο πλησιάζουν οι εκλογές τόσο περισσότερο διασκεδάζουμε με τους πονηρούς πολιτευτάδες, που παρελαύνουν και υπόσχονται τα πάντα, με εκείνους που αφήνουν το ένα μαντρί για να μασήσουν σανό στο επόμενο που αφήνουν –λόγω λανθασμένων υπολογισμών– και βρίσκουν καταφύγιο στο διπλανό.

Ακόμα μεγαλύτερη απόλαυση είναι να ακούς να μιλούν οι νεόκοποι εξουσιαστές για το "παλαιό πολιτικό σύστημα", για το πόσο διεφθαρμένο είναι, για το πόσο υπεύθυνοι είναι οι προκάτοχοι τους για την «κρίση» και την ίδια στιγμή να ξερογλείφονται για περισσότερη εξουσία. Υποκριτές, απατεώνες, κυνικοί, ψεύτες

Συγχαρητήρια. Σε τέσσερις μόλις αράδες συμπυκνωμένο ολόκληρο το νόημα κάθε πολιτικής αντιπαράθεσης. Φυσικά, συν Αθηνά και χείρα κίνει. Ξαφνικά και ανύποπτα, ο Τσίπρας «θυμάται» για τις ευθύνες της καραμανλικής διακυβέρνησης όσον αφορά την «χρεωκοπία» της χώρας και το ξέσπασμα της «κρίσης». Έτσι σεμνά και ταπεινά. Και τρέχουν τα παπαγαλάκια της ...προηγούμενης διαπλοκής να δώσουν συμβουλές στην πρόεδρο Φώφη που τα έχει κυριολεκτικά χαμένα, να προσέξει γιατί οι εναπομείναντες ψηφοφόροι της έχουν μπερδευτεί. Ακούν από εδώ ότι η Φώφη θα πάει με τον Κυριάκο, ακούν από εκεί ότι πρέπει να στηθεί αντιδεξιά παράταξη και έχουν γίνει σαν τα παραζαλισμένα κοτόπουλα. Άλλοι σου λένε, δεν θέλουμε τον Κυριάκο, άρα πάμε με τον Τσίπρα, άλλοι δεν θέλουν ούτε ζωγραφιστό τον Τσίπρα και σου λένε άντε γεια πάμε με τον Κυριάκο από τώρα για σιγουριά. Τί να κάνει και η πρόεδρος Φώφη;

Και τότε τί να γίνει; «*Η παράταξη πρέπει να μείνει έξω από την όποια κυβέρνηση συνεργασίας σχηματιστεί μετά τις εκλογές, αν θέλει να ανακάμψει κάποτε. Αρκετά πλήρωσε την προσφορά στη διάσωση της χώρας από την χρεωκοπία. Τώρα ήρθε η σειρά των λαϊκιστών του ΣΥΡΙΖΑ και της ΝΔ να την διασώσουν από μια καταστροφή που καιροφυλακτεί στη γωνία*». Τάδε έφη και ελάλησε μέσω του Βήματος της Κυριακής ο μολυβοσπρώχτης Γιώργος Παπαχρήστος. Πως το λένε, πως το λένε αυτό; Μεγάλο Συνασπισμό αλλά γερμανικά; Δώστε πόνο Συριζαίοι, δώστε πόνο...

Λεόν

Τα χαμόγελα στα My Market

Μέσα Μαρτίου απολύεται η περιφερειακή διευθύντρια λειτουργίας καταστημάτων My Market ύστερα από την διαρροή εγγράφου στο οποίο προέτρεπε τους εργαζόμενους στα καταστήματα να χαμογελούν, γιατί μεταξύ άλλων έχουν δουλειά και επειδή παίρνουν 300 ευρώ που είναι 300% περισσότερα από το 0 ευρώ! Μάλιστα εν είδει αποχαιρετιστηρίου τούς ανέφερε ότι μέσω του μυστικού επισκέπτη θα μάθαινε εάν χαμογελούν! **Η διευθύντρια, λοιπόν, απολύθηκε επειδή βγήκε στην φόρα η πολιτική τής εταιρείας και όχι γιατί πήγε κόντρα σε αυτή την πολιτική.** Ακολουθούσε πιστά την πολιτική της εταιρείας γι' αυτό ήταν και διευθύντρια, άλλωστε. Πάντως ύστερα από αυτή την απόλυση δεν άλλαξαν τα πράγματα στα My Market και σε άλλα μεγάλα καταστήματα τροφίμων, καθώς οι εργαζόμενοι συνεχίζουν να χαμογελούν για 300 ευρώ.

Σταυροφόρος ρατσιστής δολοφονεί 50 μουσουλμάνους στην Νέα Ζηλανδία

δρόμους 566 άστεγοι, εκ των οποίων οι 13 ήταν ανήλικοι. Το 2017 είχαν πεθάνει 511 άστεγοι. Η Γαλλία βρίσκεται μπροστά σε μια κοινωνική κρίση που με την σειρά της γεννάει αυτές τις αντιδράσεις που όχι μόνο δεν πρόκειται να σβήσουν αλλά έχουν έρθει για να μείνουν. Την ώρα που στο Παρίσι γινόταν χαμός, ο πρόεδρος Μακρόν απολάμβανε το σκι και το φαγητό στα Πυρηναία.

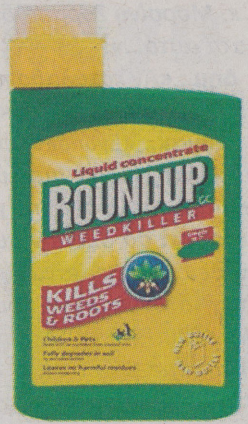
Ειδικότερα η κινητοποίηση στις 16 Μαρτίου στο Παρίσι σημαδεύτηκε από σφοδρές μάχες με την αστυνομία, πυρπολήθηκε μια τράπεζα, καταστήματα με είδη πολυτελείας, καθώς και το διάσημο εστιατόριο Fouquet's το οποίο αποτελεί χώρο εστίασης ευπόρων. Μετά από τις ιδιαίτερες σκληρές συγκρούσεις ο Μακρόν αποφασίζει να απαγορεύσει τις διαδηλώσεις στο Παρίσι στην περιοχή των Ηλισίων Πεδίων και των γύρω περιοχών καθώς και σε πολλές μεγάλες πόλεις, ενώ ο στρατός καλείται να ενισχύσει τους αστυνομικούς για τις διαδηλώσεις στις 23 Μαρτίου. «Όλοι οι διαδηλωτές που θα συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις των Κίτρινων Γιλέκων θα θεωρούνται από εδώ και στο εξής ταραχοποιοί», δήλωσε ο υφυπουργός αρμόδιος για την εσωτερική ασφάλεια Λοράν Νουνέζ.

Την επόμενη εβδομάδα, στις 23 Μαρτίου, παρά τις

κα και ζιζανιοκτόνα, μέχρι την διανομή και στην τιμή της τροφής, τότε η εξουσία μοιράζει απλόχερα αλυσίδες αλλά και αρρώστιες.

Πολλοί γνωρίζουμε το ζιζανιοκτόνο Roundup. Το συγκεκριμένο ζιζανιοκτόνο αρχικά παράχθηκε από την εταιρία Monsanto και εξαγοράστηκε από την Bayer. Η βασική δραστική ουσία του Roundup είναι η γλυφοσάτη η οποία αποδεδειγμένα ευθύνεται για την εμφάνιση καρκίνου. Το ζιζανιοκτόνο χρησιμοποιείται ευρέως από μεγαλοκαλλιεργητές και μικροκαλλιεργητές, ώστε να ξεραίνονται τα άγρια χόρτα των χωραφιών και των κήπων. Μάλιστα όσοι το χρησιμοποιούν, ακόμα και για οικογενειακούς λαχανόκηπους, αναφέρουν ότι μετά από τρεις μέρες το φάρμακο δεν υπάρχει στο χώμα ξεχνώντας ότι, ακόμα και αν είναι έτσι, μέσα σ' αυτές τις τρεις μέρες η ποσότητα του φαρμάκου (δηλητηρίου) έχει απορροφηθεί από τα φυτά και σε βάθος χρόνου θα έχουν μολυνθεί και οι γύρω περιοχές. Ενάντια στην εταιρεία Bayer υπάρχουν περίπου 11.200 αγωγές στις ΗΠΑ από τις οποίες προς το παρόν έχουν τελεσιδικήσει οι 2. Στην πρώτη περίπτωση τον Αύγουστο του 2018 ένα πολιτειακό δικαστήριο αρχικά επιδίκασε αποζημίωση 289 εκ. δολάρια και τελικά το ποσό μειώθηκε στα 78 εκ. δολάρια και αναμένεται το εφετείο. Η δεύτερη περίπτωση είναι αυτή του ασθενή Έντουιν Χάρντεμαν με λέμφωμα non-Hodgkin. Είναι η πιο πρόσφατη και πατά νομικά στην πρώτη. Οι ένορκοι του ομοσπονδιακού δικαστηρίου του Σαν Φρανσίσκο, έκριναν ομόφωνα ότι το Roundup ευθύνεται για την ασθένεια τού Χάρντε-

Τα χαμόγελα στα My Market

Μέσα Μαρτίου απολύεται η περιφερειακή διευθύντρια λειτουργίας καταστημάτων My Market ύστερα από την διαρροή εγγράφου στο οποίο προέτρεπε τους εργαζόμενους στα καταστήματα να χαμογελούν, γιατί μεταξύ άλλων έχουν δουλειά και επειδή παίρνουν 300 ευρώ που είναι 300% περισσότερα από το 0 ευρώ! Μάλιστα εν είδει αποχαιρετιστηρίου τούς ανέφερε ότι μέσω του μυστικού επισκέπτη θα μάθαινε εάν χαμογελούν! **Η διευθύντρια, λοιπόν, απολύθηκε επειδή βγήκε στην φόρα η πολιτική τής εταιρείας και όχι γιατί πήγε κόντρα σε αυτή την πολιτική.** Ακολουθούσε πιστά την πολιτική της εταιρείας γι' αυτό ήταν και διευθύντρια, άλλωστε. Πάντως ύστερα από αυτή την απόλυση δεν άλλαξαν τα πράγματα στα My Market και σε άλλα μεγάλα καταστήματα τροφίμων, καθώς οι εργαζόμενοι συνεχίζουν να χαμογελούν για 300 ευρώ.

Σταυροφόρος ρατσιστής δολοφονεί 50 μουσουλμάνους στην Νέα Ζηλανδία

Στις 15 Μαρτίου ένας ακροδεξιός ρατσιστής σταυροφόρος ονόματι Μπρέντον Ταραντ δολοφονεί 50 ανθρώπους σε δυο τζαμιά στην πόλη Κράιστσερτς της Νέας Ζηλανδίας. Μάλιστα την επίθεση την πρόβαλε ο ίδιος σε ζωντανή μετάδοση στο facebook από κάμερα που είχε προσαρμόσει στο κράνος του. Πολλά ΜΜΕ τον χαρακτήρισαν ψυχοπαθή και σύνδεσαν την επίθεση με κάποια video games μειώνοντας έτσι το γεγονός και την σοβαρότητά του. Ο Μπρέντον Τάραντ ούτε ψυχοπαθής είναι ούτε θέλησε να μιμηθεί κάποιο βίαιο video game, είναι ένας ακροδεξιός ρατσιστής σταυροφόρος που τα έχει τετρακόσια, σχεδίασε από πριν την επίθεσή του και έγραψε μανιφέστο 73 σελίδων. Ο ρατσιστής δολοφόνος είναι αδελφή ψυχή με τους ρατσιστές δολοφόνους του ISIS. Από την μία λοιπόν σταυροφόροι, από την άλλη κορανοφόροι αλλά και στις δύο περιπτώσεις ρατσισμός. Κλείνοντας θα αναφέρουμε το παράδοξο ότι ο Αυστραλός ακροδεξιός που την χώρα του την έκλεψαν από τους Αβορίγινες οι Εγγλέζοι ως κα-

Ειδικότερα η κινητοποίηση στις 16 Μαρτίου στο Παρίσι σημαδεύτηκε από σφοδρές μάχες με την αστυνομία, πυρπολήθηκε μια τράπεζα, καταστήματα με είδη πολυτελείας, καθώς και το διάσημο εστιατόριο Fouquet's το οποίο αποτελεί χώρο εστίασης ευπόρων. Μετά από τις ιδιαίτερες σκληρές συγκρούσεις ο Μακρόν αποφασίζει να απαγορεύσει τις διαδηλώσεις στο Παρίσι στην περιοχή των Ηλισίων Πεδίων και των γύρω περιοχών καθώς και σε πολλές μεγάλες πόλεις, ενώ ο στρατός καλείται να ενισχύσει τους αστυνομικούς για τις διαδηλώσεις στις 23 Μαρτίου. «Όλοι οι διαδηλωτές που θα συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις των Κίτρινων Γιλέκων θα θεωρούνται από εδώ και στο εξής ταραχοποιοί», δήλωσε ο υφυπουργός αρμόδιος για την εσωτερική ασφάλεια Λοράν Νουνέζ.

Την επόμενη εβδομάδα, στις 23 Μαρτίου, παρά τις απαγορεύσεις τα Κίτρινα Γιλέκα ξανακατεβαίνουν στους δρόμους της Γαλλίας. Τα μεγάλα καταστήματα στο Παρίσι γίνονται φρούρια με σιδερένιες προσθήκες. Διαδηλώσεις γίνονται στην Λιλ, στο Παρίσι στην περιοχή Sacré Cœur ενώ σημειώθηκαν μικρής έκτασης ταραχές στην λεωφόρο Στρασβούργου. Ταραχές, επίσης, σημειώθηκαν στο Μοντπελιέ, στη Μετζ, στη Τουλούζη, στη Λυών και στη Νίκαια. Φαίνεται πως η κοινωνική ένταση στην Γαλλία δεν πρόκειται να σωπάσει, όση καταστολή και να εφαρμόσει ο Μακρόν σε μια ή περισσότερες πόλεις· θα ξεπηδούν νέες εστίες ταραχών σε άλλες πόλεις. Τα Κίτρινα Γιλέκα έχουν την ικανότητα να αναπροσαρμόζονται σύμφωνα με τα συνεχώς νέα δεδομένα της καταστολής, με αποτέλεσμα να μεταφέρονται οι ταραχές κάθε φορά σε άλλες πόλεις.

Το Roundup, η Bayer, η Monsanto

Πολλοί γνωρίζουμε το ζιζανιοκτόνο Roundup. Το συγκεκριμένο ζιζανιοκτόνο αρχικά παράχθηκε από την εταιρία Monsanto και εξαγοράστηκε από την Bayer. Η βασική δραστική ουσία του Roundup είναι η γλυφοσάτη η οποία αποδεδειγμένα ευθύνεται για την εμφάνιση καρκίνου. Το ζιζανιοκτόνο χρησιμοποιείται ευρέως από μεγαλοκαλλιεργητές και μικροκαλλιεργητές, ώστε να ξεραίνονται τα άγρια χόρτα των χωραφιών και των κήπων. Μάλιστα όσοι το χρησιμοποιούν, ακόμα και για οικογενειακούς λαχανόκηπους, αναφέρουν ότι μετά από τρεις μέρες το φάρμακο δεν υπάρχει στο χώμα ξεχνώντας ότι, ακόμα και αν είναι έτσι, μέσα σ' αυτές τις τρεις μέρες η ποσότητα του φαρμάκου (δηλητηρίου) έχει απορροφηθεί από τα φυτά και σε βάθος χρόνου θα έχουν μολυνθεί και οι γύρω περιοχές. Ενάντια στην εταιρεία Bayer υπάρχουν περίπου 11.200 αγωγές στις ΗΠΑ από τις οποίες προς το παρόν έχουν τελεσιδικήσει οι 2. Στην πρώτη περίπτωση τον Αύγουστο του 2018 ένα πολιτειακό δικαστήριο αρχικά επιδίκασε αποζημίωση 289 εκ. δολάρια και τελικά το ποσό μειώθηκε στα 78 εκ. δολάρια και αναμένεται το εφετείο. Η δεύτερη περίπτωση είναι αυτή του ασθενή Έντουιν Χάρντεμαν με λέμφωμα non-Hodgkin. Είναι η πιο πρόσφατη και πατά νομικά στην πρώτη. Οι ένορκοι του ομοσπονδιακού δικαστηρίου του Σαν Φρανσίσκο, έκριναν ομόφωνα ότι το Roundup ευθύνεται για την ασθένεια τού Χάρντεμαν. Οι ένορκοι καλούνται, τώρα, να αποφασίσουν εάν και κατά πόσον ευθύνεται η εταιρεία και να επιδικάσουν την πιθανή αποζημίωση που δικαιούται ο ασθενής.

Επιθέσεις και αντιδράσεις σε πρόσφυγες και μετανάστες. Κόνιτσα, Βίλια και Σάμος

Ο σχεδιασμένος εγκλωβισμός χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών στον ελλαδικό χώρο, καθώς και η μετέπειτα εκμετάλλευση τους από ένα σύνθετο δίκτυο που ξεκινάει από την Ε.Ε και τις μεγάλες δυνάμεις της κυριαρχίας, συνεχίζει στην ελλαδική διαχείριση του μέσω του Σύριζα και καταλήγει σε διάφορες ΜΚΟ, έχει ντυθεί με μια ανθρωπιστική προβιά που κατά ουσία είναι απάνθρωπη. Αυτοί που δημιουργούν και διαιωνίζουν τους πολέμους, για τα δικά τους μεγάλα συμφέροντα, είναι οι ίδιοι που

διαρροή εγγράφου στο οποίο προέτρεπε τους εργαζόμενους στα καταστήματα να χαμογελούν, γιατί μεταξύ άλλων έχουν δουλειά και επειδή παίρνουν 300 ευρώ που είναι 300% περισσότερα από το 0 ευρώ! Μάλιστα εν είδει αποχαιρετιστηρίου τούς ανέφερε ότι μέσω του μυστικού επισκέπτη θα μάθαινε εάν χαμογελούν! **Η διευθύντρια, λοιπόν, απολύθηκε επειδή βγήκε στην φόρα η πολιτική τής εταιρείας και όχι γιατί πήγε κόντρα σε αυτή την πολιτική.** Ακολουθούσε πιστά την πολιτική της εταιρείας γι' αυτό ήταν και διευθύντρια, άλλωστε. Πάντως ύστερα από αυτή την απόλυση δεν άλλαξαν τα πράγματα στα My Market και σε άλλα μεγάλα καταστήματα τροφίμων, καθώς οι εργαζόμενοι συνεχίζουν να χαμογελούν για 300 ευρώ.

Σταυροφόρος ρατσιστής δολοφονεί 50 μουσουλμάνους στην Νέα Ζηλανδία

Στις 15 Μαρτίου ένας ακροδεξιός ρατσιστής σταυροφόρος ονόματι Μπρέντον Τάραντ δολοφονεί 50 ανθρώπους σε δυο τζαμιά στην πόλη Κράιστσερτς της Νέας Ζηλανδίας. Μάλιστα την επίθεση την πρόβαλε ο ίδιος σε ζωντανή μετάδοση στο facebook από κάμερα που είχε προσαρμόσει στο κράνος του. Πολλά ΜΜΕ τον χαρακτήρισαν ψυχοπαθή και σύνδεσαν την επίθεση με κάποια video games μειώνοντας έτσι το γεγονός και την σοβαρότητά του. Ο Μπρέντον Τάραντ ούτε ψυχοπαθής είναι ούτε θέλησε να μιμηθεί κάποιο βίαιο video game, είναι ένας ακροδεξιός ρατσιστής σταυροφόρος που τα έχει τετρακόσια, σχεδίασε από πριν την επίθεσή του και έγραψε μανιφέστο 73 σελίδων. Ο ρατσιστής δολοφόνος είναι αδελφή ψυχή με τους ρατσιστές δολοφόνους του ISIS. Από την μία λοιπόν σταυροφόροι, από την άλλη κορανοφόροι αλλά και στις δύο περιπτώσεις ρατσισμός. Κλείνοντας θα αναφέρουμε το παράδοξο ότι ο Αυστραλός ακροδεξιός που την χώρα του την έκλεψαν από τους Αβορίγινες οι Εγγλέζοι ως κατακτητές, σκοτώνει μουσουλμάνους γιατί τους θεωρεί εισβολείς στην Νέα Ισλανδία που την είχαν κλέψει ως εισβολείς οι Εγγλέζοι από τους Μαορί. Ακροδεξιός και ρατσιστικός χυλός!

Κίτρινα Γιλέκα

Για τέταρτο μήνα συνεχίζονται οι κινητοποιήσεις σε πολλές πόλεις της Γαλλίας. Στην χώρα όπου το 2018 πέθαναν εξ αιτίας των άσχημων συνθηκών διαβίωσης στους

Την επόμενη εβδομάδα, στις 23 Μαρτίου, παρά τις απαγορεύσεις τα Κίτρινα Γιλέκα ξανακατεβαίνουν στους δρόμους της Γαλλίας. Τα μεγάλα καταστήματα στο Παρίσι γίνονται φρούρια με σιδερένιες προσθήκες. Διαδηλώσεις γίνονται στην Λιλ, στο Παρίσι στην περιοχή Sacré Cœur ενώ σημειώθηκαν μικρής έκτασης ταραχές στην λεωφόρο Στρασβούργου. Ταραχές, επίσης, σημειώθηκαν στο Μοντπελιέ, στη Μετζ, στη Τουλούζη, στη Λυών και στη Νίκαια. Φαίνεται πως η κοινωνική ένταση στην Γαλλία δεν πρόκειται να σωπάσει, όση καταστολή και να εφαρμόσει ο Μακρόν σε μια ή περισσότερες πόλεις· θα ξεπηδούν νέες εστίες ταραχών σε άλλες πόλεις. Τα Κίτρινα Γιλέκα έχουν την ικανότητα να αναπροσαρμόζονται σύμφωνα με τα συνεχώς νέα δεδομένα της καταστολής, με αποτέλεσμα να μεταφέρονται οι ταραχές κάθε φορά σε άλλες πόλεις.

Το Roundup, η Bayer, η Monsanto και η εμφάνιση καρκίνου

Η βιομηχανοποίηση και η μαζικοποίηση της τροφής πάει παρέα με την βιομηχανοποίηση και μαζικοποίηση της ζωής μας. Το «δέσιμο» της εξουσίας σ' όλους μας, έχει να κάνει και με την τροφή. Ασχέτως εάν τρέφεται κάποιος μόνο φυτικά ή είναι παμφάγος. Εφ' όσον η τροφή έχει γίνει εμπόρευμα και παράγεται μαζικά και βιομηχανικά μέσω μεγάλων εταιριών που ελέγχουν τις ποικιλίες των φυτών και σπόρων, που δημιουργούν ενισχυτικά φάρμα-

άγρια χόρτα των χωραφιών και των κήπων. Μάλιστα όσοι το χρησιμοποιούν, ακόμα και για οικογενειακούς λαχανόκηπους, αναφέρουν ότι μετά από τρεις μέρες το φάρμακο δεν υπάρχει στο χώμα ξεχνώντας ότι, ακόμα και αν είναι έτσι, μέσα σ' αυτές τις τρεις μέρες η ποσότητα του φαρμάκου (δηλητηρίου) έχει απορροφηθεί από τα φυτά και σε βάθος χρόνου θα έχουν μολυνθεί και οι γύρω περιοχές. Ενάντια στην εταιρεία Bayer υπάρχουν περίπου 11.200 αγωγές στις ΗΠΑ από τις οποίες προς το παρόν έχουν τελεσιδικήσει οι 2. Στην πρώτη περίπτωση τον Αύγουστο του 2018 ένα πολιτειακό δικαστήριο αρχικά επιδίκασε αποζημίωση 289 εκ. δολάρια και τελικά το ποσό μειώθηκε στα 78 εκ. δολάρια και αναμένεται το εφετείο. Η δεύτερη περίπτωση είναι αυτή του ασθενή Έντουιν Χάρντεμαν με λέμφωμα non-Hodgkin. Είναι η πιο πρόσφατη και πατά νομικά στην πρώτη. Οι ένορκοι του ομοσπονδιακού δικαστηρίου του Σαν Φρανσίσκο, έκριναν ομόφωνα ότι το Roundup ευθύνεται για την ασθένεια τού Χάρντεμαν. Οι ένορκοι καλούνται, τώρα, να αποφασίσουν εάν και κατά πόσον ευθύνεται η εταιρεία και να επιδικάσουν την πιθανή αποζημίωση που δικαιούται ο ασθενής.

Επιθέσεις και αντιδράσεις σε πρόσφυγες και μετανάστες. Κόνιτσα, Βίλια και Σάμος

Ο σχεδιασμένος εγκλωβισμός χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών στον ελλαδικό χώρο, καθώς και η μετέπειτα εκμετάλλευση τους από ένα σύνθετο δίκτυο που ξεκινάει από την Ε.Ε και τις μεγάλες δυνάμεις της κυριαρχίας, συνεχίζει στην ελλαδική διαχείριση του μέσω του Σύριζα και καταλήγει σε διάφορες ΜΚΟ, έχει ντυθεί με μια ανθρωπιστική προβιά που κατά ουσία είναι απάνθρωπη. Αυτοί που δημιουργούν και διαιωνίζουν τους πολέμους, για τα δικά τους μεγάλα συμφέροντα, είναι οι ίδιοι που φαίνονται ότι προσφέρουν ανθρωπιστική βοήθεια, αυτοί που τάχα ενδιαφέρονται για τους μετανάστες και τους πρόσφυγες είναι οι ίδιοι που διαχειρίζονται και καρπώνονται τα τεράστια οικονομικά ποσά, που διακινούνται από αυτή την κατάσταση. Σ' αυτή την ζοφερή κατάσταση το κερασάκι στην τούρτα είναι οι διάφορες ξενοφοβικές επιθέσεις και αντιδράσεις:

Την Κυριακή 17 Μαρτίου στην Κόνιτσα Ιωαννίνων πέντε άτομα επιτέθηκαν με ξύλα σε επτά ανήλικους Αφγα-

Δεν θέλω τα μεγάλα πράγματα από τη ζωή, αλλά εκείνα τα μικρά που κάνουν τη ζωή Μεγάλη.

Ερνέστο Τσε Γκεβάρα

νούς μετανάστες ενώ έπαιζαν μπάσκετ. Από την επίθεση δύο από τα επτά παιδιά μεταφέρθηκαν στο κέντρο υγείας, το ένα σε κατάσταση σοκ και το άλλο με κάταγμα στο χέρι και χτυπήματα στο πόδια για τα οποία του έγιναν ράμματα.

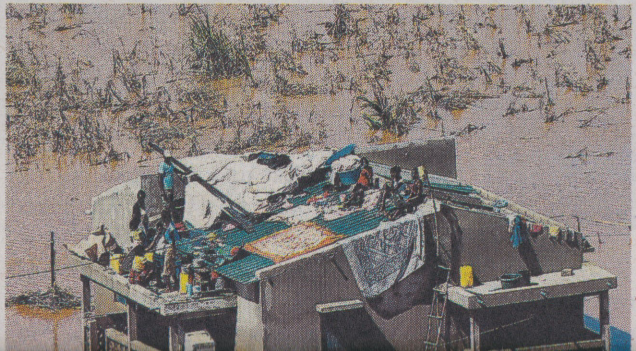
Στα **Βίλια Αττικής** 80 περίπου άτομα συγκεντρώθηκαν έξω από ξενοδοχείο στο οποίο μόλις είχαν μεταφερθεί 20 οικογένειες μεταναστών. **Κάποια άτομα εκτόξευσαν πέτρες και κροτίδες σπάζοντας την πόρτα του ξενοδοχείου, ενώ ορισμένοι μπούκαραν στα δωμάτια που διαμένουν οι οικογένειες και επιτέθηκαν σε μετανάστες.** Μεταξύ των συγκεντρωμένων ήταν παρούσα η δήμαρχος Μάνδρας-Ειδυλλίας Γιάννα Κριεκούκη και άλλα μέλη της δημοτικής αρχής όπου λίγες μέρες πριν είχαν αποφασίσει να μην γίνουν δεκτοί οι πρόσφυγες.

Από τις 5 Μαρτίου οι γονείς του δημοτικό σχολείο Βαθέος της Σάμου δεν στέλνουν τα παιδιά τους στο σχολείο εξαιτίας 14 προσφυγόπουλων που το απόγευμα, όταν δεν λειτουργεί το σχολείο για τα υπόλοιπα παιδιά, κάνουν μάθημα στο χώρο του σχολείου. Από τα 150 παιδιά που έχει το σχολείο μόλις 20 έως 40 μαθητές συνέχιζαν να προσέρχονται στο σχολείο. Οι γονείς δεν θέλουν τα 14 προσφυγόπουλα να κάνουν απογευματινά μάθημα στον χώρο του σχολείου και ζητούν να δημιουργηθεί δομή Υποχρεωτικής Εκπαίδευσης Προσφύγων μέσα στο ΚΥΤ (Κέντρο Υποδοχής και Ταυτοποίησης ή Hot Spot) της Σάμου ή τα συγκεκριμένα παιδιά να μην επιστρέφουν στο ΚΥΤ, αλλά να μένουν σε σπίτια εκτός ΚΥΤ. Η αποχή έληξε στις 23 Μαρτίου, σχεδόν μετά από 3 εβδομάδες, ως ένδειξη καλής θέλησης μέχρι να βρεθεί λύση. Να σημειωθεί ότι οι συνθήκες στο Hot Spot της Σάμου είναι άθλιες.

λαϊκή και προσπαθεί να τα πουλήσει. Η γιαγιά αφού έδωσε δαχτυλικά αποτυπώματα, κρατήθηκε για πάνω από 12 ώρες στο αστυνομικό μέγαρο Θεσσαλονίκης χωρίς φαγητό. Αυτά να τα βλέπουν οι εφοπλιστές και οι μεγαλοεπιχειρηματίες και να τρέμουν.

Μια άλλη ανθρωπιστική κρίση για τους ανθρώπους της Ζιμπάμπουε και της Μοζαμβίκης

Ο κυκλώνας Ιντάι που σάρωσε στις 15 και 16 Μαρτίου τη Μοζαμβίκη και τη Ζιμπάμπουε, κατέστρεψε δρόμους, γέφυρες και ισοπέδωσε σπίτια, νοσοκομεία και σχολεία, στοίχισε τη ζωή σε τουλάχιστον 400 άτομα, ενώ ο αριθμός των νεκρών υπάρχει πιθανότητα να φτάσει και τους 1.000. Στη Μοζαμβίκη έχουν εκτοπιστεί από τις εστίες τους 400.000 άνθρωποι, ενώ 200.000 άνθρωποι επλήγησαν στην Ζιμπάμπουε. Στην πόλη Μπεïρα της Μοζαμβίκης ήδη έχουν καταγραφεί τα πρώτα κρούσματα χολέρας και εκφράζονται φόβοι ότι μπορεί να εξελιχτεί γρήγορα

Quiquibey, μαζί με μέλη της κοινότητας της Tariquía, έχουν προσχωρήσει στην πορεία. Η περιοχή Tariquía βρίσκεται στο τμήμα Tarija, όπου το κράτος επιδιώκει να δι-

εξάγει έρευνες για την εκμετάλλευση υδρογονανθράκων με αποτέλεσμα την αποδάσωση και την εξαφάνιση των άγριων ζώων. Η αντίσταση της κοινότητας Tariquía είναι ισχυρή και συνεχόμενη για πολλά χρόνια. Παρά την καταστολή του κράτους, που κατά διαστήματα είναι έντονη, η πορεία συνεχίζεται μέχρι την La Paz.

Η φυλή Qhara Qhara απορρίπτει την επιβολή κρατικής εξουσίας μέσω του INRA (Εθνικό Ινστιτούτο Αγροτικής Μεταρρύθμισης) που επιδιώκει να εξαλείψει τη συλλογική κατοχή γης, μετατρέποντάς την σε μεμονωμένες ατομικές ιδιοκτησίες.

Η παρακάτω δήλωση προέρχεται από ομάδα αναρχικών της Βολιβίας που στέκεται αλληλέγγυα στην μεγάλη πορεία των ιθαγενών κοινοτήτων:

«Το κράτος της Βολιβίας μας καταπνίγει επειδή εί-

νούς μετανάστες ενώ έπαιζαν μπάσκετ. Από την επίθεση δύο από τα επτά παιδιά μεταφέρθηκαν στο κέντρο υγείας, το ένα σε κατάσταση σοκ και το άλλο με κάταγμα στο χέρι και χτυπήματα στο πόδια για τα οποία του έγιναν ράμματα.

Στα **Βίλια Αττικής** 80 περίπου άτομα συγκεντρώθηκαν έξω από ξενοδοχείο στο οποίο μόλις είχαν μεταφερθεί 20 οικογένειες μεταναστών. **Κάποια άτομα εκτόξευσαν πέτρες και κροτίδες σπάζοντας την πόρτα του ξενοδοχείου, ενώ ορισμένοι μπούκαραν στα δωμάτια που διαμένουν οι οικογένειες και επιτέθηκαν σε μετανάστες.** Μεταξύ των συγκεντρωμένων ήταν παρούσα η δήμαρχος Μάνδρας-Ειδυλλίας Γιάννα Κριεκούκη και άλλα μέλη της δημοτικής αρχής όπου λίγες μέρες πριν είχαν αποφασίσει να μην γίνουν δεκτοί οι πρόσφυγες.

Από τις 5 Μαρτίου οι γονείς του δημοτικό σχολείο Βαθέος της Σάμου δεν στέλνουν τα παιδιά τους στο σχολείο εξαιτίας 14 προσφυγόπουλων που το απόγευμα, όταν δεν λειτουργεί το σχολείο για τα υπόλοιπα παιδιά, κάνουν μάθημα στο χώρο του σχολείου. Από τα 150 παιδιά που έχει το σχολείο μόλις 20 έως 40 μαθητές συνέχιζαν να προσέρχονται στο σχολείο. Οι γονείς δεν θέλουν τα 14 προσφυγόπουλα να κάνουν απογευματινά μάθημα στον χώρο του σχολείου και ζητούν να δημιουργηθεί δομή Υποχρεωτικής Εκπαίδευσης Προσφύγων μέσα στο ΚΥΤ (Κέντρο Υποδοχής και Ταυτοποίησης ή Hot Spot) της Σάμου ή τα συγκεκριμένα παιδιά να μην επιστρέφουν στο ΚΥΤ, αλλά να μένουν σε σπίτια εκτός ΚΥΤ. Η αποχή έληξε στις 23 Μαρτίου, σχεδόν μετά από 3 εβδομάδες, ως ένδειξη καλής θέλησης μέχρι να βρεθεί λύση. Να σημειωθεί ότι οι συνθήκες στο Hot Spot της Σάμου είναι άθλιες. Πάνω από 4.000 πρόσφυγες και μετανάστες ζουν σε χώρο που είχε προοριστεί για 650 άτομα.

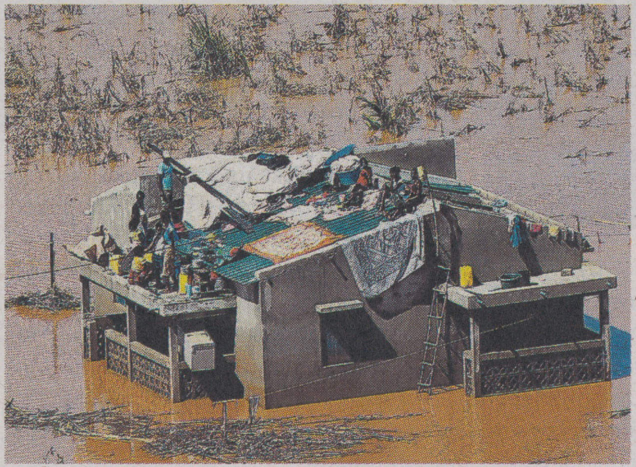
Άλλο ένα τεράστιο χτύπημα στη φοροδιαφυγή!!! Σύλληψη 90χρονης που έπλεκε και πουλούσε τερλίκια.

Άλλο ένα χτύπημα στην φοροδιαφυγή από την κυβέρνηση Σύριζα. Στις 21 Μαρτίου συνελήφθη μια 90χρονη στην Θεσσαλονίκη, επειδή πουλούσε τερλίκια (μάλλινα παπούτσια) χωρίς νόμιμη άδεια στην άκρη μιας λαϊκής αγοράς. Η καταγγελία έγινε από πωλητές της λαϊκής αγοράς. Η αγαστή συνεργασία λαϊκεμπόρων και μπάτσων απέφερε καρπούς. Φτωχοί (;) εναντίον φτωχού, λοιπόν, και

λαϊκή και προσπαθεί να τα πουλήσει. Η γιαγιά αφού έδωσε δαχτυλικά αποτυπώματα, κρατήθηκε για πάνω από 12 ώρες στο αστυνομικό μέγαρο Θεσσαλονίκης χωρίς φαγητό. Αυτά να τα βλέπουν οι εφοπλιστές και οι μεγαλοεπιχειρηματίες και να τρέμουν.

Μια άλλη ανθρωπιστική κρίση για τους ανθρώπους της Ζιμπάμπουε και της Μοζαμβίκης

Ο κυκλώνας Ιντάι που σάρωσε στις 15 και 16 Μαρτίου τη Μοζαμβίκη και τη Ζιμπάμπουε, κατέστρεψε δρόμους, γέφυρες και ισοπέδωσε σπίτια, νοσοκομεία και σχολεία, στοίχισε τη ζωή σε τουλάχιστον 400 άτομα, ενώ ο αριθμός των νεκρών υπάρχει πιθανότητα να φτάσει και τους 1.000. Στη Μοζαμβίκη έχουν εκτοπιστεί από τις εστίες τους 400.000 άνθρωποι, ενώ 200.000 άνθρωποι επλήγησαν στην Ζιμπάμπουε. Στην πόλη Μπείρα της Μοζαμβίκης ήδη έχουν καταγραφεί τα πρώτα κρούσματα χολέρας και εκφράζονται φόβοι ότι μπορεί να εξελιχτεί γρήγορα

σε επιδημία, καθώς το αποχετευτικό σύστημα είναι κατεστραμμένο. Επίσης τα κρούσματα της ελονοσίας έχουν αυξηθεί στους ανθρώπους που έχουν εγκλωβιστεί στα νερά της πλημμύρας που προκάλεσε ο κυκλώνας.

ΒΟΛΙΒΙΑ: Αντίσταση στην αποδάσωση και καταστροφή της γης

Σε εξέλιξη βρίσκεται μια μεγάλη πορεία διαμαρτυρίας

Quiquibey, μαζί με μέλη της κοινότητας της Tariquía, έχουν προσχωρήσει στην πορεία. Η περιοχή Tariquía βρίσκεται στο τμήμα Tarija, όπου το κράτος επιδιώκει να δι-

εξάγει έρευνες για την εκμετάλλευση υδρογονανθράκων με αποτέλεσμα την αποδάσωση και την εξαφάνιση των άγριων ζώων. Η αντίσταση της κοινότητας Tariquía είναι ισχυρή και συνεχόμενη για πολλά χρόνια. Παρά την καταστολή του κράτους, που κατά διαστήματα είναι έντονη, η πορεία συνεχίζεται μέχρι την La Paz.

Η φυλή Qhara Qhara απορρίπτει την επιβολή κρατικής εξουσίας μέσω του INRA (Εθνικό Ινστιτούτο Αγροτικής Μεταρρύθμισης) που επιδιώκει να εξαλείψει τη συλλογική κατοχή γης, μετατρέποντάς την σε μεμονωμένες ατομικές ιδιοκτησίες.

Η παρακάτω δήλωση προέρχεται από ομάδα αναρχικών της Βολιβίας που στέκεται αλληλέγγυα στην μεγάλη πορεία των ιθαγενών κοινοτήτων:

«Το κράτος της Βολιβίας, μας καταπνίγει επειδή είμαστε φτωχοί, ιθαγενείς ή άτομα με αναπηρία, θέλει να πλουτίσει σε βάρος της φύσης και αυτό το ονομάζει «φυσικούς πόρους». Για εμάς είναι προτιμότερο να μιλάμε για τη φύση, επειδή είμαστε μέρος της. Άλλωστε το κράτος δεν μοιράζεται τις οργανικές δομές των ιθαγενών λαών, είμαστε αλληλέγγυοι με κάθε αγώνα που επιδιώκει να διατηρήσει τη συνύπαρξη με τη φύση. Επί πλέον, είμαστε αλληλέγγυοι με εκείνους που επιδιώκουν την εκδίωξη πολυεθνικών και εκμεταλλευτικών εταιρειών από το έδαφός τους. Αυτές οι εταιρείες έρχονται να μολύνουν και να καταστρέψουν, με την υποστήριξη του κράτους, της αστυνομίας και του στρατού.

Πολλοί πιστεύουν ότι στη Βολιβία ζούμε σε έναν παράδεισο επειδή έχουμε έναν υποτιθέμενο αυτόχθονα πρόεδρο, ο οποίος μιλά για σεβασμό προς τη Γη ή ο οποίος στα Ηνωμένα Έθνη διακήρυξε τα «δικαιώματα της μητέρας

δημοτικής αρχής όπου λίγες μέρες πριν είχαν αποφασίσει να μην γίνουν δεκτοί οι πρόσφυγες.

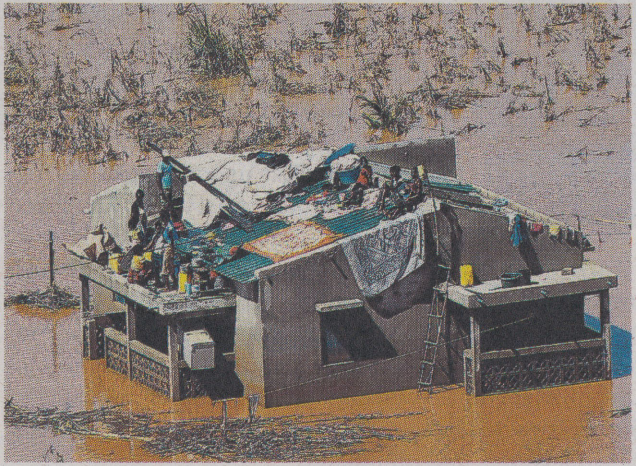
Από τις 5 Μαρτίου οι γονείς του δημοτικό σχολείο Βαθέος της Σάμου δεν στέλνουν τα παιδιά τους στο σχολείο εξαιτίας 14 προσφυγόπουλων που το απόγευμα, όταν δεν λειτουργεί το σχολείο για τα υπόλοιπα παιδιά, κάνουν μάθημα στο χώρο του σχολείου. Από τα 150 παιδιά που έχει το σχολείο μόλις 20 έως 40 μαθητές συνέχιζαν να προσέρχονται στο σχολείο. Οι γονείς δεν θέλουν τα 14 προσφυγόπουλα να κάνουν απογευματινά μάθημα στον χώρο του σχολείου και ζητούν να δημιουργηθεί δομή Υποχρεωτικής Εκπαίδευσης Προσφύγων μέσα στο ΚΥΤ (Κέντρο Υποδοχής και Ταυτοποίησης ή Hot Spot) της Σάμου ή τα συγκεκριμένα παιδιά να μην επιστρέφουν στο ΚΥΤ, αλλά να μένουν σε σπίτια εκτός ΚΥΤ. Η αποχή έληξε στις 23 Μαρτίου, σχεδόν μετά από 3 εβδομάδες, ως ένδειξη καλής θέλησης μέχρι να βρεθεί λύση. Να σημειωθεί ότι οι συνθήκες στο Hot Spot της Σάμου είναι άθλιες. Πάνω από 4.000 πρόσφυγες και μετανάστες ζουν σε χώρο που είχε προοριστεί για 650 άτομα.

Άλλο ένα τεράστιο χτύπημα στη φοροδιαφυγή!!! Σύλληψη 90χρονης που έπλεκε και πουλούσε τερλίκια.

Άλλο ένα χτύπημα στην φοροδιαφυγή από την κυβέρνηση Σύριζα. Στις 21 Μαρτίου συνελήφθη μια 90χρονη στην Θεσσαλονίκη, επειδή πουλούσε τερλίκια (μάλλινα παπούτσια) χωρίς νόμιμη άδεια στην άκρη μιας λαϊκής αγοράς. Η καταγγελία έγινε από πωλητές της λαϊκής αγοράς. Η αγαστή συνεργασία λαϊκεμπόρων και μπάτσων απέφερε καρπούς. Φτωχοί (;) εναντίον φτωχού, λοιπόν, και όποιος αντέξει. Η γιαγιά ζει με τον συνομήλικο σύζυγο της και πλέκει τερλίκια τα οποία κάποιες φορές βγαίνει στην

μός των νεκρών υπάρχει πιθανότητα να φτάσει και τους 1.000. Στη Μοζαμβίκη έχουν εκτοπιστεί από τις εστίες τους 400.000 άνθρωποι, ενώ 200.000 άνθρωποι επλήγησαν στην Ζιμπάμπουε. Στην πόλη Μπείρα της Μοζαμβίκης ήδη έχουν καταγραφεί τα πρώτα κρούσματα χολέρας και εκφράζονται φόβοι ότι μπορεί να εξελιχτεί γρήγορα

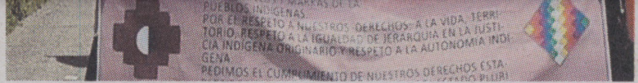

σε επιδημία, καθώς το αποχετευτικό σύστημα είναι κατεστραμμένο. Επίσης τα κρούσματα της ελονοσίας έχουν αυξηθεί στους ανθρώπους που έχουν εγκλωβιστεί στα νερά της πλημμύρας που προκάλεσε ο κυκλώνας.

ΒΟΛΙΒΙΑ: Αντίσταση στην αποδάσωση και καταστροφή της γης

Σε εξέλιξη βρίσκεται μια μεγάλη πορεία διαμαρτυρίας στην Βολιβία από κοινότητες αυτοχθόνων ιθαγενών που διαμαρτύρονται για την κατάληψη και καταστροφή των εδαφών τους από πολυεθνικές εξορυκτικές εταιρίες. Το κράτος της Βολιβίας έχει δώσει γη και ύδωρ σε όλες αυτές τις εταιρίες που καταστρέφουν την φύση και εκτοπίζουν τις αυτόχθονες κοινότητες στο όνομα του κέρδους.

Η πορεία ξεκίνησε τέλη Φεβρουαρίου από την πόλη Sucre για την πόλη La Paz, μια διαδρομή περίπου 415 χιλιομέτρων. Η φυλετική ομάδα Ayllus που εντάσσεται στην ευρύτερη φυλή Qhara Qhara ανέλαβε την πρωτοβουλία και ενώθηκε με εκπροσώπους του Nation Uchupiamonas, που αγωνίζονται κατά ενός υδροηλεκτρικού έργου στο El Bala-Chepete. Μέλη των κοινοτήτων Rio Beni και

εξάγει έρευνες για την εκμετάλλευση υδρογονανθράκων με αποτέλεσμα την αποδάσωση και την εξαφάνιση των άγριων ζώων. Η αντίσταση της κοινότητας Tariquía είναι ισχυρή και συνεχόμενη για πολλά χρόνια. Παρά την καταστολή του κράτους, που κατά διαστήματα είναι έντονη, η πορεία συνεχίζεται μέχρι την La Paz.

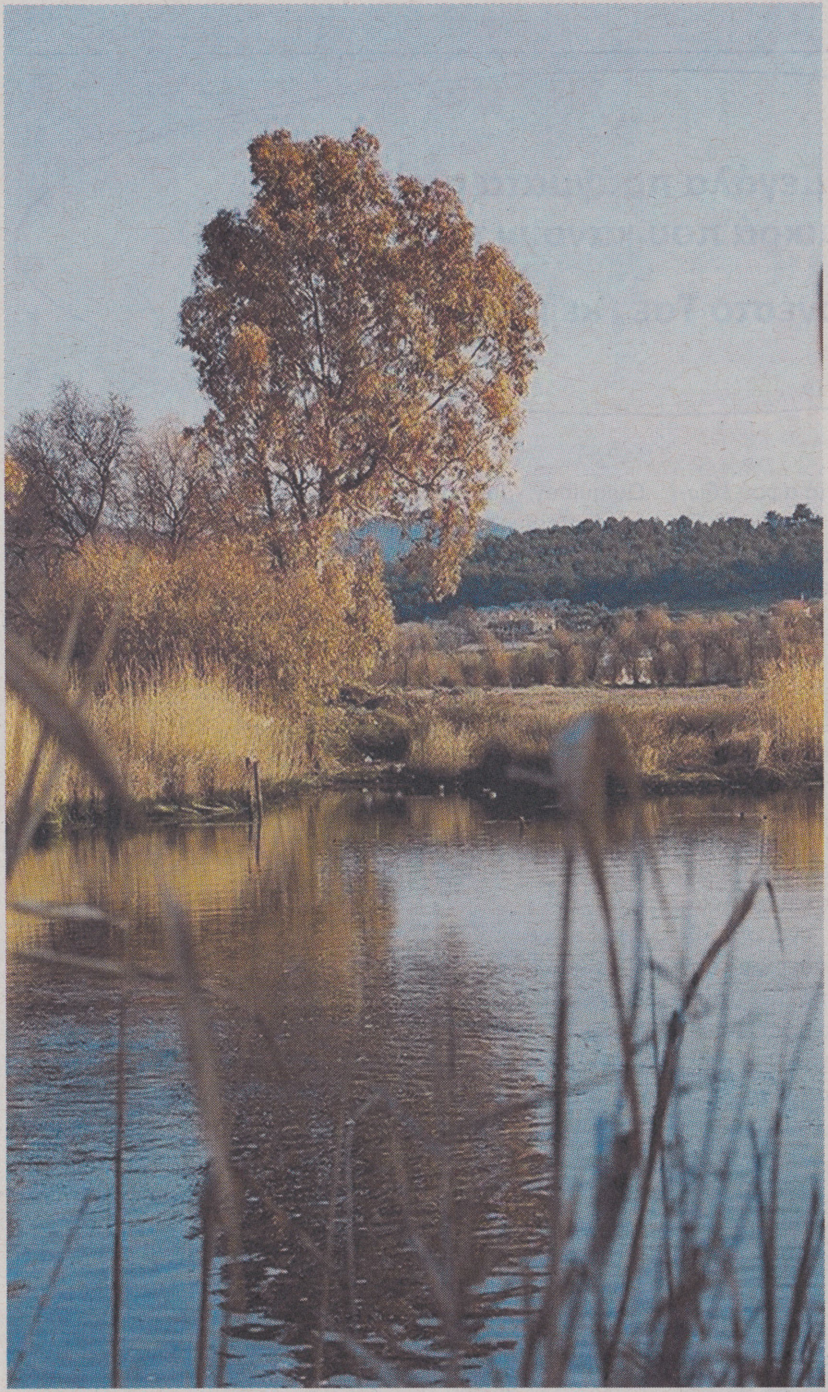
Η φυλή Qhara Qhara απορρίπτει την επιβολή κρατικής εξουσίας μέσω του INRA (Εθνικό Ινστιτούτο Αγροτικής Μεταρρύθμισης) που επιδιώκει να εξαλείψει τη συλλογική κατοχή γης, μετατρέποντάς την σε μεμονωμένες ατομικές ιδιοκτησίες.

Η παρακάτω δήλωση προέρχεται από ομάδα αναρχικών της Βολιβίας που στέκεται αλληλέγγυα στην μεγάλη πορεία των ιθαγενών κοινοτήτων:

«Το κράτος της Βολιβίας, μας καταπνίγει επειδή είμαστε φτωχοί, ιθαγενείς ή άτομα με αναπηρία, θέλει να πλουτίσει σε βάρος της φύσης και αυτό το ονομάζει «φυσικούς πόρους». Για εμάς είναι προτιμότερο να μιλάμε για τη φύση, επειδή είμαστε μέρος της. Άλλωστε το κράτος δεν μοιράζεται τις οργανικές δομές των ιθαγενών λαών, είμαστε αλληλέγγυοι με κάθε αγώνα που επιδιώκει να διατηρήσει τη συνύπαρξη με τη φύση. Επί πλέον, είμαστε αλληλέγγυοι με εκείνους που επιδιώκουν την εκδίωξη πολυεθνικών και εκμεταλλευτικών εταιρειών από το έδαφός τους. Αυτές οι εταιρείες έρχονται να μολύνουν και να καταστρέψουν, με την υποστήριξη του κράτους, της αστυνομίας και του στρατού.

Πολλοί πιστεύουν ότι στη Βολιβία ζούμε σε έναν παράδεισο επειδή έχουμε έναν υποτιθέμενο αυτόχθονα πρόεδρο, ο οποίος μιλά για σεβασμό προς τη Γη ή ο οποίος στα Ηνωμένα Έθνη διακήρυξε τα «δικαιώματα της μητέρας γης». Στην πραγματικότητα, η κυβέρνηση του Evo Morales δεν είναι διαφορετική από αυτή των Maduro, Bolsonaro ή Macri. Είναι μια αστική κυβέρνηση που ζει με όλες τις πολυτέλειες, ενώ πολλοί άνθρωποι πεθαίνουν από την πείνα ή την δουλεία κάτω από την οποία εργάζονται για να επιβιώσουν. Αυτά τα κράτη έχουν ως κοινό παρονομαστή κρατική καταπίεση και καπιταλιστική εκμετάλλευση, μέσω των οποίων επιδιώκουν να μας ελέγξουν και να μας κυριαρχήσουν. Ως εκ τούτου, θέλουμε να καταστήσουμε σαφές ότι τα κράτη είναι τα ίδια, ανεξάρτητα από το αν οι κυβερνώντες είναι αυτόχθονες, λαϊκιστές, σοσιαλιστές, δεξιοί ή αριστεροί».

«Κατάσταση Εκτάκτου Ανάγκης» και ο ταλαίπωρος Κωλοβρέχτης

Τον περασμένο μήνα μια συγκεκριμένη περιοχή του Δήμου Χαλκιδέων κηρύχθηκε σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης μέχρι τις 3 Ιουνίου. Ο λόγος: Ένα συγκεκριμέ-

και ολιστική οικολογική συνείδηση. Εύκολα κάποιος θα πάει να κτίσει το καλύβι του σε έναν υγρότοπο όταν δεν έχει κατανοήσει τη σημασία της λειτουργίας του. Και αυτή η γνώση λαμβανόταν από γενιά σε γενιά βιωματικά, όταν η φύση δεν εμφανιζόταν στον άνθρωπο σαν κάτι που πάμε και την επισκεπτόμαστε κάποιες Κυριακές με «καλό» καιρό, αλλά όταν θεωρούσαμε ότι αποτελούμε αναπόσπαστο μέρος αυτής. Διαφορετικά και εισβολείς σε έναν υγρότοπο είμαστε και τα πουλιά μάς ενοχλούν γιατί μας κουτσουλάνε και παράπονα στο δήμαρχο κάνουμε γιατί δεν ψεκάζει για τα κουνούπια. Αλλά έτσι συμβαίνει με τους εισβολείς –στρατηγούς και οπλίτες– ξεχνούν ή θέλουν να ξεχάσουν τί προϋπήρχε…

Το φετινό πλημμυρικό φαινόμενο της περιοχής εντάθηκε σε σχέση με προηγούμενα έτη λόγω των βροχών και χιονοπτώσεων που υπήρξαν. Στη περιοχή της Λιανής Άμμου και των Αλατσάτων ένα έμπειρο μάτι θα καταλάβει ότι μέχρι πριν από δεκαετίες αποτελούσε έναν υγρότοπο που σε ένα συγκεκριμένο σημείο ανέβλυζαν πηγές από το έδαφος. Τίποτα δεν πρόδιδε την φυσική διάσταση του τόπου μέχρι τα τελευταία φαινόμενα. Και εννοείται ότι καμμία φύση δεν εκδικείται αλλά υπενθυμίζει με κάθε ευκαιρία τις παραμέτρους που οφείλει να λαμβάνει υπ' όψη του μια ανθρώπινη απόφαση.

Πριν από μερικά χρόνια ένα δημοτικό σχολείο χτίστηκε σε έκταση που είχε δοθεί ως δωρεά. Ακριβώς στο μέσο του σχολείου και υπόγεια διαπερνάται

έχουμε κάνει αναλυτική αναφορά αρκετές φορές κατά το παρελθόν. Την ίδια, λοιπόν, περίοδο που περιοχές κηρύσσονται σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης ο συγκεκριμένος υγρότοπος δεν εντάσσεται στον νεοσυσταθέντα ***Φορέα Διαχείρισης Προστατευόμενων Περιοχών Εύβοιας*** μετά από απόφαση του συγκεκριμένου φορέα. Μετά από αυτή την εξέλιξη η Ομάδα Πολιτών για τη διάσωση του Κωλοβρέχτη εξέδωσε ανακοίνωση με τίτλο: «*Κωλοβρέχτης: Φορέας Διαχείρισης Προστατευόμενων Συμφερόντων*», και σημειώνει: «*Ο Υγροβιότοπος «Λιβάδι» ή «Κωλοβρέχτης» έχει χαρακτηριστεί ως **«περιοχή προστασίας της φύσης»** με το προεδρικό διάταγμα της 1ης Αυγούστου 1989 (βλ. ΦΕΚ 642/τ. Β'/09.10.1989) και προστατεύεται από διεθνείς συνθήκες: Βέρνης και Βόννης. Είναι ο κυριότερος υγροβιότοπος της κεντρικής Εύβοιας με τεράστια σημασία για τα σπάνια και απειλούμενα με εξαφάνιση μεταναστευτικά πουλιά. Εκτός από την οικολογική του αξία, έχει και αρχαιολογική καθότι κατοικείται από τους παλαιολιθικούς χρόνους μέχρι σήμερα(…), στην περιοχή του υγροβιότοπου λειτουργεί παράνομα το πτηνοσφαγείο της ΑΓΡΟΖΩΗΣ που είναι θυγατρική, (…) της συνεταιριστικής ΠΙΝΔΟΣ. Η λειτουργία του πτηνοσφαγείου που σφάζει εκατοντάδες χιλιάδες κοτόπουλα κάθε μήνα, έχει δημιουργήσει μια τεράστια χαβούζα μέσα στην Α' ζώνη – πυρήνα του υγροβιότοπου. Επίσης παράνομη είναι και η απόληξη του βιολογικού καθαρισμού της Νέας Αρτάκης μέσα στην Α' ζώνη του υγροβιότοπου. Η καταπάτηση και η καταστροφή του πλούσιου αυτού οικοσυστήματος από ΙΔΙΩΤΕΣ ΓΕΩΡΓΟΥΣ συνεχίζεται ανεξέλεγκτη. ΕΜΕΙΣ ΡΩΤΑΜΕ: Ποιους συμφέρει να μείνει ο υγροβιότοπος απροστάτευτος και έξω από οποιοδήποτε (έστω διακοσμητικό) φορέα διαχείρισης; Φυσικά και συμφέρει τους καταπατητές και τους ρυπαντές και στο παιχνίδι της διαπλοκής που παίζουν κάθε φορά στην πλάτη μας. Τελικά το υπουργείο περιβάλλοντος και ενέργειας με την απόφασή του αυτή*

Τον περασμένο μήνα μια συγκεκριμένη περιοχή του Δήμου Χαλκιδέων κηρύχθηκε σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης μέχρι τις 3 Ιουνίου. Ο λόγος; Ένα συγκεκριμένο πλημμυρικό φαινόμενο που λαμβάνει χώρα στην περιοχή της Λιανής Άμμου, Αλατσάτων και φθάνει μέχρι το Δοκό. Η συγκεκριμένη έκταση αποτελείται από αγροτικές καλλιέργειες, χωριά και οικιστικές περιοχές που δημιουργήθηκαν με την εξάπλωση της δόμησης κατά τις τελευταίες δεκαετίες. Από άποψη φυσικής αποτύπωσης της περιοχής, αυτή καταλαμβάνεται από έναν (πρώην) υγρότοπο, (πρώην) έλος και μικρό τμήμα του Ληλάντιου πεδίου με αγροτικές χρήσεις.

Όπως εύκολα αντιλαμβάνεται κάποιος οι πρώην υγρότοποι, έλη και βούρκοι έγιναν μονοκατοικίες με πυλωτή ή μη, για να στεγαστούν τα «όνειρα» ιδιοκτησίας, επιχειρήσεις και καταστήματα. Οι κατασκευαστές «ονείρων» επέτρεψαν ημιπαράνομα-ημινόμιμα τη δόμηση ώστε οι λέοντες της ψηφοθηρίας να έχουν ακόμη έναν εκβιασμό στο χέρι τους. Και οι, κατά τους τύπους, καταπατητές να διεκδικούν ή να εκλιπαρούν για την εντός σχεδίου ένταξή

κολα κάποιος θα πάει να κτίσει το καλύβι του σε έναν υγρότοπο όταν δεν έχει κατανοήσει τη σημασία της λειτουργίας του. Και αυτή η γνώση λαμβανόταν από γενιά σε γενιά βιωματικά, όταν η φύση δεν εμφανιζόταν στον άνθρωπο σαν κάτι που πάμε και την επισκεπτόμαστε κάποιες Κυριακές με «καλό» καιρό, αλλά όταν θεωρούσαμε ότι αποτελούμε αναπόσπαστο μέρος αυτής. Διαφορετικά και εισβολείς σε έναν υγρότοπο είμαστε και τα πουλιά μάς ενοχλούν γιατί μας κουτσουλάνε και παράπονα στο δήμαρχο κάνουμε γιατί δεν ψεκάζει για τα κουνούπια. Αλλά έτσι συμβαίνει με τους εισβολείς –στρατηγούς και οπλίτες– ξεχνούν ή θέλουν να ξεχάσουν τί προϋπήρχε…

Το φετινό πλημμυρικό φαινόμενο της περιοχής εντάθηκε σε σχέση με προηγούμενα έτη λόγω των βροχών και χιονοπτώσεων που υπήρξαν. Στη περιοχή της Λιανής Άμμου και των Αλατσάτων ένα έμπειρο μάτι θα καταλάβει ότι μέχρι πριν από δεκαετίες αποτελούσε έναν υγρότοπο που σε ένα συγκεκριμένο σημείο ανέβλυζαν πηγές από το έδαφος. Τίποτα δεν πρόδιδε την φυσική διάσταση του τόπου μέχρι τα τελευταία φαινόμενα. Και εννοείται ότι καμμία φύση δεν εκδικείται αλλά υπενθυμίζει με κάθε ευκαιρία τις παραμέτρους που οφείλει να λαμβάνει υπ' όψη του μια ανθρώπινη απόφαση. Πριν από μερικά χρόνια ένα δημοτικό σχολείο χτίστηκε σε έκταση που είχε δοθεί ως δωρεά. Ακριβώς στο μέσο του σχολείου και υπόγεια διαπερνάται από ένα εκ των κυρίων καναλιών του (πρώην) υγροτόπου. Οι μηχανικοί που ενέκριναν την κατασκευή προφανώς διακατέχονται είτε από υπεροψία απέναντι στα φυσικά φαινόμενα είτε από ημιμάθεια.

Παραπέρα, στη περιοχή του Δοκού πριν από 2-3 δεκαετίες οι δημοτικές-περιφερειακές αρχές αποφάσισαν την βιομηχανοποίηση της περιοχής στα πλαίσια ίδρυσης βιοτεχνικού πάρκου. Σε ένα τμήμα αυτής κάθε χρόνο, μετά από έντονες βροχοπτώσεις, η μικρή λίμνη κάνει την εμφάνιση της για να «ξαναχαθεί» κ.ο.κ. Οι ίδιες αρχές που αποφασίζουν για δομήσεις και πάρκα είναι εκείνες που κηρύσσουν τις ίδιες περιοχές ως εκτάκτου ανάγκης. Παράνοια…

Για να καταλάβουμε την έκταση των επεμβάσεων έχει ενδιαφέρον να καταγράψουμε τα στοιχεία οικολογικών ομάδων για τις περιοχές του Αιγαίου: «Η δόμηση πάνω σε καθαρά υγροτοπικά εδάφη καταγράφεται σε 103 από

το παρέχουν. Την ίδια, λοιπόν, περίοδο που περιοχές κηρύσσονται σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης ο συγκεκριμένος υγρότοπος δεν εντάσσεται στον νεοσυσταθέντα ***Φορέα Διαχείρισης Προστατευόμενων Περιοχών Εύβοιας*** μετά από απόφαση του συγκεκριμένου φορέα. Μετά από αυτή την εξέλιξη η Ομάδα Πολιτών για τη διάσωση του Κωλοβρέχτη εξέδωσε ανακοίνωση με τίτλο: «*Κωλοβρέχτης: Φορέας Διαχείρισης Προστατευόμενων Συμφερόντων*», και σημειώνει: «*Ο Υγροβιότοπος «Λιβάδι» ή «Κωλοβρέχτης» έχει χαρακτηριστεί ως* ***«περιοχή προστασίας της φύσης»*** *με το προεδρικό διάταγμα της 1ης Αυγούστου 1989 (βλ. ΦΕΚ 642/τ. Β'/09.10.1989) και προστατεύεται από διεθνείς συνθήκες: Βέρνης και Βόννης. Είναι ο κυριότερος υγροβιότοπος της κεντρικής Εύβοιας με τεράστια σημασία για τα σπάνια και απειλούμενα με εξαφάνιση μεταναστευτικά πουλιά. Εκτός από την οικολογική του αξία, έχει και αρχαιολογική καθότι κατοικείται από τους παλαιολιθικούς χρόνους μέχρι σήμερα(…), στην περιοχή του υγροβιότοπου λειτουργεί παράνομα το πτηνοσφαγείο της ΑΓΡΟΖΩΗΣ που είναι θυγατρική, (…) της συνεταιριστικής ΠΙΝΔΟΣ. Η λειτουργία του πτηνοσφαγείου που σφάζει εκατοντάδες χιλιάδες κοτόπουλα κάθε μήνα, έχει δημιουργήσει μια τεράστια χαβούζα μέσα στην Α΄ ζώνη – πυρήνα του υγροβιότοπου. Επίσης παράνομη είναι και η απόληξη του βιολογικού καθαρισμού της Νέας Αρτάκης μέσα στην Α΄ ζώνη του υγροβιότοπου. Η καταπάτηση και η καταστροφή του πλούσιου αυτού οικοσυστήματος από ΙΔΙΩΤΕΣ ΓΕΩΡΓΟΥΣ συνεχίζεται ανεξέλεγκτη. ΕΜΕΙΣ ΡΩΤΑΜΕ: Ποιους συμφέρει να μείνει ο υγροβιότοπος απροστάτευτος και έξω από οποιοδήποτε (έστω διακοσμητικό) φορέα διαχείρισης; Φυσικά και συμφέρει τους καταπατητές και τους ρυπαντές και στο παιχνίδι της διαπλοκής που παίζουν κάθε φορά στην πλάτη μας. Τελικά το υπουργείο περιβάλλοντος και ενέργειας με την απόφασή του αυτή ποιους ωφελεί και εξυπηρετεί;* ***Είναι ανιδιοτελής η απόφασή του ή μήπως υπάρχει αλληλοεξυπηρέτηση συμφερόντων; Τελικά ας μας απαντήσει σε ποιον φορέα διαχείρισης θα ενταχθεί ο Κολοβρέχτης; Εάν η πολιτική των ΣΥΡΙΖΑ – Οικολόγων Πράσινων*** *είναι η συνέχιση της λειτουργίας της ρυπογόνας και καταστροφικής για την υγεία και το περιβάλλον ΛΑΡΚΟ, η καταστροφή της ΟΧΗΣ από τις ανεμογεννήτριες και τα κάθε λογής τοπικά συμφέροντα καλυπτόμενοι πίσω από ΔΗΘΕΝ οικοπροστατευτικούς φορείς, να ξέρουν ότι θα πνιγούν στην χαβούζα της χυδαιότητας όπως και οι προκάτοχοί τους*».

Σε συνέχεια αυτής της ανακοίνωσης ο Φορέας με δελτίο τύπου αναφέρει: «*Ο Φορέας Διαχείρισης Προστατευόμενων Περιοχών Εύβοιας (ΦΔΠΠ Εύβοιας), (…) έχει ως κύριο αντικείμενό του, τη διοίκηση και τη διαχείριση συγκεκριμένων προστατευόμενων περιοχών οι οποίες είναι ενταγμένες στο δίκτυο Natura 2000, της περιοχής*

Τον περασμένο μήνα μια συγκεκριμένη περιοχή του Δήμου Χαλκιδέων κηρύχθηκε σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης μέχρι τις 3 Ιουνίου. Ο λόγος; Ένα συγκεκριμένο πλημμυρικό φαινόμενο που λαμβάνει χώρα στην περιοχή της Λιανής Άμμου, Αλατσάτων και φθάνει μέχρι το Δοκό. Η συγκεκριμένη έκταση αποτελείται από αγροτικές καλλιέργειες, χωριά και οικιστικές περιοχές που δημιουργήθηκαν με την εξάπλωση της δόμησης κατά τις τελευταίες δεκαετίες. Από άποψη φυσικής αποτύπωσης της περιοχής, αυτή καταλαμβάνεται από έναν (πρώην) υγρότοπο, (πρώην) έλος και μικρό τμήμα του Ληλάντιου πεδίου με αγροτικές χρήσεις.

Όπως εύκολα αντιλαμβάνεται κάποιος οι πρώην υγρότοποι, έλη και βούρκοι έγιναν μονοκατοικίες με πυλωτή ή μη, για να στεγαστούν τα «όνειρα» ιδιοκτησίας, επιχειρήσεις και καταστήματα. Οι κατασκευαστές «ονείρων» επέτρεψαν ημιπαράνομα-ημινόμιμα τη δόμηση ώστε οι λέοντες της ψηφοθηρίας να έχουν ακόμη έναν εκβιασμό στο χέρι τους. Και οι, κατά τους τύπους, καταπατητές να διεκδικούν ή να εκλιπαρούν για την εντός σχεδίου ένταξή τους και την ταυτόχρονη κατασκευή υποδομών αστικής κατεύθυνσης.

Όλες αυτές οι συμπεριφορές υπάρχουν διότι βιώνουμε την απομάκρυνση των ανθρώπινων κοινωνιών και των αντιλήψεων που τις διέπουν από το φυσικό τους περιβάλλον και χώρο. Η κάθε κρατική/καπιταλιστική εξουσία μπορεί να επιθυμούσε και να επιθυμεί, κυρίως, πως να δημιουργήσει τις συνθήκες εκείνες όπου θα αναπτυχθεί η βιομηχανική και τεχνολογική παραγωγή. Αλλά ταυτόχρονα κάμφθηκαν σταδιακά ή κάμπτονται οι αντιστάσεις, απέναντι σε αυτές τις επιταγές, όταν δεν υπάρχει ευρεία

Το φετινό πλημμυρικό φαινόμενο της περιοχής εντάθηκε σε σχέση με προηγούμενα έτη λόγω των βροχών και χιονοπτώσεων που υπήρξαν. Στη περιοχή της Λιανής Άμμου και των Αλατσάτων ένα έμπειρο μάτι θα καταλάβει ότι μέχρι πριν από δεκαετίες αποτελούσε έναν υγρότοπο που σε ένα συγκεκριμένο σημείο ανέβλυζαν πηγές από το έδαφος. Τίποτα δεν πρόδιδε την φυσική διάσταση του τόπου μέχρι τα τελευταία φαινόμενα. Και εννοείται ότι καμμία φύση δεν εκδικείται αλλά υπενθυμίζει με κάθε ευκαιρία τις παραμέτρους που οφείλει να λαμβάνει υπ' όψη του μια ανθρώπινη απόφαση.

Πριν από μερικά χρόνια ένα δημοτικό σχολείο χτίστηκε σε έκταση που είχε δοθεί ως δωρεά. Ακριβώς στο μέσο του σχολείου και υπόγεια διαπερνάται από ένα εκ των κυρίων καναλιών του (πρώην) υγροτόπου. Οι μηχανικοί που ενέκριναν την κατασκευή προφανώς διακατέχονται είτε από υπεροψία απέναντι στα φυσικά φαινόμενα είτε από ημιμάθεια.

Παραπέρα, στη περιοχή του Δοκού πριν από 2-3 δεκαετίες οι δημοτικές-περιφερειακές αρχές αποφάσισαν την βιομηχανοποίηση της περιοχής στα πλαίσια ίδρυσης βιοτεχνικού πάρκου. Σε ένα τμήμα αυτής κάθε χρόνο, μετά από έντονες βροχοπτώσεις, η μικρή λίμνη κάνει την εμφάνιση της για να «ξαναχαθεί» κ.ο.κ. Οι ίδιες αρχές που αποφασίζουν για δομήσεις και πάρκα είναι εκείνες που κηρύσσουν τις ίδιες περιοχές ως εκτάκτου ανάγκης. Παράνοια…

Για να καταλάβουμε την έκταση των επεμβάσεων έχει ενδιαφέρον να καταγράψουμε τα στοιχεία οικολογικών ομάδων για τις περιοχές του Αιγαίου: «Η δόμηση πάνω σε καθαρά υγροτοπικά εδάφη καταγράφεται σε 103 από τις 187 περιπτώσεις υποβάθμισης και έχει σχεδόν αμετάκλητο χαρακτήρα. Η επίδραση της δόμησης δεν πρέπει με κανένα τρόπο να θεωρηθεί ότι αφορά μόνο αυτές τις 103 περιπτώσεις διότι όλοι οι υγρότοποι –**μηδενός εξαιρουμένου**– επηρεάζονται με τον έναν ή τον άλλο τρόπο από τη δόμηση. Με άλλα λόγια ακόμη και σε υγροτόπους που δεν έχουν κτίρια πάνω σε καθαρά υγροτοπικά εδάφη, υπάρχουν κτίρια σε άμεση γειτονία με αυτά, που αλλοιώνουν ανεπανόρθωτα».

Λίγα χιλιόμετρα βόρεια της Λιανής Άμμου Χαλκίδας βρίσκεται ο υγρότοπος Κωλοβρέχτης για τον οποίο *έχει και αρχαιολογική καθότι κατοικείται από τους παλαιολιθικούς χρόνους μέχρι σήμερα(…), στην περιοχή του υγροβιότοπου λειτουργεί παράνομα το πτηνοσφαγείο της ΑΓΡΟΖΩΗΣ που είναι θυγατρική, (…) της συνεταιριστικής ΠΙΝΔΟΣ. Η λειτουργία του πτηνοσφαγείου που σφάζει εκατοντάδες χιλιάδες κοτόπουλα κάθε μήνα, έχει δημιουργήσει μια τεράστια χαβούζα μέσα στην Α΄ ζώνη – πυρήνα του υγροβιότοπου. Επίσης παράνομη είναι και η απόληξη του βιολογικού καθαρισμού της Νέας Αρτάκης μέσα στην Α΄ ζώνη του υγροβιότοπου. Η καταπάτηση και η καταστροφή του πλούσιου αυτού οικοσυστήματος από ΙΔΙΩΤΕΣ ΓΕΩΡΓΟΥΣ συνεχίζεται ανεξέλεγκτη. ΕΜΕΙΣ ΡΩΤΑΜΕ: Ποιους συμφέρει να μείνει ο υγροβιότοπος απροστάτευτος και έξω από οποιοδήποτε (έστω διακοσμητικό) φορέα διαχείρισης; Φυσικά και συμφέρει τους καταπατητές και τους ρυπαντές και στο παιχνίδι της διαπλοκής που παίζουν κάθε φορά στην πλάτη μας. Τελικά το υπουργείο περιβάλλοντος και ενέργειας με την απόφασή του αυτή ποιους ωφελεί και εξυπηρετεί;* ***Είναι ανιδιοτελής η απόφασή του ή μήπως υπάρχει αλληλοεξυπηρέτηση συμφερόντων; Τελικά ας μας απαντήσει σε ποιον φορέα διαχείρισης θα ενταχθεί ο Κολοβρέχτης; Εάν η πολιτική των ΣΥΡΙΖΑ – Οικολόγων Πράσινων*** *είναι η συνέχιση της λειτουργίας της ρυπογόνας και καταστροφικής για την υγεία και το περιβάλλον ΛΑΡΚΟ, η καταστροφή της ΟΧΗΣ από τις ανεμογεννήτριες και τα κάθε λογής τοπικά συμφέροντα καλυπτόμενοι πίσω από ΔΗΘΕΝ οικοπροστατευτικούς φορείς, να ξέρουν ότι θα πνιγούν στην χαβούζα της χυδαιότητας όπως και οι προκάτοχοί τους».*

Σε συνέχεια αυτής της ανακοίνωσης ο Φορέας με δελτίο τύπου αναφέρει: «*Ο Φορέας Διαχείρισης Προστατευόμενων Περιοχών Εύβοιας (ΦΔΠΠ Εύβοιας), (…) έχει ως κύριο αντικείμενό του, τη διοίκηση και τη διαχείριση συγκεκριμένων προστατευόμενων περιοχών οι οποίες είναι ενταγμένες στο δίκτυο Natura 2000, της περιοχής ευθύνης του, στην Εύβοια, στη Σκύρο και σε τμήμα της Βοιωτίας. Για το* ***χαρακτηρισμό των περιοχών*** *αυτών, των στοιχείων ή συνόλων της φύσης και του τοπίου, απαιτείται η προηγούμενη γνώμη της* ***«Επιτροπής Φύση 2000»****, του Συντονιστή της Αποκεντρωμένης Διοίκησης και εν συνεχεία η έκδοση Προεδρικού Διατάγματος με πρόταση του Υπ. Περιβάλλοντος και Ενέργειας, μετά από σύνταξη ειδικής περιβαλλοντικής μελέτης, η οποία είναι απαραίτητη για την τεκμηρίωση της σημασίας του προστατευτέου αντικειμένου και τη σκοπιμότητα των προτεινόμενων μέτρων προστασίας, οριοθέτηση της*

περιοχής προστασίας και καθορισμό των χρήσεων γης. Η περιοχή Λιβάδι ή «Κωλοβρέχτης» (...) δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα διοίκησης και διαχείρισης του «Φορέα Διαχείρισης Προστατευόμενων Περιοχών Εύβοιας» (λόγω μη ένταξης του υγροτόπου στο Natura, σημείωση δική μας) και ως εκ τούτου ο Φορέας δεν νομιμοποιείται να αναλάβει πρωτοβουλία επί της διοίκησης ή της διαχείρισης της εν λόγω περιοχής. Εν τούτοις όμως εξ αιτίας του υψηλού περιβαλλοντικού ενδιαφέροντος της περιοχής (...), ο Φορέας ήδη έχει συζητήσει το θέμα σε συνεδρίαση του Δ.Σ., ενώ ***έχει προσκαλέσει τους Δημάρχους*** *των προαναφερόμενων περιοχών σε επόμενη συνεδρίαση του Δ.Σ. προκειμένου να συζητηθεί το θέμα διεξοδικότερα και να* ***ανταλλαγούν απόψεις μεταξύ των εμπλεκόμενων και ενδιαφερόμενων μερών****. Τα μέλη του Δ.Σ. του Φορέα προτίθενται να παράσχουν τις επιστημονικές τους γνώσεις καθώς και κάθε είδους βοήθεια που απορρέει από τις αρμοδιότητές τους».*

Όταν διαβάσαμε την ανακοίνωση του Φορέα νιώσαμε ότι απευθύνεται σε ηλίθιους και αφελείς. Και ο λόγος είναι απλός. Δηλώνουν ότι αντιλαμβάνονται τη σημαντικότητα του υγροτόπου, ότι εκείνοι διαχειρίζονται μόνο περιοχές Natura, ότι ο υγρότοπος δεν είναι ενταγμένος στο δίκτυο Natura, ότι **η διαδικασία ένταξης στο Natura απαιτεί τη γνώμη της «Επιτροπής Φύση 2000»... και γι' αυτό προτείνουμε συνάντηση-συζήτηση με τους δημάρχους!** Να τους κάνουμε τους δημάρχους τι; Αποτελούν μέλη της «Επιτροπής Φύση 2000» η οποία αποφασίζει; Τι πάει να πει «ανταλλαγή απόψεων και εμπλεκόμενοι φορείς» τριάντα χρόνια μετά το ΠΔ του 1989; Δεν είναι ειλημμένες οι αποφάσεις και οι νόμοι από τη Διοίκηση και τη Πολιτεία βάσει των οποίων προστατεύεται ο υγρότοπος; Συζητήσεις και κουβεντολόι επιθυμείτε ή εφαρμογή εκείνων των αποφάσεων που προστατεύουν τον υγρότοπο; Και κάτι σχετικά με την «Επιτροπή Φύση 2000», όπως αναφέρεται στο site του υπ. Περιβάλλοντος: «*Κύρια αρμοδιότητα της Επιτροπής "Φύση 2000„ είναι ο έλεγχος τήρησης και αποτελεσματικής εφαρμογής των διατάξεων της Οδηγίας για τους οικοτόπους (92/43/ΕΟΚ), όπως ενσωματώθηκε στο Ελληνικό δίκαιο, για το σύνολο των περιοχών του δικτύου Natura 2000 της χώρας,* ***αλλά και για το σύνολο του Εθνικού χώρου (πέραν του δικτύου Natura 2000).*** *Η Επιτροπή "Φύση 2000„ ενεργεί και ως Εθνική Επιτροπή Προστατευομένων Περιοχών με σκοπό το συντονισμό, την παρακολούθηση και αξιολόγηση των* ***διαδικασιών προγραμματισμού, οργάνωσης και λειτουργίας του Εθνικού Συστήματος Διοίκησης και Διαχείρισης Προστατευομένων Περιοχών*** *(ν. 2742/1999, άρθρο 17) ασκώντας σειρά αρμοδιοτήτων για το σκοπό αυτό. Μεταξύ αυτών* ***καταγράφει, ταξινομεί, συντονίζει, ελέγχει και αξιολογεί το έργο και τις δραστηριότητες των φορέων διαχείρισης, εισηγείται στα αρμόδια Υπουργεία τα γενικότερα μέτρα και τις δράσεις που πρέπει να πραγματοποιηθούν για την προστασία της φύσης και τη βιώσιμη ανάπτυξη των υπό προστασία περιοχών****».*

Φαίνεται ιλαροτραγικό αναρχικοί να χρησιμοποιούμε ως κείμενα εργασίας αποφάσεις της Δημόσιας Διοίκησης, αλλά μέσω αυτών μπορούμε να δείξουμε τον εμπαιγμό και την εξαπάτηση που προωθούν ξεδιάντροπα τα μέλη του Φορέα Ευβοίας. Δεν τους ενδιαφέρει να είναι αποτελεσματικοί, τους ενδιαφέρει να είναι ελισσόμενοι. Και αυτή τη δουλειά την ξέρουν καλύτερα από όλους τα συριζόπουλα που απαρτίζουν τον Φορέα.

Μέχρι να εμφανιστεί ένα άλλο φαινόμενο και πλημμύρα που θα καταστρέψει, θα διαβρώσει και θα προκαλέσει καθίζηση σε ό,τι δομήθηκε από τους Φορείς που, παρ' ότι ήξεραν, δεν έπρατταν. Και μια ακόμη έκτακτη ανάγκη θα έρθει για να κρύψει τις αλήθειες, μαζί με ένα ακόμη χαρτζιλίκι. Εκεί που κάποτε η πλημμύρα ήταν «ευλογία» για τη νέα σπορά, αλλά τώρα είναι εφιάλτης.

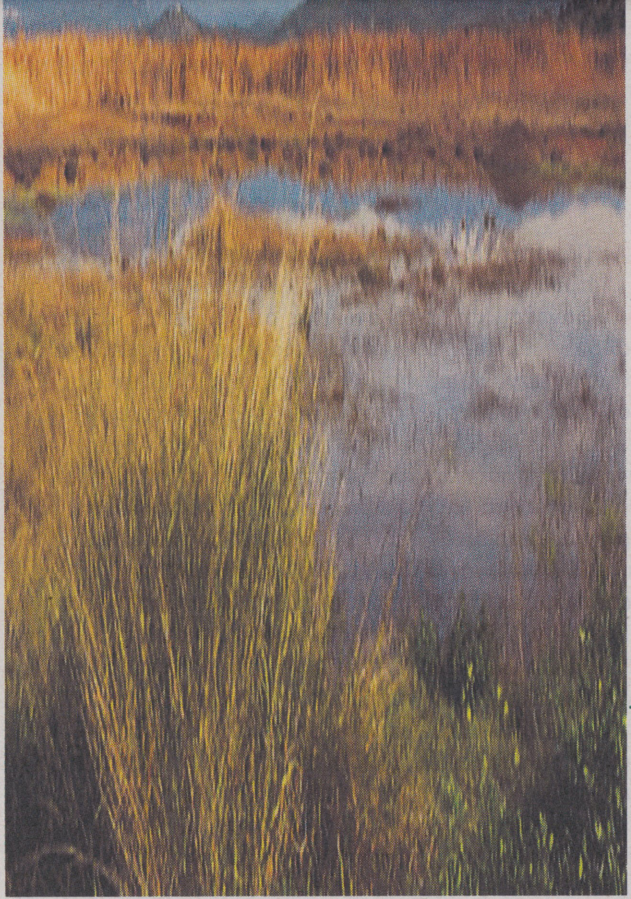
Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

ΝΑΡΧΙΚΗ

ες αιτίας του υψηλού περιβαλλοντικού ενδιαφέροντος της περιοχής (...), ο Φορέας ήδη έχει συζητήσει το θέμα σε συνεδρίαση του Δ.Σ., ενώ **έχει προσκαλέσει τους Δημάρχους** των προαναφερόμενων περιοχών σε επόμενη συνεδρίαση του Δ.Σ. προκειμένου να συζητηθεί το θέμα διεξοδικότερα και να **ανταλλαγούν απόψεις μεταξύ των εμπλεκόμενων και ενδιαφερόμενων μερών**. Τα μέλη του Δ.Σ. του Φορέα προτίθενται να παράσχουν τις επιστημονικές τους γνώσεις καθώς και κάθε είδους βοήθεια που απορρέει από τις αρμοδιότητές τους».*

Όταν διαβάσαμε την ανακοίνωση του Φορέα νιώσαμε ότι απευθύνεται σε ηλίθιους και αφελείς. Και ο λόγος είναι απλός. Δηλώνουν ότι αντιλαμβάνονται τη σημαντικότητα του υγρότοπου, ότι εκείνοι διαχειρίζονται μόνο περιοχές Natura, ότι ο υγρότοπος δεν είναι ενταγμένος στο δίκτυο Natura, ότι **η διαδικασία ένταξης στο Natura απαιτεί τη γνώμη της «Επιτροπής Φύση 2000»... και γι' αυτό προτείνουμε συνάντηση-συζήτηση με τους δημάρχους!** Να τους κάνουμε τους δημάρχους τι; Αποτελούν μέλη της «Επιτροπής Φύση 2000» η οποία αποφασίζει; Τι πάει να πει «ανταλλαγή απόψεων και εμπλεκόμενοι φορείς» τριάντα χρόνια μετά το ΠΔ του 1989; Δεν είναι ειλημμένες οι αποφάσεις και οι νόμοι από τη Διοίκηση και τη Πολιτεία βάσει των οποίων προστατεύεται ο υγρότοπος; Συζητήσεις και κουβεντολόι επιθυμείτε ή εφαρμογή εκείνων των αποφάσεων που προστατεύουν τον υγρότοπο; Και κάτι σχετικά με την «Επιτροπή Φύση 2000», όπως αναφέρεται στο site του υπ. Περιβάλλοντος: «*Κύρια αρμοδιότητα της παρακολούθηση και αξιολόγηση των **διαδικασιών προγραμματισμού, οργάνωσης και λειτουργίας του Εθνικού Συστήματος Διοίκησης και Διαχείρισης Προστατευομένων Περιοχών** (ν. 2742/1999, άρθρο 17) ασκώντας σειρά αρμοδιοτήτων για το σκοπό αυτό. Μεταξύ αυτών **καταγράφει, ταξινομεί, συντονίζει, ελέγχει και αξιολογεί το έργο και τις δραστηριότητες των φορέων διαχείρισης, εισηγείται στα αρμόδια Υπουργεία τα γενικότερα μέτρα και τις δράσεις που πρέπει να πραγματοποιηθούν για την προστασία της φύσης και τη βιώσιμη ανάπτυξη των υπό προστασία περιοχών»**.*

Φαίνεται ιλαροτραγικό αναρχικοί να χρησιμοποιούμε ως κείμενα εργασίας αποφάσεις της Δημόσιας Διοίκησης, αλλά μέσω αυτών μπορούμε να δείξουμε τον εμπαιγμό και την εξαπάτηση που προωθούν ξεδιάντροπα τα μέλη του Φορέα Ευβοίας. Δεν τους ενδιαφέρει να είναι αποτελεσματικοί, τους ενδιαφέρει να είναι ελισσόμενοι. Και αυτή τη δουλειά την ξέρουν καλύτερα από όλους τα συριζόπουλα που απαρτίζουν τον Φορέα.

Μέχρι να εμφανιστεί ένα άλλο φαινόμενο και πλημμύρα που θα καταστρέψει, θα διαβρώσει και θα προκαλέσει καθίζηση σε ό,τι δομήθηκε από τους Φορείς που, παρ' ότι ήξεραν, δεν έπρατταν. Και μια ακόμη έκτακτη ανάγκη θα έρθει για να κρύψει τις αλήθειες, μαζί με ένα ακόμη χαρτζιλίκι. Εκεί που κάποτε η πλημμύρα ήταν «ευλογία» για τη νέα σπορά, αλλά τώρα είναι εφιάλτης.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

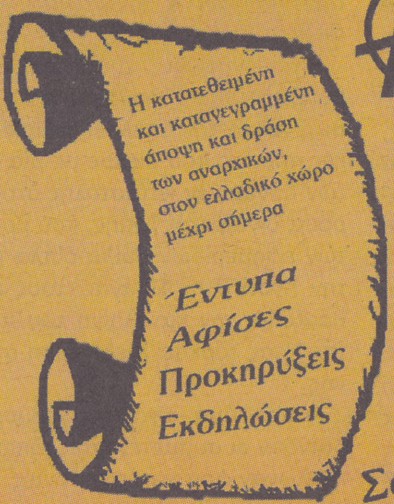

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους.
Με τα φύλλα 145-166 συμπληρώθηκε ο 7ος τόμος (έτη 2015-2016) και διατίθεται βιβλιοδετημένος, όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25),
2ος » (φύλλα 26-50),
3ος » (φύλλα 51-75),
4ος » (φύλλα 76-100)
5ος » (φύλλα 101-122)

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Για τη συμβολή στον αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη και την ενδυνάμωση της κοινωνικής δράσης ενάντια στο κράτος και σε κάθε μορφή εξουσίας.

Ενάντια στη διαστρέβλωση και την προσπάθεια αποπροσανατολισμού των κοινωνικών αγώνων.

κάθε ΔΕΥΤΕΡΑ
και ΠΕΜΠΤΗ 5 - 7 μμ

Σαριπόλου 8, (δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο) Αθήνα

2000»... και γι' αυτό προτείνουμε συνάντηση-συζήτηση με τους δημάρχους! Να τους κάνουμε τους δημάρχους τι; Αποτελούν μέλη της «Επιτροπής Φύση 2000» η οποία αποφασίζει; Τι πάει να πει «ανταλλαγή απόψεων και εμπλεκόμενοι φορείς» τριάντα χρόνια μετά το ΠΔ του 1989; Δεν είναι ειλημμένες οι αποφάσεις και οι νόμοι από τη Διοίκηση και τη Πολιτεία βάσει των οποίων προστατεύεται ο υγρότοπος; Συζητήσεις και κουβεντολόι επιθυμείτε ή εφαρμογή εκείνων των αποφάσεων που προστατεύουν τον υγρότοπο; Και κάτι σχετικά με την «Επιτροπή Φύση 2000», όπως αναφέρεται στο site του υπ. Περιβάλλοντος: «*Κύρια αρμοδιότητα της*

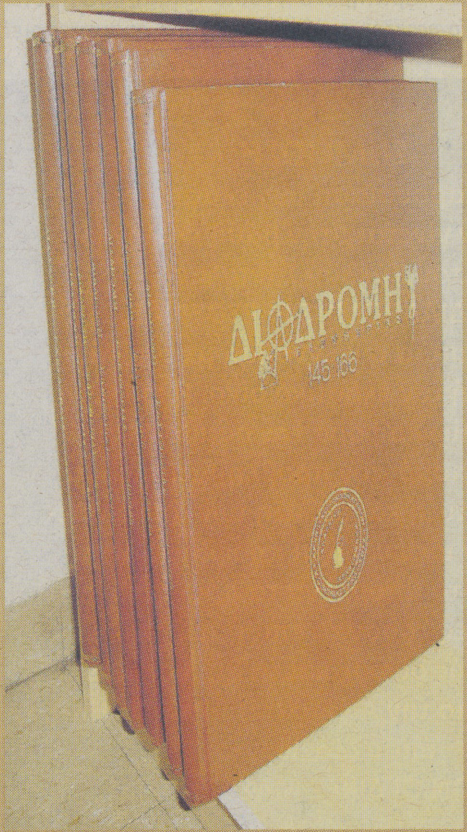

τελεσματικοί, τους ενδιαφέρει να είναι ελισσόμενοι. Και αυτή τη δουλειά την ξέρουν καλύτερα από όλους τα συριζόπουλα που απαρτίζουν τον Φορέα.

Μέχρι να εμφανιστεί ένα άλλο φαινόμενο και πλημμύρα που θα καταστρέψει, θα διαβρώσει και θα προκαλέσει καθίζηση σε ό,τι δομήθηκε από τους Φορείς που, παρ' ότι ήξεραν, δεν έπρατταν. Και μια ακόμη έκτακτη ανάγκη θα έρθει για να κρύψει τις αλήθειες, μαζί με ένα ακόμη χαρτζιλίκι. Εκεί που κάποτε η πλημμύρα ήταν «ευλογία» για τη νέα σπορά, αλλά τώρα είναι εφιάλτης.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους.
Με τα φύλλα 145-166 συμπληρώθηκε ο 7ος τόμος (έτη 2015-2016) και διατίθεται βιβλιοδετημένος, όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25),
2ος » (φύλλα 26-50),
3ος » (φύλλα 51-75),
4ος » (φύλλα 76-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας.

Η κατατεθειμένη και καταγεγραμμένη άποψη και δράση των αναρχικών, στον ελλαδικό χώρο μέχρι σήμερα

Έντυπα
Αφίσες
Προκηρύξεις
Εκδηλώσεις

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Για τη συμβολή στον αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη και την ενδυνάμωση της κοινωνικής δράσης ενάντια στο κράτος και σε κάθε μορφή εξουσίας.

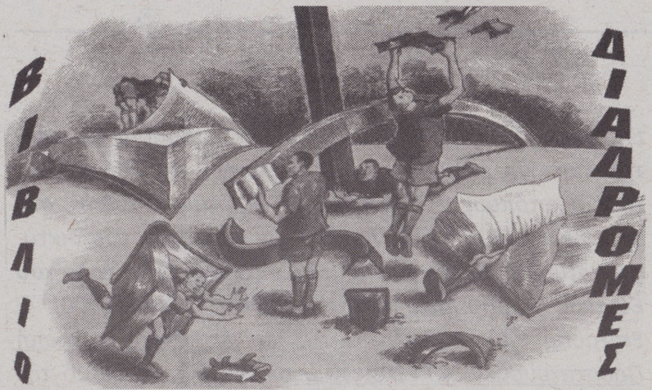
Ενάντια στη διαστρέβλωση και την προσπάθεια αποπροσανατολισμού των κοινωνικών αγώνων.

κάθε **ΔΕΥΤΕΡΑ** και **ΠΕΜΠΤΗ 5 - 7 μμ**

Σαριπόλου 8, (δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο) Αθήνα

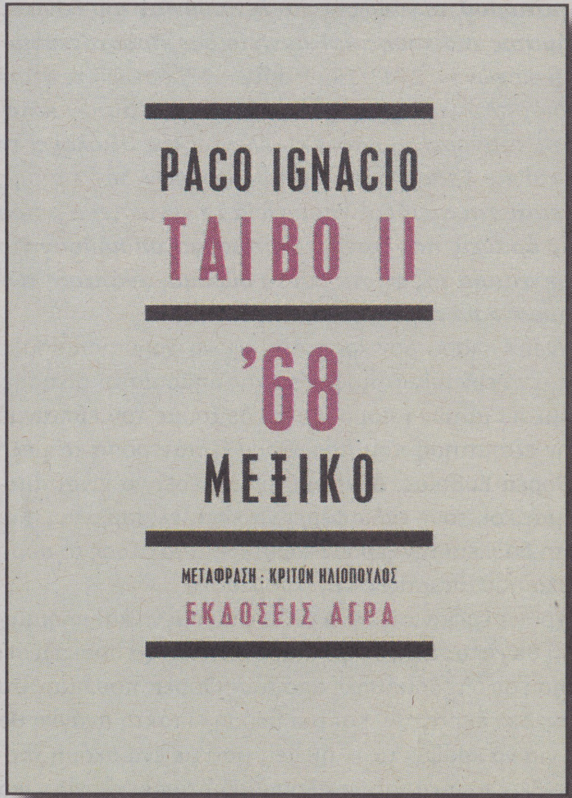
ANARCHY PRESS GR
Αναρχικές Απόψεις - Ειδήσεις - Σχόλια

WWW.ANARCHY.GR

1968 ΜΕΞΙΚΟ

PACO IGNACIO TAIBO II

Εκδόσεις Άγρα / 2018 / σελ. 176

«Σήμερα το κίνημα του '68 είναι ένα ακόμα μεξικανικό φάντασμα, από τα πολλά αλύτρωτα και άυπνα φαντάσματα που κατοικούν στον τόπο μας: Ο άγιος Φραγκίσκος της Ασίζης των αμφισβητήσεών μας, ο άγιος Τσε Γκεβά- Έβρεχε τις μέρες εκείνες και η πόλη είχε γίνει τεράστια. Εγώ ήθελα να συλλάβω το κίνημα μέσα σ' ένα ποίημα και δεν τα κατάφερνα. Ευτυχώς, άλλοι τα κατάφεραν».

(Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Ο Πάκο Ιγνάσιο Τάιμπο ΙΙ αγναντεύει τις συλλογικές και προσωπικές μνήμες του '68, ενός ακόμα μεξικανικού φαντάσματος ομολογώντας ότι νιώθει χρέος με μεγάλη αγάπη προς τους «*τέσσερις μήνες της τρέλας εκείνου του μαγικού έτους*». Ο εχθρός φάνταζε μεγάλος, ξένος απόμακρος· το κράτος μια έννοια αφηρημένη, βγαλμένη από τα βιβλία. Ατέρμονες ιδεολογικές συζητήσεις ανάμεσα στους πιστούς κάθε δόγματος, ατελείωτες συνεδριάσεις νύχτα και μέρα, κύκλοι μελέτης, επισκέψεις στις εργατικές συνοικίες (επειδή την επανάσταση έπρεπε να την κάνει η εργατική τάξη, όπως πρόσταζαν τα μαρξιστικά εγχειρίδια), και φυσικά οι «μπριγαδίστας» εκείνες οι «ιπτάμενες» ομάδες υποδαύλισης κοινωνικών ταραχών, αποτελούμενες από πέντε-έξι άτομα, οι οποίες άοκνα έστηναν αστραπιαία μικρές συγκεντρώσεις.

Οι συμμετέχοντες «παράξενα όντα», που συχνά μπορούσαν ακόμα και να στραγγαλίσουν ο ένας τον άλλον για τις θέσεις που έπαιρνε ένα κόμμα για το τάδε ή το δείνα ζήτημα. Μαοϊκοί, αλλά και νεομαοϊκοί, λενινιστές, τροτσκιστές, σπαρτακιστές «καθαροί» και σπαρτακιστές «μολυσμένοι», οι αιώνιοι μενσεβίκοι του ΚΚ στολισμένοι με το περιφρονητικό χαρακτηριστικό ρεφορμιστές, και βέβαια αναρχικοί.

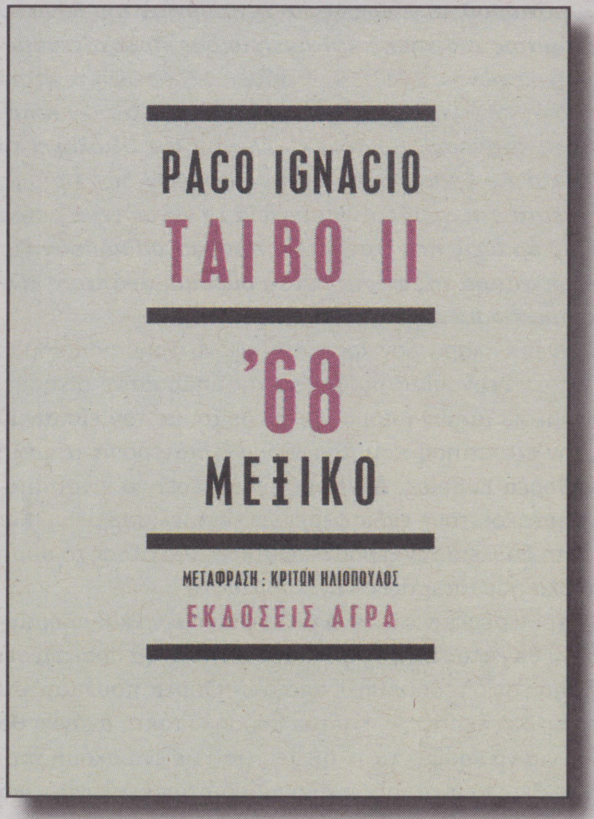
Όμως, «*Πώς μαγειρεύτηκε η μαγεία; Με τί τροφοδοτούνταν η φωτιά; Από πού ξεφύτρωσαν τριακόσιες χιλιάδες φοιτητές που έφτασαν στην πλατεία Σόκαλο τη μέρα της διαδήλωσης της σιωπής;* Ποιος έδωσε βενζίνη στο

Τρύπα από σφαίρα σε τοίχο της περιοχής Τλατελόλκο.

πόρτα, πυροβολισμοί, εκατοντάδες συλληφθέντες. Και η απάντηση; Καμμία υποχώρηση. Οι πολύγραφοι δεν σταματούν να δουλεύουν, επιδρομές στις αποθήκες χαρτιού του πανεπιστημιακού τυπογραφείου, συνεχής δράση των ομάδων αντιπληροφόρησης, νέες σχολές συμμετέχουν στην απεργία, τα συνθήματα καλύπτουν τις πόρτες των αιθουσών, τους φράχτες, τα παράθυρα, τα λεωφορεία, τις ταράτσες των σχολών· οι συγκρούσεις στο κέντρο συνεχίζονται και αυτή τη φορά πρωταγωνιστές είναι οι πιο νεαροί μαθητές των σχολείων, εκείνοι που δεν σκαμπάζουν ούτε από Μάο ούτε από Λένιν, αλλά μπορούν να δείχνουν στους φοιτητές πώς να εκτοξεύουν μακρύτερα τα τούβλα και να τους εξηγούν ότι οι μολότοφ πρέπει να έχουν κοντό φυτίλι, αλλά και να μαθαίνουν οι ίδιοι πως τυπώνονται οι προκηρύξεις και πως στήνουν συγκεντρώσεις οι «μπριγαδίστας».

Και ο απλός κόσμος αγκαλιάζει και συμπαθεί τούτους τους φοιτητές, τα παιδιά, τα ξαδέρφια του τάδε γείτονα, του δείνα φίλου τους χειροκροτεί, τους εμψυχώνει, τους ευλογεί, παίρνει τις προκηρύξεις που μοιράζουν, γεμίζει τα μαυροκόκκινα τενεκεδάκια με κέρματα, τους χαρίζει ψωμί, πεπόνια και πατάτες στις λαϊκές αγορές, αβοκάντο και παπάγιες, τους προμηθεύει με πλαστικά και χαρτόνια για να προφυλαχτούν από την βροχή... Συγκροτούνται και οι πρώτοι οργανωτικοί σύμμαχοι, καθηγητές, διανοούμε-

Εκδόσεις Άγρα / 2018 / σελ. 176

«Σήμερα το κίνημα του '68 είναι ένα ακόμα μεξικανικό φάντασμα, από τα πολλά αλύτρωτα και άυπνα φαντάσματα που κατοικούν στον τόπο μας: Ο άγιος Φραγκίσκος της Ασίζης των αμφισβητήσεών μας, ο άγιος Τσε Γκεβάρα των συγκινήσεών μας, ο άγιος Φίλιπ Μάρλοου των ερευνών μας, η αγία Τζέην Φόντα των αγωνιών μας. Το '68 φαίνεται ότι δεν έχει απλώς εγκατασταθεί στο εργοστάσιο νοσταλγίας, που λειτουργεί μέσα στο κεφάλι μας, συγκατοικώντας με τον Λέοναρντ Κοέν και τα ποιήματα του Μπλας δε Οτέρο, αλλά επίσης φαίνεται ότι έχει παραγάγει καύσιμα επικών ποσοτήτων για να τροφοδοτήσει είκοσι χρόνια αντίστασης. Μάς κράτησε πεισματάρηδες μέσα σ' ένα έδαφος υποταγής, μας έβαλε στο στόμα το «Όχι» και το «στ' αρχίδια μου ό,τι κι αν γίνει», εκατοντάδες φορές. Μάς πρόσφερε δεκάδες φορές ανεργία, μάς ανάγκασε να τριγυρίζουμε στον κόσμο πουλώντας την εργατική μας δύναμη και όσο το δυνατό μικρότερο μέρος της ψυχής μας, μας προστάτεψε από τους πειρασμούς της εξουσίας, μάς απομάκρυνε από το δηλητηριώδες φίλημα του μεξικανικού κράτους. Ή τουλάχιστον έφτιαξε για μας ένα αναπόφευκτο σημείο αναφοράς, χρήσιμο για την

Έβρεχε τις μέρες εκείνες και η πόλη είχε γίνει τεράστια. Εγώ ήθελα να συλλάβω το κίνημα μέσα σ' ένα ποίημα και δεν τα κατάφερνα. Ευτυχώς, άλλοι τα κατάφεραν».

(Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Ο Πάκο Ιγνάσιο Τάμπο ΙΙ αγναντεύει τις συλλογικές και προσωπικές μνήμες του '68, ενός ακόμα μεξικανικού φαντάσματος ομολογώντας ότι νιώθει χρέος με μεγάλη αγάπη προς τους «*τέσσερις μήνες της τρέλας εκείνου του μαγικού έτους*». Ο εχθρός φάνταζε μεγάλος, ξένος απόμακρος· το κράτος μια έννοια αφηρημένη, βγαλμένη από τα βιβλία. Ατέρμονες ιδεολογικές συζητήσεις ανάμεσα στους πιστούς κάθε δόγματος, ατελείωτες συνεδριάσεις νύχτα και μέρα, κύκλοι μελέτης, επισκέψεις στις εργατικές συνοικίες (επειδή την επανάσταση έπρεπε να την κάνει η εργατική τάξη, όπως πρόσταζαν τα μαρξιστικά εγχειρίδια), και φυσικά οι «μπριγαδίστας» εκείνες οι «ιπτάμενες» ομάδες υποδαύλισης κοινωνικών ταραχών, αποτελούμενες από πέντε-έξι άτομα, οι οποίες άοκνα έστηναν αστραπιαία μικρές συγκεντρώσεις.

Οι συμμετέχοντες «παράξενα όντα», που συχνά μπορούσαν ακόμα και να στραγγαλίσουν ο ένας τον άλλον για τις θέσεις που έπαιρνε ένα κόμμα για το τάδε ή το δείνα ζήτημα. Μαοϊκοί, αλλά και νεομαοϊκοί, λενινιστές, τροτσκιστές, σπαρτακιστές «καθαροί» και σπαρτακιστές «μολυσμένοι», οι αιώνιοι μενσεβίκοι του ΚΚ στολισμένοι με το περιφρονητικό χαρακτηριστικό ρεφορμιστές, και βέβαια αναρχικοί.

Όμως, «*Πώς μαγειρεύτηκε η μαγεία; Με τί τροφοδοτούνταν η φωτιά; Από πού ξεφύτρωσαν τριακόσιες χιλιάδες φοιτητές που έφτασαν στην πλατεία Σόκαλο τη μέρα της διαδήλωσης της σιωπής; Ποιος έδωσε βενζίνη στο απλωμένο χέρι;*».

Η απεργία των μαθητών το '67, η διαδήλωση κατά των βομβαρδισμών στο Ανόι, η απεργία πείνας του Δεμέτριο Βαγέχο για την απελευθέρωση κρατουμένων, οι φοιτητικές πορείες που διέλυε με βία η αστυνομία, οι εισβολές των δυνάμεων καταστολής στους πανεπιστημιακούς χώρους, ο γαλλικός Μάης, που βρισκόταν στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων δίπλα-δίπλα με τις κινητοποιήσεις για την Άνοιξη της Πράγας, τους φοιτητικούς αγώνες στην Βραζιλία, την κατάληψη του πανεπιστημίου Κολούμπια της Νέας Υόρκης, η εξέγερση στην Κόρδοβα της Αργεντινής.

Και το κύμα μεγάλωνε, φούσκωνε δίχως να το καταλαβαίνουν οι συμμετέχοντες, όπως εκείνοι οι φοιτητές που κύκλωναν φοιτητικές γειτονιές, σταματούσαν λεωφορεία και συγκρούονταν με τους γραναδιέρους που έβρισκαν την ευκαιρία για νέους ξυλοδαρμούς· αλλά οι απεργίες

Τρύπα από σφαίρα σε τοίχο της περιοχής Τλατελόλκο.

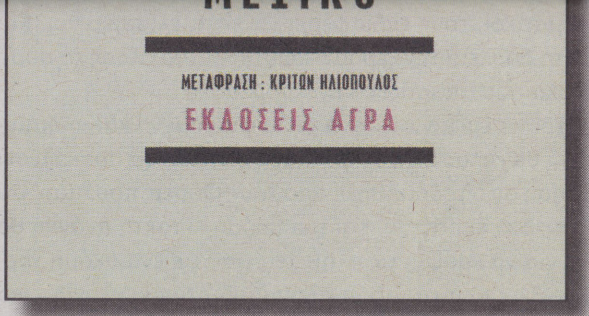
πόρτα, πυροβολισμοί, εκατοντάδες συλληφθέντες. Και η απάντηση; Καμμία υποχώρηση. Οι πολύγραφοι δεν σταματούν να δουλεύουν, επιδρομές στις αποθήκες χαρτιού του πανεπιστημιακού τυπογραφείου, συνεχής δράση των ομάδων αντιπληροφόρησης, νέες σχολές συμμετέχουν στην απεργία, τα συνθήματα καλύπτουν τις πόρτες των αιθουσών, τους φράχτες, τα παράθυρα, τα λεωφορεία, τις ταράτσες των σχολών· οι συγκρούσεις στο κέντρο συνεχίζονται και αυτή τη φορά πρωταγωνιστές είναι οι πιο νεαροί μαθητές των σχολείων, εκείνοι που δεν σκαμπάζουν ούτε από Μάο ούτε από Λένιν, αλλά μπορούν να δείχνουν στους φοιτητές πώς να εκτοξεύουν μακρύτερα τα τούβλα και να τους εξηγούν ότι οι μολότοφ πρέπει να έχουν κοντό φυτίλι, αλλά και να μαθαίνουν οι ίδιοι πως τυπώνονται οι προκηρύξεις και πως στήνουν συγκεντρώσεις οι «μπριγαδίστας».

Και ο απλός κόσμος αγκαλιάζει και συμπαθεί τούτους τους φοιτητές, τα παιδιά, τα ξαδέρφια του τάδε γείτονα, του δείνα φίλου τους χειροκροτεί, τους εμψυχώνει, τους ευλογεί, παίρνει τις προκηρύξεις που μοιράζουν, γεμίζει τα μαυροκόκκινα τενεκεδάκια με κέρματα, τους χαρίζει ψωμί, πεπόνια και πατάτες στις λαϊκές αγορές, αβοκάντο και παπάγιες, τους προμηθεύει με πλαστικά και χαρτόνια για να προφυλαχτούν από την βροχή... Συγκροτούνται και οι πρώτοι οργανωτικοί σύμμαχοι, καθηγητές, διανοούμενοι, καλλιτέχνες και συγγραφείς, ζωγράφοι και δικηγόροι.

Ο χρόνος, όπως παρατηρεί ο Ιγνάσιο Τάμπο, «*σβήνει τις αποχρώσεις, εξαφανίζει τις διαφωνίες, τα ομογενοποιεί*

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και

Εκδόσεις Άγρα / 2018 / σελ. 176

«Σήμερα το κίνημα του ’68 είναι ένα ακόμα μεξικανικό φάντασμα, από τα πολλά αλύτρωτα και άυπνα φαντάσματα που κατοικούν στον τόπο μας: Ο άγιος Φραγκίσκος της Ασίζης των αμφισβητήσεών μας, ο άγιος Τσε Γκεβάρα των συγκινήσεών μας, ο άγιος Φίλιπ Μάρλοου των ερευνών μας, η αγία Τζέην Φόντα των αγωνιών μας. Το ’68 φαίνεται ότι δεν έχει απλώς εγκατασταθεί στο εργοστάσιο νοσταλγίας, που λειτουργεί μέσα στο κεφάλι μας, συγκατοικώντας με τον Λέοναρντ Κοέν και τα ποιήματα του Μπλας δε Οτέρο, αλλά επίσης φαίνεται ότι έχει παραγάγει καύσιμα επικών ποσοτήτων για να τροφοδοτήσει είκοσι χρόνια αντίστασης. Μάς κράτησε πεισματάρηδες μέσα σ’ ένα έδαφος υποταγής, μας έβαλε στο στόμα το «Όχι» και το «στ’ αρχίδια μου ό,τι κι αν γίνει», εκατοντάδες φορές. Μάς πρόσφερε δεκάδες φορές ανεργία, μάς ανάγκασε να τριγυρίζουμε στον κόσμο πουλώντας την εργατική μας δύναμη και όσο το δυνατό μικρότερο μέρος της ψυχής μας, μας προστάτεψε από τους πειρασμούς της εξουσίας, μάς απομάκρυνε από το δηλητηριώδες φίλημα του μεξικανικού κράτους. Ή τουλάχιστον έφτιαξε για μας ένα αναπόφευκτο σημείο αναφοράς, χρήσιμο για την περηφάνια, την ενοχή και τη σύγκριση.

Έχω συναντήσει και κάποιους, που λένε ότι όλα αυτά δεν υπήρξαν ποτέ. Μερικοί λένε ότι δεν βρίσκονταν εκεί, ότι ήταν κάποιοι άλλοι. Σ’ εμένα δεν πιάνουν τέτοιες μπούρδες. Ήμασταν εμείς, αλλά ήμασταν διαφορετικοί. Τότε ζω δεν σήμαινε θυμάμαι. Τότε ήταν πιο εύκολο το να ζεις.

Μοιραζόμασταν την αγάπη για τα σαντουιτσάδικα, την ομόφωνη ψήφο υπέρ της μίνι φούστας και το πάθος μας για τους Μπητλς. Δεν ήμασταν οι μεν καλύτεροι από τους δε, παρ’ ότι ίσως τότε εμείς αυτό πιστεύαμε. Ήμασταν απλώς διαφορετικοί.

εργατικές συνοικίες (επειδή την επανάσταση έπρεπε να την κάνει η εργατική τάξη, όπως πρόσταζαν τα μαρξιστικά εγχειρίδια), και φυσικά οι «μπριγαδίστας» εκείνες οι «ιπτάμενες» ομάδες υποδαύλισης κοινωνικών ταραχών, αποτελούμενες από πέντε-έξι άτομα, οι οποίες άοκνα έστηναν αστραπιαία μικρές συγκεντρώσεις.

Οι συμμετέχοντες «παράξενα όντα», που συχνά μπορούσαν ακόμα και να στραγγαλίσουν ο ένας τον άλλον για τις θέσεις που έπαιρνε ένα κόμμα για το τάδε ή το δείνα ζήτημα. Μαοϊκοί, αλλά και νεομαοϊκοί, λενινιστές, τροτσκιστές, σπαρτακιστές «καθαροί» και σπαρτακιστές «μολυσμένοι», οι αιώνιοι μενσεβίκοι του ΚΚ στολισμένοι με το περιφρονητικό χαρακτηριστικό ρεφορμιστές, και βέβαια αναρχικοί.

Όμως, «*Πώς μαγειρεύτηκε η μαγεία; Με τί τροφοδοτούνταν η φωτιά; Από πού ξεφύτρωσαν τριακόσιες χιλιάδες φοιτητές που έφτασαν στην πλατεία Σόκαλο τη μέρα της διαδήλωσης της σιωπής; Ποιος έδωσε βενζίνη στο απλωμένο χέρι;*».

Η απεργία των μαθητών το ’67, η διαδήλωση κατά των βομβαρδισμών στο Ανόι, η απεργία πείνας του Δεμέτριο Βαγέχο για την απελευθέρωση κρατουμένων, οι φοιτητικές πορείες που διέλυε με βία η αστυνομία, οι εισβολές των δυνάμεων καταστολής στους πανεπιστημιακούς χώρους, ο γαλλικός Μάης, που βρισκόταν στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων δίπλα-δίπλα με τις κινητοποιήσεις για την Άνοιξη της Πράγας, τους φοιτητικούς αγώνες στην Βραζιλία, την κατάληψη του πανεπιστημίου Κολούμπια της Νέας Υόρκης, η εξέγερση στην Κόρδοβα της Αργεντινής.

Και το κύμα μεγάλωνε, φούσκωνε δίχως να το καταλαβαίνουν οι συμμετέχοντες, όπως εκείνοι οι φοιτητές που κύκλωναν φοιτητικές γειτονιές, σταματούσαν λεωφορεία και συγκρούονταν με τους γραναδιέρους που έβρισκαν την ευκαιρία για νέους ξυλοδαρμούς· αλλά οι απεργίες δεν σταματούσαν, το ίδιο και οι συνελεύσεις, που αποφάσιζαν νέες απεργίες και νέες πορείες που μεταφέρονταν και σε άλλες σχολές έχοντας την επιθυμία για ομοφωνία. Και η ένταση μεγάλωνε και μεγάλωνε με τις ομάδες πληροφόρησης και τις φήμες να μιλούν για συνεχιζόμενες μικροσυμπλοκές στο κέντρο, για φλεγόμενα λεωφορεία, για πετροπόλεμο, για αστυνομικούς μαχαιρωμένους και για φοιτητές άγρια ξυλοκοπημένους.

Και τότε μια εξουσία τυφλωμένη (;) από την αλαζονεία και αποφασισμένη να τελειώνει, στέλνει τον στρατό εναντίον του πρώτου Προπαρασκευαστικού σχολείου, μια βολή από μπαζούκας πάνω σε μια αποικιακού τύπου τις ταράτσες των σχολών· οι συγκρούσεις στο κέντρο συνεχίζονται και αυτή τη φορά πρωταγωνιστές είναι οι πιο νεαροί μαθητές των σχολείων, εκείνοι που δεν σκαμπάζουν ούτε από Μάο ούτε από Λένιν, αλλά μπορούν να δείχνουν στους φοιτητές πώς να εκτοξεύουν μακρύτερα τα τούβλα και να τους εξηγούν ότι οι μολότοφ πρέπει να έχουν κοντό φυτίλι, αλλά και να μαθαίνουν οι ίδιοι πως τυπώνονται οι προκηρύξεις και πως στήνουν συγκεντρώσεις οι «μπριγαδίστας».

Και ο απλός κόσμος αγκαλιάζει και συμπαθεί τούτους τους φοιτητές, τα παιδιά, τα ξαδέρφια του τάδε γείτονα, του δείνα φίλου τους χειροκροτεί, τους εμψυχώνει, τους ευλογεί, παίρνει τις προκηρύξεις που μοιράζουν, γεμίζει τα μαυροκόκκινα τενεκεδάκια με κέρματα, τους χαρίζει ψωμί, πεπόνια και πατάτες στις λαϊκές αγορές, αβοκάντο και παπάγιες, τους προμηθεύει με πλαστικά και χαρτόνια για να προφυλαχτούν από την βροχή... Συγκροτούνται και οι πρώτοι οργανωτικοί σύμμαχοι, καθηγητές, διανοούμενοι, καλλιτέχνες και συγγραφείς, ζωγράφοι και δικηγόροι.

Ο χρόνος, όπως παρατηρεί ο Ιγνάσιο Τάμπο, «*σβήνει τις αποχρώσεις, εξαφανίζει τις διαφωνίες, τα ομογενοποιεί*

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών. Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ’ όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

όλα. Τώρα φαίνεται ότι ήμασταν όλοι ένα κλαμπ με ομοφωνία στις ψηφοφορίες, ένα όλο δίχως διαφορές [...] Δεν υπήρχαν καθόλου αγάπες, μόνο μικροί πόλεμοι. Στο εσωτερικό του κινήματος γίνονταν άγριοι καβγάδες, μερικές φορές πιο βίαιοι απ' ότι ήταν απαραίτητο».

Έτσι λόγου χάρη η «δεξιά πτέρυγα» του κινήματος με επικεφαλής τον πρύτανη και με την υποστήριξη μεγάλου μέρους των υπαλλήλων του Πανεπιστημίου και με επιρροή σε μερικούς καθηγητές του UNAM και του Πολυτεχνείου, προσπαθεί να διατηρήσει την σύγκρουση μέσα στα φοιτητικά όρια, με στόχους την γρήγορη επιστροφή στην «κανονικότητα», την αυτοτέλεια και την απελευθέρωση των κρατούμενων φοιτητών.

Παρ' όλα αυτά έρχεται «*επιτέλους, η διαδήλωση της 27ης Αυγούστου που ξεκίνησε από το Μουσείο Ανθρωπολογίας, οι δρόμοι φίσκα, μισό εκατομμύριο άνθρωποι, και στο εξής πια δεν θα μας ένοιαζε η ενδεχόμενη ήττα του κινήματος, δεν θα μας ένοιαζε αν θα μας σκότωναν όλους, αν θα σκόρπιζαν τις στάχτες μας πάνω από τον Κόλπο του Μεξικού. Το τώρα ήταν για πάντα*».

Το κράτος περνάει στην αντεπίθεση, τα τεθωρακισμένα βγαίνουν στους δρόμους και στρατιώτες με τις ξιφολόγχες επί του όπλου προελαύνουν εναντίον τριών χιλιάδων φοιτητών που παραμένουν στο Σόκολο· οι φοιτητές, όπως περιγράφει ο Ιγνάσιο Τάμπο, υποχωρούν συγκροτημένα, με περηφάνια, η διαδήλωση αναδιπλώνεται σταματώντας κάθε τόσο για να εκφωνηθούν λόγοι, οι διαδηλωτές αρνούνται να τρέξουν, να γυρίσουν την πλάτη στους Γρεναδιέρους, ενώ προηγουμένως ένας εξ αυτών με μια σιδερένια σωλήνα βγαίνει μπροστά απ' όλους και χτυπάει την θωράκιση του τανκ, ενώ οι σύντροφοί του τον τραβούν σέρνοντάς τον υπό το παγωμένο βλέμμα του χειριστή του τεθωρακισμένου.

Οι δρόμοι αρχίζουν να κλείνουν, τα τεθωρακισμένα βγαίνουν για δεύτερη φορά στους δρόμους, «μπριγαδίστες» συλλαμβάνονται, βολές πυροβόλων όπλων χτυπούν σχολεία, όμως ταυτόχρονα αρχίζουν να έρχονται στις σχολές ολιγάριθμες ομάδες εργατών και να συγκροτούν επιτροπές αλληλεγγύης. Την πρώτη Σεπτεμβρίου ο πρόεδρος Δίας Ορδάς στο διάγγελμα του αρνείται να αναγνωρίσει τα αιτήματα των φοιτητών και απειλεί με την χρήση των ένοπλων δυνάμεων.

Έτσι έρχεται η μεγάλη διαδήλωση της σιωπής· διαδηλωτές με μονωτική ταινία στο στόμα, να δείχνουν ότι η σιωπή ήταν δική τους επιλογή, ότι δεν την επέβαλε ο αντίπαλος: «*Για να λέμε την αλήθεια, εγώ ήμουν απολύτως αντίθετος με μια σιωπηρή διαδήλωση, αυτή ήταν μια ιδέα του Κέντρου, που την περίοδο εκείνη είχε την ηγεσία του κινήματος. Εγώ, τα χρόνια εκείνα, δεν είχα την αίσθηση του θεάματος. Θυμάμαι το ένα βουβό πρόσωπο μετά το άλλο, και με τον τρόπο αυτόν την δύναμη των εκφράσεων, τα δάκτυλα να σχηματίζουν το V της νίκης σε χέρια που σηκώνονταν ξανά και ξανά, τις υψωμένες γροθιές μπροστά στην αμερικάνικη πρεσβεία, τα χειροκροτήματα του ατελείωτου φράχτη αλληλεγγύης που σχημάτιζαν οι γονείς και οι θεατές, αυτό που τότε ονομάζαμε λαό γενικά, που προστάτευε δεξιά και αριστερά την πορεία σε μήκος πολλών χιλιομέτρων*».

Η τελική επίθεση της κυβέρνησης βρίσκεται προ των πυλών, καθώς η πίεση αυξάνεται με ορίζοντα, τουλάχιστον, την έναρξη των επερχόμενων Ολυμπιακών Αγώνων. Ορισμένοι πολύγραφοι μετακινούνται από την Πανεπιστημιούπολη και κρύβονται σε άλλα σημεία μαζί με τα αρχεία, αυξάνονται οι νυχτερινές βάρδιες περιφρούρησης των σχολών, γίνονται συνεδριάσεις εκτός σχολών, ενώ επίσης συγκροτείται και οργανώνεται συντονιστική επιτροπή εφεδρικών «μπριγάδων», που θα αναλάμβαναν δράση σε περίπτωση οξυμμένης κρατικής καταστολής. «*Περιμέναμε το χτύπημα, αλλά δεν πιστεύαμε ότι θα είχε τόση κτηνωδία*».

Στις 18 Σεπτεμβρίου ο στρατός εισβάλλει στο Πανεπιστήμιο κρατώντας όπλα με ξιφολόγχες. Κινητοποιούνται δέκα χιλιάδες στρατιώτες που τελικά συλλαμβάνουν 600 άοπλους φοιτητές. Επικρατεί φόβος, οργή, αδυναμία. Επιχειρείται να διοργανωθούν πολλές πολυπληθείς συγκεντρώσεις, όμως οι περισσότερες καταστέλλονται από την αστυνομία. «*Στο σχολείο Βόκα 7 εισέβαλλαν οι γρεναδιέροι, αλλά οι μαθητές τούς απάντησαν με βόμβες μολότοφ. Το Κολέγιο του Μεξικού δέχτηκε ριπές από σφαίρες, η αστυνομία έριξε πυροβολισμούς σε μερικές σχολές του*

2 Οκτωβρίου ο στρατός μακελεύει την συγκέντρωση στο Τλατελόλκο, όπου λαμβάνει χώρα μια πραγματική σφαγή.

«*Δυστυχώς η 2 Οκτωβρίου με την τρομερή δύναμη των τετρακοσίων νεκρών μας, από τους οποίους πολλοί έμειναν ανώνυμοι και πετάχτηκαν από στρατιωτικά αεροπλάνα στον Κόλπο του Μεξικού την ίδια εκείνη νύχτα, με τις εικόνες των τραυματιών που τους έσερναν από τα μαλλιά ακινητοποιημένες για πάντα σε μια φωτογραφία, με την ανάμνηση του αίματος στο βρεγμένο έδαφος, με το φως των δύο φωτοβολίδων που έδωσαν το σύνθημα για τη σφαγή να τρυπάει τον αμφιβληστροειδή μας για να μείνει εκεί για πάντα, με τις ιστορίες από νοσοκομεία όπου εισέβαλλαν άνδρες του Τμήματος Δίωξης Εγκλήματος της αστυνομίας για να αποτελειώσουν τους τραυματίες, έχει μείνει μόνη της μέσα στον χρόνο*».

Η σφαγή τρομοκρατεί τους γονείς των φοιτητών, ενώ στην φυλακή βρίσκονται εκείνη την εποχή περίπου 2.000 φοιτητές, άλλοι εξορίζονται, άλλοι κρύβονται. «Επιβάλλεται από τα πράγματα μια ανακωχή που θα διαρκούσε ως το τέλος των Ολυμπιακών αγώνων». Το μεξικανικό κράτος βασανίζει άγρια τους συλληφθέντες, πολλοί απ' αυτούς παραμορφώνονται από τα κτυπήματα, άλλοι υπόκεινται σε εικονικές εκτελέσεις με άσφαιρα πυρά, ενώ χαφιέδες και ρουφιάνοι εξαπολύονται παντού.

«*Η Αντίσταση κράτησε ακόμα έναν μήνα. Εκατοντάδες συγκεντρώσεις, ομιλίες, συζητήσεις, μπριγάδες... Αλλά είχαμε περάσει στο στάδιο της μη επιστροφής. Έπρεπε να βρούμε νέες μορφές αγώνα και δεν τις βρίσκαμε. Τελικά στις 4 Δεκεμβρίου, οι τελευταίες σχολές δέχτηκαν να γυρίσουν στα μαθήματα. Εγώ ψήφισα υπέρ της λήξης της απεργίας, επειδή πίστευα ότι έπρεπε να σταματήσει η καταστολή και να μπορέσουμε να αναδιοργανωθούμε*».

Τους επόμενους μήνες χιλιάδες νέοι από τους συμμετέχοντες άρχισαν να αναζητούν μέσα και έξω από το Πανεπιστήμιο έναν δρόμο:

«*Οι πιο απελπισμένοι εντάχθηκαν σ' έναν ανταρτοπόλεμο πόλης και αιμορραγούσαν για τα επόμενα πέντε χρόνια, σ' έναν βρώμικο ανορθόδοξο πόλεμο. Μια μεγάλη ομάδα νέων έφυγαν για τις συνοικίες όπου ίδρυσαν τις οργανώσεις γειτονιάς οι οποίες για τα επόμενα είκοσι χρόνια θα πρόσφεραν ένα πρότυπο για τη λαϊκή αντίσταση. Άλλοι πήγαμε να βρούμε τα εργοστάσια, να βρούμε τα κλειδιά που θ' απαντούσαν στο γιατί το φοιτητικό κίνημα έμεινε μόνο του. Άλλοι προσπάθησαν να μεταμορφώσουν*

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

χνείου, προσπαθεί να διατηρήσει την σύγκρουση μέσα στα φοιτητικά όρια, με στόχους την γρήγορη επιστροφή στην «κανονικότητα», την αυτοτέλεια και την απελευθέρωση των κρατούμενων φοιτητών.

Παρ' όλα αυτά έρχεται «*επιτέλους, η διαδήλωση της 27ης Αυγούστου που ξεκίνησε από το Μουσείο Ανθρωπολογίας, οι δρόμοι φίσκα, μισό εκατομμύριο άνθρωποι, και στο εξής πια δεν θα μας ένοιαζε η ενδεχόμενη ήττα του κινήματος, δεν θα μας ένοιαζε αν θα μας σκότωναν όλους, αν θα σκόρπιζαν τις στάχτες μας πάνω από τον Κόλπο του Μεξικού. Το τώρα ήταν για πάντα*».

Το κράτος περνάει στην αντεπίθεση, τα τεθωρακισμένα βγαίνουν στους δρόμους και στρατιώτες με τις ξιφολόγχες επί του όπλου προελαύνουν εναντίον τριών χιλιάδων φοιτητών που παραμένουν στο Σόκολο· οι φοιτητές, όπως περιγράφει ο Ιγνάσιο Τάμπο, υποχωρούν συγκροτημένα, με περηφάνια, η διαδήλωση αναδιπλώνεται σταματώντας κάθε τόσο για να εκφωνηθούν λόγοι, οι διαδηλωτές αρνούνται να τρέξουν, να γυρίσουν την πλάτη στους Γρεναδιέρους, ενώ προηγουμένως ένας εξ αυτών με μια σιδερένια σωλήνα βγαίνει μπροστά απ' όλους και χτυπάει την θωράκιση του τανκ, ενώ οι σύντροφοι του τον τραβούν σέρνοντάς τον υπό το παγωμένο βλέμμα του χειριστή του τεθωρακισμένου.

Οι δρόμοι αρχίζουν να κλείνουν, τα τεθωρακισμένα βγαίνουν για δεύτερη φορά στους δρόμους, «μπριγαδίστες» συλλαμβάνονται, βολές πυροβόλων όπλων χτυπούν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 18ος, Φύλλο 192
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2019

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03

παλος: «*Για να λέμε την αλήθεια, εγώ ήμουν απολύτως αντίθετος με μια σιωπηρή διαδήλωση, αυτή ήταν μια ιδέα του Κέντρου, που την περίοδο εκείνη είχε την ηγεσία του κινήματος. Εγώ, τα χρόνια εκείνα, δεν είχα την αίσθηση του θεάματος. Θυμάμαι το ένα βουβό πρόσωπο μετά το άλλο, και με τον τρόπο αυτόν την δύναμη των εκφράσεων, τα δάκτυλα να σχηματίζουν το V της νίκης σε χέρια που σηκώνονταν ξανά και ξανά, τις υψωμένες γροθιές μπροστά στην αμερικάνικη πρεσβεία, τα χειροκροτήματα του ατελείωτου φράχτη αλληλεγγύης που σχημάτιζαν οι γονείς και οι θεατές, αυτό που τότε ονομάζαμε λαό γενικά, που προστάτευε δεξιά και αριστερά την πορεία σε μήκος πολλών χιλιομέτρων*».

Η τελική επίθεση της κυβέρνησης βρίσκεται προ των πυλών, καθώς η πίεση αυξάνεται με ορίζοντα, τουλάχιστον, την έναρξη των επερχόμενων Ολυμπιακών Αγώνων. Ορισμένοι πολύγραφοι μετακινούνται από την Πανεπιστημιούπολη και κρύβονται σε άλλα σημεία μαζί με τα αρχεία, αυξάνονται οι νυχτερινές βάρδιες περιφρούρησης των σχολών, γίνονται συνεδριάσεις εκτός σχολών, ενώ επίσης συγκροτείται και οργανώνεται συντονιστική επιτροπή εφεδρικών «μπριγάδων», που θα αναλάμβαναν δράση σε περίπτωση οξυμμένης κρατικής καταστολής. «*Περιμέναμε το χτύπημα, αλλά δεν πιστεύαμε ότι θα είχε τόση κτηνωδία*».

Στις 18 Σεπτεμβρίου ο στρατός εισβάλλει στο Πανεπιστήμιο κρατώντας όπλα με ξιφολόγχες. Κινητοποιούνται δέκα χιλιάδες στρατιώτες που τελικά συλλαμβάνουν 600 άοπλους φοιτητές. Επικρατεί φόβος, οργή, αδυναμία. Επιχειρείται να διοργανωθούν πολλές πολυπληθείς συγκεντρώσεις, όμως οι περισσότερες καταστέλλονται από την αστυνομία. «*Στο σχολείο Βόκα 7 εισέβαλλαν οι γρεναδιέροι, αλλά οι μαθητές τούς απάντησαν με βόμβες μολότοφ. Το Κολέγιο του Μεξικού δέχτηκε ριπές από σφαίρες, η αστυνομία έριξε πυροβολισμούς σε μερικές σχολές του Πολυτεχνείου στο Σακατένκο. Ως δια μαγείας, η δράση των μπριγάδων συνεχιζόταν*».

Έπειτα από νέες μάχες το Βόκα 7 πέφτει στα χέρια του στρατού, ενώ στις 24 του μηνός καταλαμβάνεται με πυροβολισμούς και η Πολυτεχνειούπολη Σάντο Τομάς, έδρα των μισών σχολών του Πολυτεχνείου: «*Για πρώτη φορά υπήρξε απάντηση. Ανάμεσα στους φοιτητές που υπερασπίζονταν την περιοχή υπήρχαν ένοπλοι εκτός από μια ντουζίνα άτομα με πιστόλια και τέσσερις ή πέντε κυνηγετικές καραμπίνες. Ωστόσο υπήρξαν πυρά απάντησης στην επίθεση του στρατού. Οι γρεναδιέροι έβγαλαν το άχτι με τους συλληφθέντες. Ξύλο, βασανιστήρια, περισσότεροι από τριάντα τραυματίες. Θα ήταν μόνο ο πρόλογος, η τρομερή προειδοποίηση για το τί θα*

των δύο φωτοβολίδων που έδωσαν το σύνθημα για τη σφαγή να τρυπάει τον αμφιβληστροειδή μας για να μείνει εκεί για πάντα, με τις ιστορίες από νοσοκομεία όπου εισέβαλλαν άνδρες του Τμήματος Δίωξης Εγκλήματος της αστυνομίας για να αποτελειώσουν τους τραυματίες, έχει μείνει μόνη της μέσα στον χρόνο*».

Η σφαγή τρομοκρατεί τους γονείς των φοιτητών, ενώ στην φυλακή βρίσκονται εκείνη την εποχή περίπου 2.000 φοιτητές, άλλοι εξορίζονται, άλλοι κρύβονται. «Επιβάλλεται από τα πράγματα μια ανακωχή που θα διαρκούσε ως το τέλος των Ολυμπιακών αγώνων». Το μεξικανικό κράτος βασανίζει άγρια τους συλληφθέντες, πολλοί απ' αυτούς παραμορφώνονται από τα κτυπήματα, άλλοι υπόκεινται σε εικονικές εκτελέσεις με άσφαιρα πυρά, ενώ χαφιέδες και ρουφιάνοι εξαπολύονται παντού.

«*Η Αντίσταση κράτησε ακόμα έναν μήνα. Εκατοντάδες συγκεντρώσεις, ομιλίες, συζητήσεις, μπριγάδες... Αλλά είχαμε περάσει στο στάδιο της μη επιστροφής. Έπρεπε να βρούμε νέες μορφές αγώνα και δεν τις βρίσκαμε. Τελικά στις 4 Δεκεμβρίου, οι τελευταίες σχολές δέχτηκαν να γυρίσουν στα μαθήματα. Εγώ ψήφισα υπέρ της λήξης της απεργίας, επειδή πίστευα ότι έπρεπε να σταματήσει η καταστολή και να μπορέσουμε να αναδιοργανωθούμε*».

Τους επόμενους μήνες χιλιάδες νέοι από τους συμμετέχοντες άρχισαν να αναζητούν μέσα και έξω από το Πανεπιστήμιο έναν δρόμο:

«*Οι πιο απελπισμένοι εντάχθηκαν σ' έναν ανταρτοπόλεμο πόλης και αιμορραγούσαν για τα επόμενα πέντε χρόνια, σ' έναν βρώμικο ανορθόδοξο πόλεμο. Μια μεγάλη ομάδα νέων έφυγαν για τις συνοικίες όπου ίδρυσαν τις οργανώσεις γειτονιάς οι οποίες για τα επόμενα είκοσι χρόνια θα πρόσφεραν ένα πρότυπο για τη λαϊκή αντίσταση. Άλλοι πήγαμε να βρούμε τα εργοστάσια, να βρούμε τα κλειδιά που θ' απαντούσαν στο γιατί το φοιτητικό κίνημα έμεινε μόνο του. Άλλοι προσπάθησαν να μεταμορφώσουν το Πανεπιστήμιο, δημιούργησαν συνδικάτα, επέβαλλαν την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Άλλοι πήγαν στην ύπαιθρο, έναν χώρο ακόμα πιο ξένο*».

Κλείνουμε με τα εξής λόγια του Ιγνάσιο Τάμπο:

«*Το μόνο που λειτουργεί είναι η μνήμη. Η συλλογική μνήμη. Επίσης η πιο μικρή και θλιβερή ατομική μνήμη. Έχω, όμως, και την υποψία πως δύσκολα επιβιώνει η μία δίχως την άλλη· ότι δεν μπορούν να πλαστούν θρύλοι χωρίς προσωπικές αφηγήσεις. Ότι τελικά δεν υπάρχουν χώρες δίχως παραμύθια με νεράιδες κάτω από την σκιά τους*».

Συσπείρωση Αναρχικών

ντας κάθε τόσο για να εκφωνηθούν λόγοι, οι διαδηλωτές αρνούνται να τρέξουν, να γυρίσουν την πλάτη στους Γρεναδιέρους, ενώ προηγουμένως ένας εξ αυτών με μια σιδερένια σωλήνα βγαίνει μπροστά απ' όλους και χτυπάει την θωράκιση του τανκ, ενώ οι σύντροφοι του τον τραβούν σέρνοντάς τον υπό το παγωμένο βλέμμα του χειριστή του τεθωρακισμένου.

Οι δρόμοι αρχίζουν να κλείνουν, τα τεθωρακισμένα βγαίνουν για δεύτερη φορά στους δρόμους, «μπριγαδίστες» συλλαμβάνονται, βολές πυροβόλων όπλων χτυπούν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 18ος, Φύλλο 192
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2019

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03

IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

στημιούπολη και κρύβονται σε άλλα σημεία μαζί με τα αρχεία, αυξάνονται οι νυχτερινές βάρδιες περιφρούρησης των σχολών, γίνονται συνεδριάσεις εκτός σχολών, ενώ επίσης συγκροτείται και οργανώνεται συντονιστική επιτροπή εφεδρικών «μπριγάδων», που θα αναλάμβαναν δράση σε περίπτωση οξυμμένης κρατικής καταστολής. «*Περιμέναμε το χτύπημα, αλλά δεν πιστεύαμε ότι θα είχε τόση κτηνωδία*».

Στις 18 Σεπτεμβρίου ο στρατός εισβάλλει στο Πανεπιστήμιο κρατώντας όπλα με ξιφολόγχες. Κινητοποιούνται δέκα χιλιάδες στρατιώτες που τελικά συλλαμβάνουν 600 άοπλους φοιτητές. Επικρατεί φόβος, οργή, αδυναμία. Επιχειρείται να διοργανωθούν πολλές πολυπληθείς συγκεντρώσεις, όμως οι περισσότερες καταστέλλονται από την αστυνομία. «*Στο σχολείο Βόκα 7 εισέβαλλαν οι γρεναδιέροι, αλλά οι μαθητές τούς απάντησαν με βόμβες μολότοφ. Το Κολέγιο του Μεξικού δέχτηκε ριπές από σφαίρες, η αστυνομία έριξε πυροβολισμούς σε μερικές σχολές του Πολυτεχνείου στο Σακατένκο. Ως δια μαγείας, η δράση των μπριγάδων συνεχιζόταν*».

Έπειτα από νέες μάχες το Βόκα 7 πέφτει στα χέρια του στρατού, ενώ στις 24 του μηνός καταλαμβάνεται με πυροβολισμούς και η Πολυτεχνειούπολη Σάντο Τομάς, έδρα των μισών σχολών του Πολυτεχνείου: «*Για πρώτη φορά υπήρξε απάντηση. Ανάμεσα στους φοιτητές που υπερασπίζονταν την περιοχή υπήρχαν ένοπλοι εκτός από μια ντουζίνα άτομα με πιστόλια και τέσσερις ή πέντε κυνηγετικές καραμπίνες. Ωστόσο υπήρξαν πυρά απάντησης στην επίθεση του στρατού. Οι γρεναδιέροι έβγαλαν το άχτι με τους συλληφθέντες. Ξύλο, βασανιστήρια, περισσότεροι από τριάντα τραυματίες. Θα ήταν μόνο ο πρόλογος, η τρομερή προειδοποίηση για το τί θα επακολουθούσε*».

Στις 30 Σεπτεμβρίου ο στρατός αποχωρεί από τις εγκαταστάσεις του Πανεπιστήμιου και η κυβέρνηση υπολογίζει ότι η απεργία θα τερματιστεί την 1η Οκτωβρίου, όμως, οι συνελεύσεις αποφασίζουν την συνέχιση της απεργίας και απαιτούν την αποχώρηση του στρατού απ' όλες τις σχολές του Πανεπιστημίου. Στις

χαμε περάσει στο στάδιο της μη επιστροφής. Έπρεπε να βρούμε νέες μορφές αγώνα και δεν τις βρίσκαμε. Τελικά στις 4 Δεκεμβρίου, οι τελευταίες σχολές δέχτηκαν να γυρίσουν στα μαθήματα. Εγώ ψήφισα υπέρ της λήξης της απεργίας, επειδή πίστευα ότι έπρεπε να σταματήσει η καταστολή και να μπορέσουμε να αναδιοργανωθούμε».

Τους επόμενους μήνες χιλιάδες νέοι από τους συμμετέχοντες άρχισαν να αναζητούν μέσα και έξω από το Πανεπιστήμιο έναν δρόμο:

«*Οι πιο απελπισμένοι εντάχθηκαν σ' έναν ανταρτοπόλεμο πόλης και αιμορραγούσαν για τα επόμενα πέντε χρόνια, σ' έναν βρώμικο ανορθόδοξο πόλεμο. Μια μεγάλη ομάδα νέων έφυγαν για τις συνοικίες όπου ίδρυσαν τις οργανώσεις γειτονιάς οι οποίες για τα επόμενα είκοσι χρόνια θα πρόσφεραν ένα πρότυπο για τη λαϊκή αντίσταση. Άλλοι πήγαμε να βρούμε τα εργοστάσια, να βρούμε τα κλειδιά που θ' απαντούσαν στο γιατί το φοιτητικό κίνημα έμεινε μόνο του. Άλλοι προσπάθησαν να μεταμορφώσουν το Πανεπιστήμιο, δημιούργησαν συνδικάτα, επέβαλλαν την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Άλλοι πήγαν στην ύπαιθρο, έναν χώρο ακόμα πιο ξένο*».

Κλείνουμε με τα εξής λόγια του Ιγνάσιο Τάμπο:

«*Το μόνο που λειτουργεί είναι η μνήμη. Η συλλογική μνήμη. Επίσης η πιο μικρή και θλιβερή ατομική μνήμη. Έχω, όμως, και την υποψία πως δύσκολα επιβιώνει η μία δίχως την άλλη· ότι δεν μπορούν να πλαστούν θρύλοι χωρίς προσωπικές αφηγήσεις. Ότι τελικά δεν υπάρχουν χώρες δίχως παραμύθια με νεράιδες κάτω από την σκιά τους*».

Συσπείρωση Αναρχικών

Κένυα: Η εξέγερση των Kikuyu 1952-1956

Μια σύντομη αναφορά στην εξέγερση της φυλής των Κικούγιου ενάντια στη Βρετανική Αυτοκρατορία στην Κένυα, η οποία κατεστάλη βίαια από την αποικιακή διοίκηση.

Η εξέγερση των Κικούγιου ξέσπασε το 1952 ως αντίδραση στις ανισότητες και τις αδικίες των βρετανικών αρχών και των λευκών εποίκων. Η απάντηση της αποικιοκρατικής διοίκησης ήταν μια σκληρή καταστολή των επαναστατών, με αποτέλεσμα πολλούς θανάτους. Το 1956 η εξέγερση είχε ουσιαστικά καταρρεύσει, αλλά η έκταση της και η απίστευτης βαναυσότητας αντίδραση του βρετανικού καθεστώτος –από τις αιματηρότερες συγκρούσεις στην ιστορία της βρετανικής αποικιοκρατίας– συνέβαλλαν στην ανεξαρτησία (sic!) της Κένυας το 1963[1].

Σύντομο ιστορικό

Η βρετανική αποικιακή παρουσία στην Κένυα άρχισε στα τέλη του 19ου αιώνα, ως μέρος μιας τάσης κατάληψης της επικράτειας της Αφρικανικής Ηπείρου από τα ευρωπαϊκά έθνη που έγινε γνωστή ως η Κατάκτηση της Αφρικής. Η περιοχή, σήμερα γνωστή ως Κένυα, ήταν προηγουμένως υπό τον έλεγχο του σουλτάνου της Ζανζιβάρης, αλλά μετά

την υποταγή, όπως οι χωρίς λόγο εκτελέσεις Αφρικανών, οδήγησαν γρήγορα στη μεταστροφή της οποιασδήποτε φιλοξενίας, από εκείνους που ζούσαν στο εσωτερικό, σε έχθρα. Παρ' όλο που οι Maasai απέφευγαν γενικά την στρατιωτική αντιπαράθεση με τους Βρετανούς οι Kikuyu προσπάθησαν να προβάλλουν κάποια αντίσταση στην εισβολή των αυτοκρατορικών δυνάμεων στη γη τους.

Αυτή η αντίσταση αντιμετωπίστηκε με βιαιότητα από τους αποικιοκράτες, οι οποίοι προχώρησαν σε εκτελέσεις και σε εκκαθαριστικές επιχειρήσεις εναντίον των Kikuyu και των Kamba. Ένας άλλος στόχος των επιχειρήσεων αυτών ήταν η εξεύρεση Αφρικανών πρόθυμων να συνεργαστούν με τους Βρετανούς, με αντάλλαγμα θέσεις εξου-

δες έποικοι απέκτησαν μεγάλες περιουσίες καλλιεργώντας καφέ και τσάι. Μάλιστα, για να προστατεύσουν τα συμφέροντά τους, όχι μόνο κατέλαβαν εδάφη που χρησιμοποιούνταν για αιώνες από διάφορες φυλές (όπως οι Maasai) αλλά πίεσαν και πέτυχαν την απαγόρευση της καλλιέργειας του καφέ από τους ιθαγενείς.

Κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, η Κένυα έγινε σημαντική βάση για τις επιχειρήσεις του βρετανικού στρατού εναντίον της Ιταλίας. Πάνω από 100.000 Κενυάτες αξιωματικοί και στρατιώτες συμμετείχαν στις επιχειρήσεις. Η επιστροφή τους στην Κένυα μετά τον πόλεμο αποτέλεσε τον πυρήνα μιας νέας τάξης εξευρωπαϊσμένων Κενυατών με συγκεκριμένα συμφέροντα. Από την

Μια σύντομη αναφορά στην εξέγερση της φυλής των Κικούγιου ενάντια στη Βρετανική Αυτοκρατορία στην Κένυα, η οποία κατεστάλη βίαια από την αποικιακή διοίκηση.

Η εξέγερση των Κικούγιου ξέσπασε το 1952 ως αντίδραση στις ανισότητες και τις αδικίες των βρετανικών αρχών και των λευκών εποίκων. Η απάντηση της αποικιοκρατικής διοίκησης ήταν μια σκληρή καταστολή των επαναστατών, με αποτέλεσμα πολλούς θανάτους. Το 1956 η εξέγερση είχε ουσιαστικά καταρρεύσει, αλλά η έκταση της και η απίστευτης βαναυσότητας αντίδραση του βρετανικού καθεστώτος –από τις αιματηρότερες συγκρούσεις στην ιστορία της βρετανικής αποικιοκρατίας– συνέβαλλαν στην ανεξαρτησία (sic!) της Κένυας το 1963[1].

Σύντομο ιστορικό

Η βρετανική αποικιακή παρουσία στην Κένυα άρχισε στα τέλη του 19ου αιώνα, ως μέρος μιας τάσης κατάληψης της επικράτειας της Αφρικανικής Ηπείρου από τα ευρωπαϊκά έθνη που έγινε γνωστή ως η Κατάκτηση της Αφρικής. Η περιοχή, σήμερα γνωστή ως Κένυα, ήταν προηγουμένως υπό τον έλεγχο του σουλτάνου της Ζανζιβάρης, αλλά μετά από την πίεση των Βρετανικών στρατευμάτων, αναγκάστηκε να την παραδώσει στη Βρετανική Αυτοκρατορία, καθώς και τη γειτονική Τανγκανίκα στη Γερμανία. Συμφωνίες σχετικά με τις περιφέρειες που διεκδικούν οι Ευρωπαίοι αποτέλεσαν αντικείμενο διαπραγμάτευσης στη Διάσκεψη του Βερολίνου 1884-'85, με τους Βρετανούς να αποκτούν τον έλεγχο των περισσότερων ακτών της Ανατολικής Αφρικής. Από το 1890 περίπου, οι Βρετανοί άρχισαν να μετακινούνται στο εσωτερικό, ελπίζοντας να αποκτήσουν πρόσβαση στα γόνιμα ορεινά και να προσφέρουν μεγαλύτερη ασφάλεια για την Ουγκάντα, η οποία είχε επίσης διεκδικηθεί ως βρετανική αποικία.

Για να διευκολύνουν τα σχέδια τους, κατασκευάζουν μια σιδηροδρομική γραμμή από τη Μομπάσα προς το Κισούμου, χρησιμοποιώντας ινδούς εργάτες, ενώ αποστέλλονται βρετανικές στρατιωτικές δυνάμεις για να καταστείλουν οποιαδήποτε αντίσταση από τις φυλές που ζουν στα την υποταγή, όπως οι χωρίς λόγο εκτελέσεις Αφρικανών, οδήγησαν γρήγορα στη μεταστροφή της οποιασδήποτε φιλοξενίας, από εκείνους που ζούσαν στο εσωτερικό, σε έχθρα. Παρ' όλο που οι Maasai απέφευγαν γενικά την στρατιωτική αντιπαράθεση με τους Βρετανούς οι Kikuyu προσπάθησαν να προβάλλουν κάποια αντίσταση στην εισβολή των αυτοκρατορικών δυνάμεων στη γη τους.

Αυτή η αντίσταση αντιμετωπίστηκε με βιαιότητα από τους αποικιοκράτες, οι οποίοι προχώρησαν σε εκτελέσεις και σε εκκαθαριστικές επιχειρήσεις εναντίον των Kikuyu και των Kamba. Ένας άλλος στόχος των επιχειρήσεων αυτών ήταν η εξεύρεση Αφρικανών πρόθυμων να συνεργαστούν με τους Βρετανούς, με αντάλλαγμα θέσεις εξουσίας. Τα κατασταλτικά αυτά μέτρα που εξαπλώθηκαν, σε συνδυασμό με την πείνα και τις ασθένειες στην περιοχή κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, είχαν ως αποτέλεσμα σημαντικές απώλειες ζωών αλλά και της γης των αυτοχθόνων ανθρώπων. Μια επιδημία πανώλης των βοειδών, ασθένεια που έπληξε σοβαρά τα ζώα, συνέβαλε σημαντικά στον αφανισμό του τοπικού πληθυσμού.

Η άφιξη των Ευρωπαίων εποίκων το 1903 στην εύφορη γη των υψιπέδων της βρετανικής αποικίας πρόσθεσε περισσότερα προβλήματα στους αυτόχθονες. Ενώ ο αριθμός των λευκών μεταναστών ήταν στην αρχή σχετικά μικρός, απαίτησαν μια δυσανάλογα μεγάλη έκταση γης, η πλειοψηφία της οποίας ανήκε στους Αφρικανούς. Το βρετανικό καθεστώς προχώρησε σε ανακατανομή, απαλλοτριώνοντας γόνιμη γη από τους ντόπιους, προκειμένου να την παραδώσουν σε λευκούς αγρότες, οι οποίοι μετακόμισαν κυρίως από τη Βρετανία ή τη Νότια Αφρική. Αυτή η διαδες έποικοι απέκτησαν μεγάλες περιουσίες καλλιεργώντας καφέ και τσάι. Μάλιστα, για να προστατεύσουν τα συμφέροντά τους, όχι μόνο κατέλαβαν εδάφη που χρησιμοποιούνταν για αιώνες από διάφορες φυλές (όπως οι Maasai) αλλά πίεσαν και πέτυχαν την απαγόρευση της καλλιέργειας του καφέ από τους ιθαγενείς.

Κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, η Κένυα έγινε σημαντική βάση για τις επιχειρήσεις του βρετανικού στρατού εναντίον της Ιταλίας. Πάνω από 100.000 Κενυάτες αξιωματικοί και στρατιώτες συμμετείχαν στις επιχειρήσεις. Η επιστροφή τους στην Κένυα μετά τον πόλεμο αποτέλεσε τον πυρήνα μιας νέας τάξης εξευρωπαϊσμένων Κενυατών με συγκεκριμένα συμφέροντα. Από την άλλη, μετά το τέλος του πολέμου, αυξήθηκε επίσης και ο αριθμός των βρετανών εποίκων κατά περίπου 8.000, ανεβάζοντας το σύνολο σε περίπου 40.000. Και βέβαια, συνεχίζονται οι κατασχέσεις γης και η απόδοση τους στους εποίκους. Υπολογίζεται ότι περίπου 100 τετραγωνικά μίλια παραχωρήθηκαν στους εποίκους. Έτσι, το 1921, σε μια πρώτη προσπάθεια αντίστασης, δημιουργείται από τους αυτόχθονες η οργάνωση East African Association (EAA), η οποία απαγορεύεται το επόμενο έτος, ενώ πολύ αργότερα, το 1942, θα εμφανιστεί η Kenyan African Union (KAU), η οποία θα ακολουθήσει το δρόμο της διαπραγμάτευσης με τους Βρετανούς.

Εν τω μεταξύ, ο πληθυσμός των Κικούγιου ανέρχεται ήδη στο ένα εκατομμύριο και αυξάνεται με γοργούς ρυθμούς. Εκατοντάδες χιλιάδες από αυτούς ζουν σε άθλιες συνθήκες σε παραγκουπόλεις γύρω από το Ναϊρόμπι, εκδιωγμένοι από τη γη τους και με ελάχιστες πιθανότητες

στις ανισότητες και τις αδικίες των βρετανικών αρχών και των λευκών εποίκων. Η απάντηση της αποικιοκρατικής διοίκησης ήταν μια σκληρή καταστολή των επαναστατών, με αποτέλεσμα πολλούς θανάτους. Το 1956 η εξέγερση είχε ουσιαστικά καταρρεύσει, αλλά η έκταση της και η απίστευτης βαναυσότητας αντίδραση του βρετανικού καθεστώτος –από τις αιματηρότερες συγκρούσεις στην ιστορία της βρετανικής αποικιοκρατίας– συνέβαλλαν στην ανεξαρτησία (sic!) της Κένυας το 1963[1].

Σύντομο ιστορικό

Η βρετανική αποικιακή παρουσία στην Κένυα άρχισε στα τέλη του 19ου αιώνα, ως μέρος μιας τάσης κατάληψης της επικράτειας της Αφρικανικής Ηπείρου από τα ευρωπαϊκά έθνη που έγινε γνωστή ως η Κατάκτηση της Αφρικής. Η περιοχή, σήμερα γνωστή ως Κένυα, ήταν προηγουμένως υπό τον έλεγχο του σουλτάνου της Ζανζιβάρης, αλλά μετά από την πίεση των Βρετανικών στρατευμάτων, αναγκάστηκε να την παραδώσει στη Βρετανική Αυτοκρατορία, καθώς και τη γειτονική Τανγκανίκα στη Γερμανία. Συμφωνίες σχετικά με τις περιφέρειες που διεκδικούν οι Ευρωπαίοι αποτέλεσαν αντικείμενο διαπραγμάτευσης στη Διάσκεψη του Βερολίνου 1884-'85, με τους Βρετανούς να αποκτούν τον έλεγχο των περισσότερων ακτών της Ανατολικής Αφρικής. Από το 1890 περίπου, οι Βρετανοί άρχισαν να μετακινούνται στο εσωτερικό, ελπίζοντας να αποκτήσουν πρόσβαση στα γόνιμα ορεινά και να προσφέρουν μεγαλύτερη ασφάλεια για την Ουγκάντα, η οποία είχε επίσης διεκδικηθεί ως βρετανική αποικία.

Για να διευκολύνουν τα σχέδια τους, κατασκευάζουν μια σιδηροδρομική γραμμή από τη Μομπάσα προς το Κισούμου, χρησιμοποιώντας ινδούς εργάτες, ενώ αποστέλλονται βρετανικές στρατιωτικές δυνάμεις για να καταστείλουν οποιαδήποτε αντίσταση από τις φυλές που ζουν στα κεντρικά οροπέδια –κυρίως τους Maasai, τους Kikuyu και τους Kamba. Η απάντηση από τον ιθαγενή πληθυσμό της Αφρικής αρχικά αναμειγνύεται μεταξύ εχθρότητας και καλωσορίσματος. Εν τούτοις, οι βρετανικές επιδείξεις δύναμης που σκόπευαν να εκφοβίσουν τους ντόπιους με στόχο την υποταγή, όπως οι χωρίς λόγο εκτελέσεις Αφρικανών, οδήγησαν γρήγορα στη μεταστροφή της οποιασδήποτε φιλοξενίας, από εκείνους που ζούσαν στο εσωτερικό, σε έχθρα. Παρ' όλο που οι Maasai απέφευγαν γενικά την στρατιωτική αντιπαράθεση με τους Βρετανούς οι Kikuyu προσπάθησαν να προβάλλουν κάποια αντίσταση στην εισβολή των αυτοκρατορικών δυνάμεων στη γη τους.

Αυτή η αντίσταση αντιμετωπίστηκε με βιαιότητα από τους αποικιοκράτες, οι οποίοι προχώρησαν σε εκτελέσεις και σε εκκαθαριστικές επιχειρήσεις εναντίον των Kikuyu και των Kamba. Ένας άλλος στόχος των επιχειρήσεων αυτών ήταν η εξεύρεση Αφρικανών πρόθυμων να συνεργαστούν με τους Βρετανούς, με αντάλλαγμα θέσεις εξουσίας. Τα κατασταλτικά αυτά μέτρα που εξαπλώθηκαν, σε συνδυασμό με την πείνα και τις ασθένειες στην περιοχή κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, είχαν ως αποτέλεσμα σημαντικές απώλειες ζωών αλλά και της γης των αυτοχθόνων ανθρώπων. Μια επιδημία πανώλης των βοοειδών, ασθένεια που έπληξε σοβαρά τα ζώα, συνέβαλε σημαντικά στον αφανισμό του τοπικού πληθυσμού.

Η άφιξη των Ευρωπαίων εποίκων το 1903 στην εύφορη γη των υψιπέδων της βρετανικής αποικίας πρόσθεσε περισσότερα προβλήματα στους αυτόχθονες. Ενώ ο αριθμός των λευκών μεταναστών ήταν στην αρχή σχετικά μικρός, απαίτησαν μια δυσανάλογα μεγάλη έκταση γης, η πλειοψηφία της οποίας ανήκε στους Αφρικανούς. Το βρετανικό καθεστώς προχώρησε σε ανακατανομή, απαλλοτριώνοντας γόνιμη γη από τους ντόπιους, προκειμένου να την παραδώσουν σε λευκούς αγρότες, οι οποίοι μετακόμισαν κυρίως από τη Βρετανία ή τη Νότια Αφρική. Αυτή η διαδικασία καθόρισε τις σχέσεις μεταξύ των Ευρωπαίων και των αυτοχθόνων Κενυατών για το πρώτο μισό του 20ού αιώνα. Ο νόμος του 1915, περί εκτάσεων γης, εξάλειψε τα λίγα εναπομείναντα δικαιώματα των γηγενών κατοίκων, ολοκληρώνοντας μια διαδικασία που ουσιαστικά τούς μετέτρεψε σε γεωργούς εργάτες, εκδιώκοντας τους από την ίδια τους τη γη.

Η εισροή των εποίκων αυξήθηκε απότομα μετά το τέλος του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου, καθώς η βρετανική κυβέρνηση ανέλαβε ένα σχέδιο για την εγκατάσταση πολλών πρώην στρατιωτών στην περιοχή. Δεκάδες χιλιάδες έποικοι απέκτησαν μεγάλες περιουσίες καλλιεργώντας καφέ και τσάι. Μάλιστα, για να προστατεύσουν τα συμφέροντά τους, όχι μόνο κατέλαβαν εδάφη που χρησιμοποιούνταν για αιώνες από διάφορες φυλές (όπως οι Maasai) αλλά πίεσαν και πέτυχαν την απαγόρευση της καλλιέργειας του καφέ από τους ιθαγενείς.

Κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, η Κένυα έγινε σημαντική βάση για τις επιχειρήσεις του βρετανικού στρατού εναντίον της Ιταλίας. Πάνω από 100.000 Κενυάτες αξιωματικοί και στρατιώτες συμμετείχαν στις επιχειρήσεις. Η επιστροφή τους στην Κένυα μετά τον πόλεμο αποτέλεσε τον πυρήνα μιας νέας τάξης εξευρωπαϊσμένων Κενυατών με συγκεκριμένα συμφέροντα. Από την άλλη, μετά το τέλος του πολέμου, αυξήθηκε επίσης και ο αριθμός των βρετανών εποίκων κατά περίπου 8.000, ανεβάζοντας το σύνολο σε περίπου 40.000. Και βέβαια, συνεχίζονται οι κατασχέσεις γης και η απόδοση τους στους εποίκους. Υπολογίζεται ότι περίπου 100 τετραγωνικά μίλια παραχωρήθηκαν στους εποίκους. Έτσι, το 1921, σε μια πρώτη προσπάθεια αντίστασης, δημιουργείται από τους αυτόχθονες η οργάνωση East African Association (EAA), η οποία απαγορεύεται το επόμενο έτος, ενώ πολύ αργότερα, το 1942, θα εμφανιστεί η Kenyan African Union (KAU), η οποία θα ακολουθήσει το δρόμο της διαπραγμάτευσης με τους Βρετανούς.

Εν τω μεταξύ, ο πληθυσμός των Κικούγιου ανέρχεται ήδη στο ένα εκατομμύριο και αυξάνεται με γοργούς ρυθμούς. Εκατοντάδες χιλιάδες από αυτούς ζουν σε άθλιες συνθήκες σε παραγκουπόλεις γύρω από το Ναϊρόμπι, εκδιωγμένοι από τη γη τους και με ελάχιστες πιθανότητες απασχόλησης. Το αντίθετο συμβαίνει στους Ευρωπαίους και τους Ινδούς, οι οποίοι απολαμβάνουν ένα εμφανές επίπεδο πλούτου. Τα ίδια συμβαίνουν και στην επαρχία, όπου περίπου 3.000 ευρωπαϊκές οικογένειες κατέχουν περισσότερη γη από ό,τι ένα εκατομμύριο Κικούγιου.

Αυτή η κατάσταση, που κορυφώνει δεκαετίες κακομεταχείρισης και καταπίεσης υπό την βρετανική κυριαρχία, δημιούργησε έντονη δυσαρέσκεια, η οποία με τη σειρά της τροφοδότησε τα διάφορα κενυάτικα εθνικιστικά κινήματα και τελικά οδήγησε την λεγόμενη εξέγερση των Mau Mau. Το όνομα «Μάου Μάου» δεν σημαίνει τίποτε

---

1. Σ.τ.μ. Στην πραγματικότητα οι αποικιοκρατικές δυνάμεις δεν έφυγαν από τις «κτήσεις» τους, απλά παρέμειναν με άλλο μανδύα. Απόδειξη αυτού είναι και το γεγονός ότι ακόμη και σήμερα για παράδειγμα, στην Κένυα οι επίσημες γλώσσες είναι τα σουαχίλι και η αγγλική, στην Ινδία, μεταξύ άλλων, είναι τα αγγλικά και τα γαλλικά, στην Αλγερία τα γαλλικά.

στη γλώσσα των Κικούγιου. Οι περισσότεροι συγγραφείς αποδίδουν την ονομασία της εξέγερσης στις αποικιακές αρχές. Κάποιοι αναφέρουν ότι ίσως δόθηκε αυτό το όνομα από αναγραμματισμό ενός συνθήματος που φώναζαν οι αυτόχθονες στους αποικιοκράτες: «UMA UMA» (=Get Out!, Φύγετε-Φύγετε!) Σε μια απόφαση της αποικιακής διοίκησης του 1950 αναφέρεται ότι απαγόρευσαν μια μυστική οργάνωση με το όνομα «Ένωση Μάου Μάου». Αυτό όμως που επρόκειτο να αντιμετωπίσουν δεν ήταν μια οργάνωση, αλλά μια επανάσταση της οποίας οι πιο άγριες εκδοχές (πιο άγριες από αυτές των αποικιοκρατών;) πήραν το όνομα Μάου Μάου.

Το λεγόμενο Κίνημα των Mau Mau εμφανίζεται

Στις αρχές της δεκαετίας του '50, ένα κομμάτι δυσαρεστημένων Kikuyu αρχίζουν να διαχωρίζονται από εκείνους που αγωνίζονται για συνταγματική μεταρρύθμιση. Το συνταγματικό κόμμα Kenyan African Union (KAU) υπό την ηγεσία του Jomo Kenyatta δεν ανταποκρίνεται επαρκώς στα νέα κοινωνικά αιτήματα. Ύστερα από μια αποτυχημένη απεργία στο Ναϊρόμπι, οι επιθέσεις εναντίον αγροκτημάτων εποίκων και κυβερνητικών κτιρίων, αλλά και οι δολοφονίες «πιστών» στους Βρετανούς Αφρικανών από αντάρτες που έχουν τα κρησφύγετά τους στα δάση της κεντρικής Κένυας, γίνονται ολοένα και συχνότερες. Πολύ σύντομα οι αποικιακές αρχές κηρύσσουν την αποικία σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Αυτοί οι Αφρικανοί ήταν γενικά Kikuyu, τους οποίους οι αποικιοκράτες μετονόμασαν σε «καταπατητές»(!) (squatters) στην ίδια τους τη γη, με νόμους που εισήγαγαν οι Βρετανοί, και είναι όλοι οι απογοητευμένοι από τη συντηρητική αλλαγή που υιοθέτησαν οργανώσεις όπως η KAU. Αντ' αυτού, είναι διατεθειμένοι να καταφύγουν σε βία για να επιτύχουν τους στόχους τους και στα χρόνια που προηγήθηκαν της εξέγερσης πραγματοποίησαν μια σειρά επιθέσεων μικρής κλίμακας και σαμποτάζ σε κάθε ευρωπαϊκή περιουσία. Οι εν λόγω μαχητές καταφέρνουν να εδραιώσουν γρήγορα την υποστήριξή τους τα υψίπεδα της Κένυας, χρησιμοποιώντας μια εκστρατεία ορκωμοσίας για τη δέσμευση όσων είναι πρόθυμοι προς τον αντιαποικιακό σκοπό. Το κίνημα που προέκυψε έγινε γνωστό

σεις (υπάρχουν αναφορές για 160.000 κρατούμενους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης υπό κτηνώδεις συνθήκες), σε μια προσπάθεια εξουδετέρωσης της βάσης στήριξης του κινήματος. Ωστόσο, αυτή η αδιάκριτη καταστολή είχε το αντίθετο αποτέλεσμα σε σχέση με αυτό που προοριζόταν και οδήγησε πολλούς περισσότερους αυτόχθονες Κενυάτες να στηρίξουν το κίνημα. Εκτιμάται ότι έως τα μέσα του 1952 περίπου το ενενήντα τοις εκατό των ενήλικων Kikuyu έλαβαν τον όρκο του κινήματος Mau Mau. Οι αρχηγοί των Kikuyu ενθαρρύνονταν από την κυβέρνηση να μιλήσουν εναντίον του κινήματος και να δώσουν «όρκους καθαρισμού», που υποτίθεται ότι απαλλάσσουν τους Κενυάτες από τους όρκους που είχαν πάρει για να υποστηρίξουν τον αντιαποικιακό αγώνα. Οι αξιωματούχοι του KAU, συμπεριλαμβανομένου του Jomo Kenyatta, επίσης μίλησαν δημοσίως ενάντια στις ενέργειες του κινήματος, αν και πολλοί δεν το καταδίκαζαν πλήρως. Τον Οκτώβριο του 1952, ο πρώην αρχηγός Waruhiu, ένας εξέχων συνεργάτης και ο σκληρότερος επικριτής του κινήματος Mau Mau μεταξύ των αρχηγών των Κικούγιου, δολοφονήθηκε κοντά στο Ναϊρόμπι. Ο θάνατός του προκάλεσε εορτασμό ανάμεσα στους υποστηρικτές του κινήματος και σύγχυση στην κυβέρνηση. Η διοίκηση τελικά συνειδητοποίησε ότι το κίνημα Mau Mau αποτελούσε σοβαρή απειλή για την

αιων δολοφονιών ευρωπαίων αγροτών και πιστών στους άποικους Αφρικανών. Το γεγονός αυτό συντάραξε τόσο τον λευκό πληθυσμό, που απαίτησε από την κυβέρνηση να προβεί άμεσα σε περισσότερες ενέργειες για την καταπολέμηση του κινήματος Mau Mau. Έτσι οι δυνάμεις ασφαλείας της Κένυας τέθηκαν υπό τη διοίκηση του Βρετανικού Στρατού και αρχίζουν να περικυκλώνουν τα οχυρά των Mau Mau στα δάση. Το γεγονός αυτό συνοδεύτηκε και από ευρείας κλίμακας έξωση των Kikuyu από τη γη που είχε επιλεγεί για τους Ευρωπαίους εποίκους. Τα κυβερνητικά στρατεύματα υιοθέτησαν, επίσης, την τακτική της συλλογικής τιμωρίας, με σκοπό να καμφθεί η λαϊκή υποστήριξη στο κίνημα Mau Mau. Σύμφωνα με αυτή την τακτική, εάν ένα μέλος ενός χωριού κατηγορηθεί ως υποστηρικτής του κινήματος, τότε ολόκληρο το χωριό αντιμετωπίζεται ως τέτοιο. Αυτό οδήγησε στην έξωση και στην φυγή πολλούς Kikuyu, οι οποίοι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και τα υπάρχοντά τους και να σταλούν σε περιοχές που χαρακτηρίζονται ως αποθέματα Kikuyu.

Ένα ιδιαίτερα απάνθρωπο στοιχείο της πολιτικής απομάκρυνσης ήταν η χρήση στρατοπέδων συγκέντρωσης για την επεξεργασία των υπόπτων για εμπλοκή στο κίνημα Mau Mau. Η κακομεταχείριση και τα βασανιστήρια ήταν

όμως που επρόκειτο να αντιμετωπίσουν δεν ήταν μια οργάνωση, αλλά μια επανάσταση της οποίας οι πιο άγριες εκδοχές (πιο άγριες από αυτές των αποικιοκρατών;) πήραν το όνομα Μάου Μάου.

Το λεγόμενο Κίνημα των Mau Mau εμφανίζεται

Στις αρχές της δεκαετίας του '50, ένα κομμάτι δυσαρεστημένων Kikuyu αρχίζουν να διαχωρίζονται από εκείνους που αγωνίζονται για συνταγματική μεταρρύθμιση. Το συνταγματικό κόμμα Kenyan African Union (KAU) υπό την ηγεσία του Jomo Kenyatta δεν ανταποκρίνεται επαρκώς στα νέα κοινωνικά αιτήματα. Ύστερα από μια αποτυχημένη απεργία στο Ναϊρόμπι, οι επιθέσεις εναντίον αγροκτημάτων εποίκων και κυβερνητικών κτιρίων, αλλά και οι δολοφονίες «πιστών» στους Βρετανούς Αφρικανών από αντάρτες που έχουν τα κρησφύγετά τους στα δάση της κεντρικής Κένυας, γίνονται ολοένα και συχνότερες. Πολύ σύντομα οι αποικιακές αρχές κηρύσσουν την αποικία σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Αυτοί οι Αφρικανοί ήταν γενικά Kikuyu, τους οποίους οι αποικιοκράτες μετονόμασαν σε «καταπατητές»(!) (squatters) στην ίδια τους τη γη, με νόμους που εισήγαγαν οι Βρετανοί, και είναι όλοι οι απογοητευμένοι από τη συντηρητική αλλαγή που υιοθέτησαν οργανώσεις όπως η KAU. Αντ' αυτού, είναι διατεθειμένοι να καταφύγουν σε βία για να επιτύχουν τους στόχους τους και στα χρόνια που προηγήθηκαν της εξέγερσης πραγματοποίησαν μια σειρά επιθέσεων μικρής κλίμακας και σαμποτάζ σε κάθε ευρωπαϊκή περιουσία. Οι εν λόγω μαχητές καταφέρνουν να εδραιώσουν γρήγορα την υποστήριξή τους τα υψίπεδα της Κένυας, χρησιμοποιώντας μια εκστρατεία ορκωμοσίας για τη δέσμευση όσων είναι πρόθυμοι προς τον αντιαποικιακό σκοπό. Το κίνημα που προέκυψε έγινε γνωστό ως Mau Mau, ονομασία που του δόθηκε από τους αποικιοκράτες. Καθώς αυξάνεται το κίνημα Mau Mau, τα πιο μετριοπαθή στοιχεία μεταξύ των Κενυατών παρασύρονται από τη λαϊκή πίεση, το ίδιο συμβαίνει και σε πολλές οργανώσεις της KAU, οι οποίες υιοθετούν μια πιο ριζοσπαστική θέση. Μια Κεντρική Επιτροπή αγωνιστών Kikuyu στο Ναϊρόμπι κατευθύνει χαλαρά το κίνημα Mau Mau. Παρά την συνειδητοποίηση της αύξησης του κινήματος, οι κυβερνήσεις και οι κοινότητες των αποίκων δεν κάνουν παραχωρήσεις πέρα από μερικά συμβολικά μέτρα, αλλά συνεχίζουν τις υπάρχουσες πολιτικές καταστολής και μάλιστα προτείνουν νέα νομοθεσία για την περαιτέρω μείωση των δικαιωμάτων των αυτόχθονων πληθυσμών. Αυτή η ακαμψία ωθεί το κίνημα Mau Mau σε περίοδο ένοπλης αντίστασης. Η έλλειψη αναγνώρισης της απειλής του κινήματος των «καταπατητών» έδειξε πως οι Ευρωπαίοι θεωρούσαν ότι οι Κενυάτες δεν ήταν ικανοί να οργανώσουν

σεις (υπάρχουν αναφορές για 160.000 κρατούμενους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης υπό κτηνώδεις συνθήκες), σε μια προσπάθεια εξουδετέρωσης της βάσης στήριξης του κινήματος. Ωστόσο, αυτή η αδιάκριτη καταστολή είχε το αντίθετο αποτέλεσμα σε σχέση με αυτό που προοριζόταν και οδήγησε πολλούς περισσότερους αυτόχθονες Κενυάτες να στηρίξουν το κίνημα. Εκτιμάται ότι έως τα μέσα του 1952 περίπου το ενενήντα τοις εκατό των ενήλικων Kikuyu έλαβαν τον όρκο του κινήματος Mau Mau. Οι αρχηγοί των Kikuyu ενθαρρύνονταν από την κυβέρνηση να μιλήσουν εναντίον του κινήματος και να δώσουν «όρκους καθαρισμού», που υποτίθεται ότι απαλλάσσουν τους Κενυάτες από τους όρκους που είχαν πάρει για να υποστηρίξουν τον αντιαποικιακό αγώνα. Οι αξιωματούχοι του KAU, συμπεριλαμβανομένου του Jomo Kenyatta, επίσης μίλησαν δημοσίως ενάντια στις ενέργειες του κινήματος, αν και πολλοί δεν το καταδίκαζαν πλήρως. Τον Οκτώβριο του 1952, ο πρώην αρχηγός Waruhiu, ένας εξέχων συνεργάτης και ο σκληρότερος επικριτής του κινήματος Mau Mau μεταξύ των αρχηγών των Κικούγιου, δολοφονήθηκε κοντά στο Ναϊρόμπι. Ο θάνατός του προκάλεσε εορτασμό ανάμεσα στους υποστηρικτές του κινήματος και σύγχυση στην κυβέρνηση. Η διοίκηση τελικά συνειδητοποίησε ότι το κίνημα Mau Mau αποτελούσε σοβαρή απειλή για την αποικιοκρατική κυριαρχία στην Κένυα και αποφασίστηκε η ανάληψη δράσης εναντίον των ανταρτών. Δύο εβδομάδες μετά το θάνατο του Waruhiu, η κυβέρνηση κηρύσσει κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Η εξέγερση

Η κήρυξη Κατάστασης Έκτακτης Ανάγκης συνοδεύεται από την επιχείρηση Jock Scott, μια συντονισμένη αστυνομική επιχείρηση, όπου συλλαμβάνονται 187 Kikuyu που θεωρούνται από την κυβέρνηση ως ηγέτες του κινήματος Mau Mau. Ανάμεσα στους συλληφθέντες είναι και ηγέτες της KAU, αλλά πολλά μέλη της Κεντρικής Επιτροπής του κινήματος Mau Mau καταφέρνουν να διαφύγουν. Η αποικιακή κυβέρνηση έλπιζε ότι η ανάπτυξη βρετανικών στρατευμάτων θα ήταν αρκετή για να εκφοβίσει τους αντάρτες

αιων δολοφονιών ευρωπαίων αγροτών και πιστών στους άποικους Αφρικανών. Το γεγονός αυτό συντάραξε τόσο τον λευκό πληθυσμό, που απαιτησε από την κυβέρνηση να προβεί άμεσα σε περισσότερες ενέργειες για την καταπολέμηση του κινήματος Mau Mau. Έτσι οι δυνάμεις ασφαλείας της Κένυας τέθηκαν υπό τη διοίκηση του Βρετανικού Στρατού και αρχίζουν να περικυκλώνουν τα οχυρά των Mau Mau στα δάση. Το γεγονός αυτό συνοδεύτηκε και από ευρείας κλίμακας έξωση των Kikuyu από τη γη που είχε επιλεγεί για τους Ευρωπαίους εποίκους. Τα κυβερνητικά στρατεύματα υιοθέτησαν, επίσης, την τακτική της συλλογικής τιμωρίας, με σκοπό να καμφθεί η λαϊκή υποστήριξη στο κίνημα Mau Mau. Σύμφωνα με αυτή την τακτική, εάν ένα μέλος ενός χωριού κατηγορηθεί ως υποστηρικτής του κινήματος, τότε ολόκληρο το χωριό αντιμετωπίζεται ως τέτοιο. Αυτό οδήγησε στην έξωση και στην φυγή πολλούς Kikuyu, οι οποίοι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και τα υπάρχοντά τους και να σταλούν σε περιοχές που χαρακτηρίζονται ως αποθέματα Kikuyu.

Ένα ιδιαίτερα απάνθρωπο στοιχείο της πολιτικής απομάκρυνσης ήταν η χρήση στρατοπέδων συγκέντρωσης για την επεξεργασία των υπόπτων για εμπλοκή στο κίνημα Mau Mau. Η κακομεταχείριση και τα βασανιστήρια ήταν συνήθης τακτική σε αυτά τα στρατόπεδα, καθώς οι βρετανοί φρουροί χρησιμοποιούσαν ξυλοδαρμούς, σεξουαλικές κακοποιήσεις και εκτελέσεις για να αποσπάσουν πληροφορίες από κρατούμενους και να τους αναγκάσουν να παραιτηθούν από την υπακοή τους στον αντιαποικιακό σκοπό. Η διαδικασία της μαζικής απομάκρυνσης προκάλεσε τον θυμό και τον φόβο μεταξύ των Kikuyu, οι οποίοι έχουν ήδη υποφέρει εδώ και δεκαετίες από την ανακατανομή της γης, γεγονός που οδήγησε εκατοντάδες καταληψίες να ενταχθούν στους μαχητές του κινήματος Mau Mau στα δάση.

Η εξέγερση κλιμακώνεται περαιτέρω στις 26 Μαρτίου, όταν οι μαχητές Mau Mau πραγματοποίησαν δύο μεγάλες επιθέσεις. Η πρώτη ήταν ενάντια στο αστυνομικό τμήμα της Ναϊβάσα, η οποία είχε ως αποτέλεσμα μια ταπεινωτική ήττα για την αστυνομία και την απελευθέρωση

αντάρτες που έχουν τα κρησφύγετά τους στα δάση της κεντρικής Κένυας, γίνονται ολοένα και συχνότερες. Πολύ σύντομα οι αποικιακές αρχές κηρύσσουν την αποικία σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Αυτοί οι Αφρικανοί ήταν γενικά Kikuyu, τους οποίους οι αποικιοκράτες μετονόμασαν σε «καταπατητές»(!) (squatters) στην ίδια τους τη γη, με νόμους που εισήγαγαν οι Βρετανοί, και είναι όλοι οι απογοητευμένοι από τη συντηρητική αλλαγή που υιοθέτησαν οργανώσεις όπως η KAU. Αντ' αυτού, είναι διατεθειμένοι να καταφύγουν σε βία για να επιτύχουν τους στόχους τους και στα χρόνια που προηγήθηκαν της εξέγερσης πραγματοποίησαν μια σειρά επιθέσεων μικρής κλίμακας και σαμποτάζ σε κάθε ευρωπαϊκή περιουσία. Οι εν λόγω μαχητές καταφέρνουν να εδραιώσουν γρήγορα την υποστήριξή τους τα υψίπεδα της Κένυας, χρησιμοποιώντας μια εκστρατεία ορκωμοσίας για τη δέσμευση όσων είναι πρόθυμοι προς τον αντιαποικιακό σκοπό. Το κίνημα που προέκυψε έγινε γνωστό ως Mau Mau, ονομασία που του δόθηκε από τους αποικιοκράτες. Καθώς αυξάνεται το κίνημα Mau Mau, τα πιο μετριοπαθή στοιχεία μεταξύ των Κενυατών παρασύρονται από τη λαϊκή πίεση, το ίδιο συμβαίνει και σε πολλές οργανώσεις της KAU, οι οποίες υιοθετούν μια πιο ριζοσπαστική θέση. Μια Κεντρική Επιτροπή αγωνιστών Kikuyu στο Ναϊρόμπι κατευθύνει χαλαρά το κίνημα Mau Mau. Παρά την συνειδητοποίηση της αύξησης του κινήματος, οι κυβερνήσεις και οι κοινότητες των αποίκων δεν κάνουν παραχωρήσεις πέρα από μερικά συμβολικά μέτρα, αλλά συνεχίζουν τις υπάρχουσες πολιτικές καταστολής και μάλιστα προτείνουν νέα νομοθεσία για την περαιτέρω μείωση των δικαιωμάτων των αυτόχθονων πληθυσμών. Αυτή η ακαμψία ωθεί το κίνημα Mau Mau σε περίοδο ένοπλης αντίστασης. Η έλλειψη αναγνώρισης της απειλής του κινήματος των «καταπατητών» έδειξε πως οι Ευρωπαίοι θεωρούσαν ότι οι Κενυάτες δεν ήταν ικανοί να οργανώσουν σημαντική αντιπαράθεση προς το αποικιακό καθεστώς.

Εκείνοι στους οποίους είχε αρχικά στοχεύσει το κίνημα Mau Mau είναι οι Kikuyu που συνεργάζονται με τους Ευρωπαίους. Το 1952, ένα κύμα βίας έχει στόχο καταδότες της αστυνομίας που έδωσαν κατάθεση κατά Αφρικανών, ιδιαίτερα σε περιπτώσεις που σχετίζονται με το κίνημα Mau Mau. Γνωστοί συνεργάτες των αποικιοκρατών δολοφονήθηκαν και ένας μικρός αριθμός λευκών εποίκων δέχθηκαν επιθέσεις. Η αστυνομία απάντησε ξεκινώντας μαζική εκστρατεία συλλήψεων, συλλαμβάνοντας όποιον Kikuyu είναι ύποπτος για συμμετοχή στο κίνημα Mau Mau και προχωρεί σε αθρόες προληπτικές κρατήσεις να στηρίξουν το κίνημα. Εκτιμάται ότι έως τα μέσα του 1952 περίπου το ενενήντα τοις εκατό των ενήλικων Kikuyu έλαβαν τον όρκο του κινήματος Mau Mau. Οι αρχηγοί των Kikuyu ενθαρρύνονταν από την κυβέρνηση να μιλήσουν εναντίον του κινήματος και να δώσουν «όρκους καθαρισμού», που υποτίθεται ότι απαλλάσσουν τους Κενυάτες από τους όρκους που είχαν πάρει για να υποστηρίξουν τον αντιαποικιακό αγώνα. Οι αξιωματούχοι του KAU, συμπεριλαμβανομένου του Jomo Kenyatta, επίσης μίλησαν δημοσίως ενάντια στις ενέργειες του κινήματος, αν και πολλοί δεν το καταδίκαζαν πλήρως. Τον Οκτώβριο του 1952, ο πρώην αρχηγός Waruhiu, ένας εξέχων συνεργάτης και ο σκληρότερος επικριτής του κινήματος Mau Mau μεταξύ των αρχηγών των Κικούγιου, δολοφονήθηκε κοντά στο Ναϊρόμπι. Ο θάνατός του προκάλεσε εορτασμό ανάμεσα στους υποστηρικτές του κινήματος και σύγχυση στην κυβέρνηση. Η διοίκηση τελικά συνειδητοποίησε ότι το κίνημα Mau Mau αποτελούσε σοβαρή απειλή για την αποικιοκρατική κυριαρχία στην Κένυα και αποφασίστηκε η ανάληψη δράσης εναντίον των ανταρτών. Δύο εβδομάδες μετά το θάνατο του Waruhiu, η κυβέρνηση κηρύσσει κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Η εξέγερση

Η κήρυξη Κατάστασης Έκτακτης Ανάγκης συνοδεύεται από την επιχείρηση Jock Scott, μια συντονισμένη αστυνομική επιχείρηση, όπου συλλαμβάνονται 187 Kikuyu που θεωρούνται από την κυβέρνηση ως ηγέτες του κινήματος Mau Mau. Ανάμεσα στους συλληφθέντες είναι και ηγέτες της KAU, αλλά πολλά μέλη της Κεντρικής Επιτροπής του κινήματος Mau Mau καταφέρνουν να διαφύγουν. Η αποικιακή κυβέρνηση έλπιζε ότι η ανάπτυξη βρετανικών στρατευμάτων θα ήταν αρκετή για να εκφοβίσει τους αντάρτες και να τους αναγκάσει να υποταχθούν. Οι υποστηρικτές του κινήματος Mau Mau απαντούν εκτελώντας έναν συνεργαζόμενο αρχηγό Kikuyu και αρκετούς λευκούς αποίκους. Χιλιάδες Mau Mau εγκαταλείπουν τα σπίτια τους και φτιάχνουν καταυλισμό στα δάση των Aberdares και στο όρος Κένυα, δημιουργώντας μια βάση αντίστασης στην κυβέρνηση. Οι μαχητές αυτοί αρχίζουν σύντομα να οργανώνονται και ανάμεσά τους αναδεικνύονται και κάποιοι με ηγετικές ικανότητες, μεταξύ των οποίων οι Waruhiu Itote και Dedan Kimathi.

Οι εχθροπραξίες είναι περιορισμένες για το υπόλοιπο του 1952, αλλά το επόμενο έτος ξεκινά με μια σειρά βίαιων ... Βρετανικού Στρατού και αρχίζουν να περικυκλώνουν τα οχυρά των Mau Mau στα δάση. Το γεγονός αυτό συνοδεύτηκε και από ευρείας κλίμακας έξωση των Kikuyu από τη γη που είχε επιλεγεί για τους Ευρωπαίους εποίκους. Τα κυβερνητικά στρατεύματα υιοθέτησαν, επίσης, την τακτική της συλλογικής τιμωρίας, με σκοπό να καμφθεί η λαϊκή υποστήριξη στο κίνημα Mau Mau. Σύμφωνα με αυτή την τακτική, εάν ένα μέλος ενός χωριού κατηγορηθεί ως υποστηρικτής του κινήματος, τότε ολόκληρο το χωριό αντιμετωπίζεται ως τέτοιο. Αυτό οδήγησε στην έξωση και στην φυγή πολλούς Kikuyu, οι οποίοι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και τα υπάρχοντά τους και να σταλούν σε περιοχές που χαρακτηρίζονται ως αποθέματα Kikuyu.

Ένα ιδιαίτερα απάνθρωπο στοιχείο της πολιτικής απομάκρυνσης ήταν η χρήση στρατοπέδων συγκέντρωσης για την επεξεργασία των υπόπτων για εμπλοκή στο κίνημα Mau Mau. Η κακομεταχείριση και τα βασανιστήρια ήταν συνήθης τακτική σε αυτά τα στρατόπεδα, καθώς οι βρετανοί φρουροί χρησιμοποιούσαν ξυλοδαρμούς, σεξουαλικές κακοποιήσεις και εκτελέσεις για να αποσπάσουν πληροφορίες από κρατούμενους και να τους αναγκάσουν να παραιτηθούν από την υπακοή τους στον αντιαποικιακό σκοπό. Η διαδικασία της μαζικής απομάκρυνσης προκάλεσε τον θυμό και τον φόβο μεταξύ των Kikuyu, οι οποίοι έχουν ήδη υποφέρει εδώ και δεκαετίες από την ανακατανομή της γης, γεγονός που οδήγησε εκατοντάδες καταληψίες να ενταχθούν στους μαχητές του κινήματος Mau Mau στα δάση.

Η εξέγερση κλιμακώνεται περαιτέρω στις 26 Μαρτίου, όταν οι μαχητές Mau Mau πραγματοποίησαν δύο μεγάλες επιθέσεις. Η πρώτη ήταν ενάντια στο αστυνομικό τμήμα της Ναϊβάσα, η οποία είχε ως αποτέλεσμα μια ταπεινωτική ήττα για την αστυνομία και την απελευθέρωση 173 φυλακισμένων, πολλοί από τους οποίους ήταν από ένα παρακείμενο στρατόπεδο κράτησης. Η δεύτερη επίθεση ήταν η σφαγή των, πιστών στους άποικους, Kikuyu στο Λάρι, όπου σκοτώθηκαν τουλάχιστον 97 Κενυάτες. Το περιστατικό χρησιμοποιήθηκε από την κυβέρνηση για να χαρακτηρίσει περαιτέρω το κίνημα Mau Mau ως άγρια κτήνη, ενώ δεν υπήρξε επίσημη αναφορά για παρόμοιο αριθμό φυλακισμένων του κινήματος Mau Mau οι οποίοι γαζώθηκαν με πολυβόλα μέχρι θανάτου από κυβερνητικά στρατεύματα στο δάσος Aberdare. Τέτοιου είδους επιθέσεις, με τη μορφή επιδρομών του κινήματος Mau Mau

συνέχεια στη σελ. 14

συνέχεια από τη σελ. 15

ενάντια στην αστυνομία και τους πιστούς στους αποικους, συνεχίστηκαν καθ 'όλη τη διάρκεια του 1953. Η σταδιακή οργάνωση των δυνάμεων των ανταρτών στα δάση δημιούργησε στρατιωτικές μονάδες, αν και περιορίζονταν από έλλειψη όπλων, προμήθειες και εκπαίδευση.

Η συντριβή του κινήματος Mau Mau

Τα βρετανικά στρατεύματα που στάλθηκαν στην Κένυα είχαν μικρή εμπειρία πολέμου στα δάση και μετά από μια σύντομη περίοδο αναποτελεσματικής εμπλοκής αντικαταστάθηκαν από μονάδες του Κενυατικού Στρατού, ενώ οι βρετανικές δυνάμεις περιπολούσαν στην περιφέρεια των δασών. Τα αεροπλάνα του Βρετανικού Στρατού χρησιμοποιήθηκαν επίσης για να ρίξουν βόμβες σε στρατόπεδα Mau Mau και να γαζώνουν το δάσος με πολυβόλα. Δεδομένης της πυκνής κάλυψης που παρέχεται από το φύλλωμα, αυτή η πρακτική είχε περιορισμένο αποτέλεσμα, αλλά η μακρά εκστρατεία βομβαρδισμού χρησίμευσε στην αποδυνάμωση των μαχητών Mau Mau. Μια σειρά ευρείας κλίμακας συγκρούσεων μεταξύ των δύο πλευρών συνέβη κατά το 1953, με τις ισχνές δυνάμεις του κινήματος Mau Mau να καταλήγουν με μεγάλες απώλειες. Μέχρι το τέλος του έτους, πάνω από 3.000 Mau Mau είχαν επιβεβαιωθεί ως σκοτωμένοι και 1.000 αιχμαλωτίστηκαν

τελεσματικά την υλικοτεχνική υποστήριξη στους μαχητές των δασών.

Στις αρχές του 1955, οι βρετανικές δυνάμεις άρχισαν μια σειρά σαρωτικών επιδρομών μέσα στα δάση, σε μια προσπάθεια να απομακρύνουν τους υπόλοιπους Mau Mau, οι οποίοι τώρα έπασχαν από έλλειψη τροφίμων και πυρομαχικών. Η στρατηγική αυτή είχε περιορισμένο αντίκτυπο στους μαχητές του κινήματος Mau Mau, αφού μόνο λίγοι σκοτώθηκαν, αλλά η θέση τους ήταν αρκετά δυσχερής, αφού η διαρκής μετακίνηση εξασθένησε περεταίρω τις δυνάμεις τους. Η κυβέρνηση εκδίωξε ολόκληρο τον αφρικανικό πληθυσμό κάποιων περιοχών –σε μια περίπτωση μέχρι 70.000 ανθρώπους– για να δουλέψουν στο δάσος και να σκοτώσουν οποιοδήποτε Mau Mau έβρισκαν. Μέχρι το τέλος του έτους, εκτιμάται ότι απέμειναν περί τους 1500 αντάρτες του κινήματος στα δάση και βρίσκονταν σε τόσο άθλια κατάσταση, ώστε δεν υπήρχε λόγος για περαιτέρω οργανωμένες στρατιωτικές εκστρατείες.

Την επόμενη χρονιά ο Kimathi, ο σημαντικότερος από τους εναπομείναντες διοικητές του κινήματος Mau Mau, συνελήφθη και πέρασε από δίκη. Οι λίγοι μαχητές που παρέμειναν δεν ήταν πλέον σε θέση να αντισταθούν στο αποικιακό καθεστώς με οποιοδήποτε τρόπο και προσπαθούσαν απλά να επιβιώσουν.

Αυτό σημάδεψε ουσιαστικά το τέλος της εξέγερσης του κινήματος Mau Mau. Τα βρετανικά στρατεύματα εγκατέλειψαν σύντομα την Κένυα και παρ' όλο που το κράτος παρέμεινε σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης μέχρι το 1960, δεν υπήρχε λόγος για αυτό. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία της κυβέρνησης, ο αριθμός των Mau Mau που σκοτώθηκαν ήταν 11.503, αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο πραγματικός αριθμός ήταν σημαντικά υψηλότερος. **Η Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Κένυας υποστηρίζει ότι 90.000 Κενυάτες εκτελέστηκαν ή βασανίστηκαν από τις αποικιακές αρχές, ενώ 160.000 κρατήθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης υπό κτηνώδεις συνθήκες για περίοδο από 3 έως 7 χρόνια. Πάντως, όποιος κι αν είναι ο πραγματικός αριθμός, είναι σαφές ότι επρόκειτο για κάτι πολύ πιο σημαντικό από μια απλή «εξέγερση».** Ήταν πε-

Το αυτονόητο που έγινε... αδιανόητο

Θεσσαλονίκη, Ιούνης του '06, φοιτητές κι ανυπότακτοι νεολαίοι μπουκάρουν στο υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης. Ευθύς αμέσως, οι μπάτσοι τους «ράνουν» με δηλητηριώδη χημικά (εις κάνιστρα-«ροδοπέταλα») μα οι συγκεντρωμένοι αρνούνται πεισματικά να διαλυθούν, ανασυντάσσονται άμεσα λίγο παραπέρα, με την πύλη του υπουργείου, εμπρός τους, παραδομένη σαν πτώμα στην αγκαλιά της ασφάλτου. Ο νόμος πλαίσιο, για τα πανεπιστήμια, δεν πρέπει να περάσει. Μα αυτό, για τους περισσότερους, που εκείνο το ηλιόλουστο πρωινό βρέθηκαν εκεί, ήταν απλώς μια αφορμή, μικρή ή μεγάλη δεν έχει σημασία. Άλλως τε, για όσους δεν καταντούν βαδίζοντα πτώματα, για όσους επιμένουν, κόντρα σε κάθε «ρεαλισμό» και «πραγματικότητα» να διατηρούν ευαισθησίες και τρυφερότητα, πάντοτε θα βρίσκεται αφορμή, για να δώσουν σχήμα, με λόγια και έργα, στο πηγαίο κι αυθόρμητο της ανυπακοής τους.

Στιγμές, όπως η ανωτέρω, με ελάχιστη απόκλιση ανά περίπτωση, συνέβαιναν κάθε Πέμπτη του Μάη και Ιούνη, τα «σωτήρια» έτη '06-'07, σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Και οι καταλήψεις (άπασες οι σχολές τελούσαν υπό κατάληψη), οι ανυπότακτοι, οι μετέχοντες στις άγριες οδομαχίες (με ουκ ολίγους εξ αυτών να επισκέπτονται συχνά τα πέριξ νοσοκομεία), όλοι όσοι αγωνίστηκαν, με τον δικό τους τρόπο, «έβαλαν φρένο» στο νόμο πλαίσιο. Έστω για λίγο...

Διότι όσα οι άνθρωποι κερδίζουν με αγώνες, πόνο, πάθος, εννίοτε κι αίμα, τα χάνουν στη στιγμή όταν αποδέχονται την πολιτική, τη διαχείριση κι εκπροσώπηση που, συν τοις άλλοις, εμπεριέχονται σε αυτήν. Και το «αφάν γκατέ» της πολιτικής δεν

συνέχεια από τη σελ. 15

ενάντια στην αστυνομία και τους πιστούς στους άποικους, συνεχίστηκαν καθ 'όλη τη διάρκεια του 1953. Η σταδιακή οργάνωση των δυνάμεων των ανταρτών στα δάση δημιούργησε στρατιωτικές μονάδες, αν και περιορίζονταν από έλλειψη όπλων, προμήθειες και εκπαίδευση.

Η συντριβή του κινήματος Mau Mau

Τα βρετανικά στρατεύματα που στάλθηκαν στην Κένυα είχαν μικρή εμπειρία πολέμου στα δάση και μετά από μια σύντομη περίοδο αναποτελεσματικής εμπλοκής αντικαταστάθηκαν από μονάδες του Κενυατικού Στρατού, ενώ οι βρετανικές δυνάμεις περιπολούσαν στην περιφέρεια των δασών. Τα αεροπλάνα του Βρετανικού Στρατού χρησιμοποιήθηκαν επίσης για να ρίξουν βόμβες σε στρατόπεδα Mau Mau και να γαζώνουν το δάσος με πολυβόλα. Δεδομένης της πυκνής κάλυψης που παρέχεται από το φύλλωμα, αυτή η πρακτική είχε περιορισμένο αποτέλεσμα, αλλά η μακρά εκστρατεία βομβαρδισμού χρησίμευσε στην αποδυνάμωση των μαχητών Mau Mau. Μια σειρά ευρείας κλίμακας συγκρούσεων μεταξύ των δύο πλευρών συνέβη κατά το 1953, με τις ισχνές δυνάμεις του κινήματος Mau Mau να καταλήγουν με μεγάλες απώλειες. Μέχρι το τέλος του έτους, πάνω από 3.000 Mau Mau είχαν επιβεβαιωθεί ως σκοτωμένοι και 1.000 αιχμαλωτίστηκαν (συμπεριλαμβανομένου του Itote) και σχεδόν 100.000 θεωρούμενοι υποστηρικτές του κινήματος Mau Mau είχαν συλληφθεί.

Παρά το γεγονός αυτό, το κίνημα Mau Mau συνέχισε να αποτελεί μια αποτελεσματική μορφή αντίστασης προς το αποικιακό καθεστώς, επιμένοντας στην εκστρατεία επιθέσεων εναντίον εποίκων και συνεργατών, ιδιαίτερα στο Ναϊρόμπι, όπου το κίνημα είχε αριθμητικά μια μεγάλη, αν και σε μεγάλο βαθμό μυστική, βάση υποστήριξης. Οι Βρετανοί αποφάσισαν να προχωρήσουν σε επιχείρηση εκκαθάρισης για να συντρίψουν μόνιμα την παρουσία των ανταρτών στην πόλη και έτσι το 1954 ξεκίνησε η εύστοχα ονομαζόμενη Operation Anvil (=επιχείρηση Αμόνι). Η αστυνομία πραγματοποίησε μέσω του Ναϊρόμπι μια βίαιη σάρωση, συλλαμβάνοντας όποιον θεωρούσε ύποπτο. Δεκάδες χιλιάδες άνδρες Kikuyu συνελήφθησαν και μεταφέρθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης χωρίς να

του κινήματος Mau Mau, αφού μόνο λίγοι σκοτώθηκαν, αλλά η θέση τους ήταν αρκετά δυσχερής, αφού η διαρκής μετακίνηση εξασθένησε περεταίρω τις δυνάμεις τους. Η κυβέρνηση εκδίωξε ολόκληρο τον αφρικανικό πληθυσμό κάποιων περιοχών –σε μια περίπτωση μέχρι 70.000 ανθρώπους– για να δουλέψουν στο δάσος και να σκοτώσουν οποιοδήποτε Mau Mau έβρισκαν. Μέχρι το τέλος του έτους, εκτιμάται ότι απέμειναν περί τους 1500 αντάρτες του κινήματος στα δάση και βρίσκονταν σε τόσο άθλια κατάσταση, ώστε δεν υπήρχε λόγος για περαιτέρω οργανωμένες στρατιωτικές εκστρατείες.

Την επόμενη χρονιά ο Kimathi, ο σημαντικότερος από τους εναπομείναντες διοικητές του κινήματος Mau Mau, συνελήφθη και πέρασε από δίκη. Οι λίγοι μαχητές που παρέμειναν δεν ήταν πλέον σε θέση να αντισταθούν στο αποικιακό καθεστώς με οποιοδήποτε τρόπο και προσπαθούσαν απλά να επιβιώσουν.

Αυτό σημάδεψε ουσιαστικά το τέλος της εξέγερσης του κινήματος Mau Mau. Τα βρετανικά στρατεύματα εγκατέλειψαν σύντομα την Κένυα και παρ' όλο που το κράτος παρέμεινε σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης μέχρι το 1960, δεν υπήρχε λόγος για αυτό. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία της κυβέρνησης, ο αριθμός των Mau Mau που σκοτώθηκαν ήταν 11.503, αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο πραγματικός αριθμός ήταν σημαντικά υψηλότερος. **Η Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Κένυας υποστηρίζει ότι 90.000 Κενυάτες εκτελέστηκαν ή βασανίστηκαν από τις αποικιακές αρχές, ενώ 160.000 κρατήθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης υπό κτηνώδεις συνθήκες για περίοδο από 3 έως 7 χρόνια. Πάντως, όποιος κι αν είναι ο πραγματικός αριθμός, είναι σαφές ότι επρόκειτο για κάτι πολύ πιο σημαντικό από μια απλή «εξέγερση». Ήταν περισσότερο πόλεμος. Σε κάποια στιγμή, οι βρετανικές δυνάμεις ασφαλείας ανέπτυξαν στην Κένυα 11 τάγματα πεζικού, 21.000 αστυνομικούς, εκατοντάδες άρματα μάχης, ακόμη και βαριά βομβαρδιστικά.**

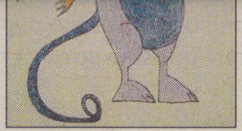
Και είναι, επίσης, βέβαιο ότι η συντριπτική πλειονότητα των θυμάτων ήταν Αφρικανοί. Σε σύγκριση, ο αριθμός των λευκών πολιτών που σκοτώθηκαν από τις επιθέσεις του κινήματος Mau Mau –η βάση της βρετανικής προπαγάνδας που καταγγέλλει την εξέγερση– ήταν μόλις 32.

Μετάφραση – απόδοση Π.

Πηγές:

The mau mau uprising, 1952-1956, libcom.org

- Edgerton, R. E. (1991). Mau Mau: An African Crucible. New York: Ballantine Books.
- Furedi, F. (1989). The Mau Mau War in Perspective. London:

οι μπάτσοι τους «ρένουν» με δηλητηριώδη χημικά (εις κάνιστρα-«ροδοπέταλα») μα οι συγκεντρωμένοι αρνούνται πεισματικά να διαλυθούν, ανασυντάσσονται άμεσα λίγο παραπέρα, με την πύλη του υπουργείου, εμπρός τους, παραδομένη σαν πτώμα στην αγκαλιά της ασφάλτου. Ο νόμος πλαίσιο, για τα πανεπιστήμια, δεν πρέπει να περάσει. Μα αυτό, για τους περισσότερους, που εκείνο το ηλιόλουστο πρωινό βρέθηκαν εκεί, ήταν απλώς μια αφορμή, μικρή ή μεγάλη δεν έχει σημασία. Άλλως τε, για όσους δεν καταντούν βαδίζοντα πτώματα, για όσους επιμένουν, κόντρα σε κάθε «ρεαλισμό» και «πραγματικότητα» να διατηρούν ευαισθησίες και τρυφερότητα, πάντοτε θα βρίσκεται αφορμή, για να δώσουν σχήμα, με λόγια και έργα, στο πηγαίο κι αυθόρμητο της ανυπακοής τους.

Στιγμές, όπως η ανωτέρω, με ελάχιστη απόκλιση ανά περίπτωση, συνέβαιναν κάθε Πέμπτη του Μάη και Ιούνη, τα «σωτήρια» έτη '06-'07, σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Και οι καταλήψεις (άπασες οι σχολές τελούσαν υπό κατάληψη), οι ανυπότακτοι, οι μετέχοντες στις άγριες οδομαχίες (με ουκ ολίγους εξ αυτών να επισκέπτονται συχνά τα πέριξ νοσοκομεία), όλοι όσοι αγωνίστηκαν, με τον δικό τους τρόπο, «έβαλαν φρένο» στο νόμο πλαίσιο. Έστω για λίγο...

Διότι όσα οι άνθρωποι κερδίζουν με αγώνες, πόνο, πάθος, εννίοτε κι αίμα, τα χάνουν στη στιγμή όταν αποδέχονται την πολιτική, τη διαχείριση κι εκπροσώπηση που, συν τοις άλλοις, εμπεριέχονται σε αυτήν. Και το "αφάν γκατέ" της πολιτικής δεν είναι άλλο από τις «κρίσης» και τις «καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης». Έτσι, ασφαλώς μαζί με τόσα άλλα, ο νόμος πλαίσιο, που δεν μπόρεσε να περάσει η Γιαννάκου-Κουτσίκου (εν χορώ δακρυγόνων, μολότοφ, οδομαχιών κι άγριας καταστολής) ψηφίστηκε πανηγυρικά από την υπουργάρα Διαμαντοπούλου (πρώτη μνημονιακή κυβέρνηση γαρ), δίχως να ανοίξει ρουθούνι και οι κύνες (ασφαλώς και οι γαλές) ήσαν ασφυκτικώς δεμένες.

Το «γιατί» συνέβη αυτό, αν θελήσουμε να το αναπτύξουμε στην πληρότητά του, ασφαλώς και δεν θα αρκούσαν οι δεκάξι σελίδες της *Διαδρομής Ελευθερίας*. Ωστόσο, όπως ήδη ανεφέρθη, η διείσδυση της πολιτικής και, κυρίως, της αριστερής έκφρασης αυτής, που διαθέτει κι απείρως μεγαλύτερη δυνατότητα διάχυσης (σε σχέση με τη λεγόμενη δεξιά) στο σώμα των ακηδεμόνευτα αγωνιζομένων,

Τα βρετανικά στρατεύματα που στάλθηκαν στην Κένυα είχαν μικρή εμπειρία πολέμου στα δάση και μετά από μια σύντομη περίοδο αναποτελεσματικής εμπλοκής αντικαταστάθηκαν από μονάδες του Κενυατικού Στρατού, ενώ οι βρετανικές δυνάμεις περιπολούσαν στην περιφέρεια των δασών. Τα αεροπλάνα του Βρετανικού Στρατού χρησιμοποιήθηκαν επίσης για να ρίξουν βόμβες σε στρατόπεδα Mau Mau και να γαζώνουν το δάσος με πολυβόλα. Δεδομένης της πυκνής κάλυψης που παρέχεται από το φύλλωμα, αυτή η πρακτική είχε περιορισμένο αποτέλεσμα, αλλά η μακρά εκστρατεία βομβαρδισμού χρησίμευσε στην αποδυνάμωση των μαχητών Mau Mau. Μια σειρά ευρείας κλίμακας συγκρούσεων μεταξύ των δύο πλευρών συνέβη κατά το 1953, με τις ισχνές δυνάμεις του κινήματος Mau Mau να καταλήγουν με μεγάλες απώλειες. Μέχρι το τέλος του έτους, πάνω από 3.000 Mau Mau είχαν επιβεβαιωθεί ως σκοτωμένοι και 1.000 αιχμαλωτίστηκαν (συμπεριλαμβανομένου του Itote) και σχεδόν 100.000 θεωρούμενοι υποστηρικτές του κινήματος Mau Mau είχαν συλληφθεί.

Παρά το γεγονός αυτό, το κίνημα Mau Mau συνέχισε να αποτελεί μια αποτελεσματική μορφή αντίστασης προς το αποικιακό καθεστώς, επιμένοντας στην εκστρατεία επιθέσεων εναντίον εποίκων και συνεργατών, ιδιαίτερα στο Ναϊρόμπι, όπου το κίνημα είχε αριθμητικά μια μεγάλη, αν και σε μεγάλο βαθμό μυστική, βάση υποστήριξης. Οι Βρετανοί αποφάσισαν να προχωρήσουν σε επιχείρηση εκκαθάρισης για να συντρίψουν μόνιμα την παρουσία των ανταρτών στην πόλη και έτσι το 1954 ξεκίνησε η εύστοχα ονομαζόμενη Operation Anvil (=επιχείρηση Αμόνι). Η αστυνομία πραγματοποίησε μέσω του Ναϊρόμπι μια βίαιη σάρωση, συλλαμβάνοντας όποιον θεωρούσε ύποπτο. Δεκάδες χιλιάδες άνδρες Kikuyu συνελήφθησαν και μεταφέρθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης χωρίς να τους εξηγήσουν γιατί συνελήφθησαν ή για ποιο έγκλημα κατηγορήθηκαν ότι διαπράττουν. Η κυβέρνηση άρχισε επίσης μια πολιτική «χωροταξίας», αναγκάζοντας τους αγρότες Kikuyu να μετεγκατασταθούν από τα παραδοσιακά σκεπασμένα σπίτια τους σε νεόκτιστα χωριά υπό τον έλεγχο των Βρετανών.

Μέχρι τα τέλη του 1954, ένα εκατομμύριο Kikuyu οδηγήθηκαν από τα σπίτια των οικογενειών τους σε τέτοιου είδους χωριά, τα οποία ήταν κάτι παραπάνω από περιφραγμένα στρατόπεδα, μέσα στην πείνα και τις ασθένειες. Αυτές οι στρατηγικές εφαρμόστηκαν με αδίστακτο τρόπο στο Ναϊρόμπι και την ύπαιθρο και έκαμψαν απο- παρέμειναν δεν ήταν πλέον σε θέση να αντισταθούν στο αποικιακό καθεστώς με οποιοδήποτε τρόπο και προσπαθούσαν απλά να επιβιώσουν.

Αυτό σημάδεψε ουσιαστικά το τέλος της εξέγερσης του κινήματος Mau Mau. Τα βρετανικά στρατεύματα εγκατέλειψαν σύντομα την Κένυα και παρ' όλο που το κράτος παρέμεινε σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης μέχρι το 1960, δεν υπήρχε λόγος για αυτό. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία της κυβέρνησης, ο αριθμός των Mau Mau που σκοτώθηκαν ήταν 11.503, αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο πραγματικός αριθμός ήταν σημαντικά υψηλότερος. **Η Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Κένυας υποστηρίζει ότι 90.000 Κενυάτες εκτελέστηκαν ή βασανίστηκαν από τις αποικιακές αρχές, ενώ 160.000 κρατήθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης υπό κτηνώδεις συνθήκες για περίοδο από 3 έως 7 χρόνια. Πάντως, όποιος κι αν είναι ο πραγματικός αριθμός, είναι σαφές ότι επρόκειτο για κάτι πολύ πιο σημαντικό από μια απλή «εξέγερση». Ήταν περισσότερο πόλεμος. Σε κάποια στιγμή, οι βρετανικές δυνάμεις ασφαλείας ανέπτυξαν στην Κένυα 11 τάγματα πεζικού, 21.000 αστυνομικούς, εκατοντάδες άρματα μάχης, ακόμη και βαριά βομβαρδιστικά.**

Και είναι, επίσης, βέβαιο ότι η συντριπτική πλειονότητα των θυμάτων ήταν Αφρικανοί. Σε σύγκριση, ο αριθμός των λευκών πολιτών που σκοτώθηκαν από τις επιθέσεις του κινήματος Mau Mau –η βάση της βρετανικής προπαγάνδας που καταγγέλλει την εξέγερση– ήταν μόλις 32.

Μετάφραση – απόδοση Π.

Πηγές:

The mau mau uprising, 1952-1956, libcom.org

- Edgerton, R. E. (1991). Mau Mau: An African Crucible. New York: Ballantine Books.
- Furedi, F. (1989). The Mau Mau War in Perspective. London: James Currey Ltd.
- Gatheru, R. M. (2005). Kenya: From Colonisation to Independence, 1888-1970. Jefferson: McFarland & Company.
- Kennedy, D. (1992). 'Constructing the Colonial Myth of Mau Mau' The International Journal of African Historical Studies 25, pp.241-260.
- Ochieng, W. R. (1990). Themes in Kenyan History. Nairobi: Heinemann Kenya Limited.
- Tignor, R. L. (1976). The Colonial Transformation of Kenya. Princeton: Princeton University Press.
- Wa-Githumo, Mwangi. (1991). 'The Truth about the Mau Mau Movement: The Most Popular Uprising in Kenya' Transafrican Journal of History 20, pp.1-18.

αφορμή, για να δώσουν σχήμα, με λόγια και έργα, στο πηγαίο κι αυθόρμητο της ανυπακοής τους.

Στιγμές, όπως η ανωτέρω, με ελάχιστη απόκλιση ανά περίπτωση, συνέβαιναν κάθε Πέμπτη του Μάη και Ιούνη, τα «σωτήρια» έτη '06-'07, σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Και οι καταλήψεις (άπασες οι σχολές τελούσαν υπό κατάληψη), οι ανυπότακτοι, οι μετέχοντες στις άγριες οδομαχίες (με ουκ ολίγους εξ αυτών να επισκέπτονται συχνά τα πέριξ νοσοκομεία), όλοι όσοι αγωνίστηκαν, με τον δικό τους τρόπο, «έβαλαν φρένο» στο νόμο πλαίσιο. Έστω για λίγο...

Διότι όσα οι άνθρωποι κερδίζουν με αγώνες, πόνο, πάθος, εννίοτε κι αίμα, τα χάνουν στη στιγμή όταν αποδέχονται την πολιτική, τη διαχείριση κι εκπροσώπηση που, συν τοις άλλοις, εμπεριέχονται σε αυτήν. Και το «αφάν γκατέ» της πολιτικής δεν είναι άλλο από τις «κρίσης» και τις «καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης». Έτσι, ασφαλώς μαζί με τόσα άλλα, ο νόμος πλαίσιο, που δεν μπόρεσε να περάσει η Γιαννάκου-Κουτσίκου (εν χορώ δακρυγόνων, μολότοφ, οδομαχιών κι άγριας καταστολής) ψηφίστηκε πανηγυρικά από την υπουργάρα Διαμαντοπούλου (πρώτη μνημονιακή κυβέρνηση γαρ), δίχως να ανοίξει ρουθούνι και οι κύνες (ασφαλώς και οι γαλές) ήσαν ασφυκτικώς δεμένες.

Το «γιατί» συνέβη αυτό, αν θελήσουμε να το αναπτύξουμε στην πληρότητά του, ασφαλώς και δεν θα αρκούσαν οι δεκάξι σελίδες της *Διαδρομής Ελευθερίας*. Ωστόσο, όπως ήδη ανεφέρθη, η διείσδυση της πολιτικής και, κυρίως, της αριστερής έκφρασης αυτής, που διαθέτει κι απείρως μεγαλύτερη δυνατότητα διάχυσης (σε σχέση με τη λεγόμενη δεξιά) στο σώμα των ακηδεμόνευτα αγωνιζομένων, γίνεται πάντοτε η σαρκοφάγος κάθε αυθόρμητης κι απροσχημάτιστης ανθρώπινης δράσης.

Ομοιάζει (κατά κάποιον τρόπο) σχεδόν αδιανόητο, όταν συλλογίζομαι πως στους ίδιους χώρους (εν προκειμένω στα πανεπιστήμια), ελάχιστα χρόνια αργότερα, η αγωνιστικότητα, η ανυπακοή, η διάθεση για ζωή επί της ουσίας (όχι για καριέρα κι ονειρώξεις γρήγορου κι εύκολου πλουτισμού) ήταν απλώς μη ανιχνεύσιμες. Ασφαλώς, το «σχεδόν αδιανόητο» δεν ήταν και μη ερμηνεύσιμο, τουναντίον, θα έλεγα πως οι αλήθειες, για όποιους ειλικρινώς

ΠΟΝΤΙΚΟΛΟΓΙΕΣ...ΕΞ ΥΠΝΟΥ

εδιαφέρονταν να τις δουν, βρίσκονταν «γυμνές» προ των οφθαλμών των.

Και τι έγιναν εν τέλει όλοι εκείνοι άνθρωποι; Μήπως, οι περισσότεροι εξ αυτών, αποτέλεσαν το μεγαλύτερο επί μέρους όσων «την έκαναν» (ελάχιστοι δακρύζοντες, οι πλείστοι αφελώς περιχαρείς) για την αλλοδαπή; Και τούτο διότι «εγένετο «κρίσις», «βιβλική καταστροφή», «σεισμοί, λιμοί και καταποντισμοί», «επίθεσις από ακρίδαι που εκοιμώντο εις της γαίας τα σπλάχνα διά έτεα επτάν», «εισβολή Βόγκονς από το αχανές Διάστημα»; Κολοκύθια εις το πάτερο. Ουδείς εχέφρων πλέον μπορεί να αμφισβητήσει το ότι για να καλλιεργηθεί όλη η προαναφερθείσα απάτη «εργάστηκαν» (και με υπερωρίες, όποτε απαιτήθηκε) άπαντες οι σφογγοκωλάριοι της εξουσίας, ήτοι οι Λαζόπουλοι, οι Κανάκηδες, οι Πρετεντέρηδες, το σύνολο των κομματικών, κάθε μικρό και μεγάλο εργαλείο της πολιτικής επιστρατεύτηκε και ρίχτηκε στη μάχη, για να σπαρθεί το μεταλλαγμένο ζιζάνιο του πανικού στις καρδιές και το νου των εξουσιαζομένων.

Ποιος δύναται να ισχυριστεί ότι δεν τα κατάφεραν; Ουχί πάντως ο υποφαινόμενος τρωκτικός. Κι έτσι ουκ ολίγοι γονείς «ξεπροβόδισαν», με υπερηφάνια (δίχως υπερβολή) τα παιδιά τους για τη Γερμανία, την Αγγλία, τις ΗΠΑ, την Αυστραλία και του διαόλου τη μάνα. «Δεν έχει μείνει τίποτε όρθιο εδώ, να πας “εκεί” που είναι “καλύτερα” να “πιάσει τόπο” και το χώματα, κάτω από τον ίδιο ουρανό, για γενιές επί γενεών, διατρέχοντας όρθιοι κι αξιοπρεπείς τους αιώνες. Μπορείς να φανταστείς πώς θα ένιωθε ο Λάμπρος Τζαβέλας, αν γνώριζε ότι τα μυριοσέγγονά του θα βρίσκονταν εμιγκρέδες κάπου στην Υδρόγειο, κι ο τόπος του, για τον οποίον έδωσε και τη ζωή του, θα είναι ένας τόπος-φάντασμα, ερημωμένος δίχως ψυχή; Το θέμα είναι να μη βάλεις τιμή σε αυτά που αγαπάς, να τα θεωρείς ανεκτίμητα, ειδάλλως κάποιος, κάπου, κάποτε, θα βρεθεί να τα εξαγοράσει». Έτσι είναι.

Λένε πως το ψέμα έχει κοντά ποδάρια. Δυστυχώς, όμως, κάποιες φορές, η ανθρώπινη μνήμη διαθέτει ακόμη κοντύτερα. Κι εξ αιτίας αυτού γίνεται ανίκανη να διατρέξει το βιωμένο παρελθόν εντός της, όσα έγιναν (στο εδώ μα στο τότε) και ιδιαιτέρως τις στιγμές εκείνες όπου η ανθρώπινη υπόσταση δικαιολογεί απολύτως την ύπαρξή της, γιατί δεν βάζει αξίες και συναισθήματα στο ζύγι, καθώς τα νιώθει ανεκτίμητα. Τότε το αυτονόητο γίνεται αδιανόητο, αλλά, ταυτοχρόνως, και το αδιανόητο γίνεται αυτονόητο, σε ό,τι αφορά το προχώρημα των δεσμών γύρω μας και (κυρίως) μέσα μας. Οι βαριές σιδερένιες πύλες δεν στήνονται αρχικώς στα υπουργεία, στις φυλακές, στα ψυχιατρεία, αλλά στο νου και στην καρδιά μας, κι έπειτα αναπαράγονται υλικά γύρω μας. Έχω ενδεχομένως κουράσει επαναλαμβάνοντάς το διαρκώς, αλλά **οτιδήποτε μας**

λέω, αυτοί που έκλεισαν το *Ροζικλαίρ*, την *Αλάσκα*, το *Γκρην Παρκ*, την *Μπλε Αλεπού*, όλους τους τόπους που αγάπησαν οι γονείς μου, για να φτιάξουν σούπερ μάρκετ κι εμπορικά κέντρα, οι κανάγιες του κερατά.

Γιατί αυτό είναι πατρίδα και μητρίδα, ο τόπος του πατέρα και της μητέρας, ο τόπος των προγόνων, ο τόπος που το δικό σου «τώρα» συντροφεύει και συνδιαλέγεται νοερά με το «τότε» των άμεσα οικείων σου, ζώντων και τεθνεόντων. Κι ο καθένας μας έχει τον δικό του. Εσύ έχεις το καθαρό ποτάμι και τα αιωνόβια πλατάνια του, εγώ έχω την Ομόνοια, το Πολυτεχνείο και τα Εξάρχεια. Δεν υπάρχει ιδεαλιστική αντίληψη για την πατρίδα-μητρίδα, κατάλαβέ το. Για μια αδέσποτη γάτα μπορεί να είναι ακόμη κι ένας κάδος σκουπιδιών, τα πάντα. Ό,τι σε κάνει να νιώθεις αυθεντικά, το συναίσθημα της οικειότητας.

Κι αυτό το συναίσθημα, φίλε μου, όταν δεν το βρωμίζει ο βόθρος της πολιτικής, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, είναι ευγενές. Κι οφείλουμε, σε ό,τι ανθρώπινο αναπνέει ακόμη μέσα μας, τα ευγενή συναισθήματα να τα υπερασπιζόμαστε. Να πολεμάμε για αυτά, να μην τα παραδίδουμε αμαχητί στην εξουσία. Ναι, εδώ θα μείνω, δεν γουστάρω να γίνω εμιγκρές, ούτε να αράξω σε καμιά πράσινη ραχούλα, κάπου απροσδιόριστα χαμένος στην ελλαδική ύπαιθρο.

Ο καθένας ας έχει την πατρίδα του, εγώ προτιμώ την «τσιμεντένια Βαβυλώ-

κουραφέξαλα από τα πανέρια της Αιόλου.

Κάθε εκατοστό του Κέντρου της Αθήνας προβάλει εμπρός μου μύριες μνήμες. Δεν πρόκειται να το ξεπουλήσω όλο αυτό γιατί στην Ολλανδία δίνουν «καλές» συντάξεις ή στη Γερμανία θα μου έδιναν τόσα χιλιάρικα μισθό. Υπάρχουν «πράγματα», φίλε μου, που δεν εξαγοράζονται, που είναι μη μετρήσιμα, εν ολίγοις που δεν χωρούν σε κανέναν τιμοκατάλογο. Κι ας ζω όπως-όπως κι ας κάνω κάθε δύσκολη κι αθλίως αμοιβόμενη δουλειά, για να επιβιώσω. Το προτιμώ. Για μένα έχει σημασία να μη με αλλάξουν «αυτοί», να μη με «φορμάρουν» κατά το κέφι τους. Όσο θα αναπνέω, θα προσπαθώ να μένω ακέραιος, δεν θα τους επιτρέψω να με κομματιάσουν. Γιατί αυτός είναι ο στόχος τους, να μας αλλάξουν, να μας απανθρωπίσουν, με όλα τα μέσα που διαθέτουν. Να μας κάνουν είτε υπηκόους είτε τέρατα, κατ’ εικόνα αυτών και καθ’ ομοίωσιν. Και δεν σταματούν, είναι τρομακτικά ακούραστοι κι επίμονοι.

ενδιαφέρονταν να τις δουν, βρίσκονταν «γυμνές» προ των οφθαλμών των.

Και τι έγιναν εν τέλει όλοι εκείνοι άνθρωποι; Μήπως, οι περισσότεροι εξ αυτών, αποτέλεσαν το μεγαλύτερο επί μέρους όσων «την έκαναν» (ελάχιστοι δακρύζοντες, οι πλείστοι αφελώς περιχαρείς) για την αλλοδαπή; Και τούτο διότι «εγένετο «κρίσις», «βιβλική καταστροφή», «σεισμοί, λιμοί και καταποντισμοί», «επίθεσις από ακρίδαι που εκοιμώντο εις της γαίας τα σπλάχνα διά έτεα επτάν», «εισβολή Βόγκονς από το αχανές Διάστημα»; Κολοκύθια εις το πάτερο. Ουδείς εχέφρων πλέον μπορεί να αμφισβητήσει το ότι για να καλλιεργηθεί όλη η προαναφερθείσα απάτη «εργάστηκαν» (και με υπερωρίες, όποτε απαιτήθηκε) άπαντες οι σφογγοκωλάριοι της εξουσίας, ήτοι οι Λαζόπουλοι, οι Κανάκηδες, οι Πρετεντέρηδες, το σύνολο των κομματικών, κάθε μικρό και μεγάλο εργαλείο της πολιτικής επιστρατεύτηκε και ρίχτηκε στη μάχη, για να σπαρθεί το μεταλλαγμένο ζιζάνιο του πανικού στις καρδιές και το νου των εξουσιαζομένων.

Ποιος δύναται να ισχυριστεί ότι δεν τα κατάφεραν; Ουχί πάντως ο υποφαινόμενος τρωκτικός. Κι έτσι ουκ ολίγοι γονείς «ξεπροβόδισαν», με υπερηφάνια (δίχως υπερβολή) τα παιδιά τους για τη Γερμανία, την Αγγλία, τις ΗΠΑ, την Αυστραλία και του διαόλου τη μάνα. «Δεν έχει μείνει τίποτε όρθιο εδώ, να πας "εκεί" που είναι "καλύτερα", να "πιάσει τόπο" και το πτυχίο σου» κι άλλα τέτοια, να τα ακούς και να μην έχεις μαντήλι να κλάψεις από την αγανάκτηση. Κάποτε σε μια ελλαδική κοινωνία (και συγκεκριμένα αυτή των αρχών της δεκαετίας του '50), που έβγαινε από μια ανείπωτη δεκαετή καταστροφή, που οι άνθρωποι βίωναν επί της ουσίας την υλική πενία, ΚΑΝΕΙΣ δεν ήθελε να γίνει εμιγκρές, ΚΑΝΕΙΣ δεν χαιρόταν που αποχωριζόταν την πατρίδα και μητρίδα του, τις μνήμες του, τους τάφους των γονιών του, ένεκα της αυθεντικής ανάγκης για επιβίωση. Ευτυχώς βέβαια που τώρα έχουμε σκάιπ (και λοιπά σκατολοΐδια)

χώματα, κάτω από τον ίδιο ουρανό, για γενιές επί γενεών, διατρέχοντας όρθιοι κι αξιοπρεπείς τους αιώνες. Μπορείς να φανταστείς πώς θα ένιωθε ο Λάμπρος Τζαβέλας, αν γνώριζε ότι τα μυριοσέγγονά του θα βρίσκονταν εμιγκρέδες κάπου στην Υδρόγειο, κι ο τόπος του, για τον οποίον έδωσε και τη ζωή του, θα είναι ένας τόπος-φάντασμα, ερημωμένος δίχως ψυχή; Το θέμα είναι να μη βάλεις τιμή σε αυτά που αγαπάς, να τα θεωρείς ανεκτίμητα, ειδάλλως κάποιος, κάπου, κάποτε, θα βρεθεί να τα εξαγοράσει». Έτσι είναι.

Λένε πως το ψέμα έχει κοντά ποδάρια. Δυστυχώς, όμως, κάποιες φορές, η ανθρώπινη μνήμη διαθέτει ακόμη κοντύτερα. Κι εξ αιτίας αυτού γίνεται ανίκανη να διατρέξει το βιωμένο παρελθόν εντός της, όσα έγιναν (στο εδώ μα στο τότε) και ιδιαιτέρως τις στιγμές εκείνες όπου η ανθρώπινη υπόσταση δικαιολογεί απολύτως την ύπαρξή της, γιατί δεν βάζει αξίες και συναισθήματα στο ζύγι, καθώς τα νιώθει ανεκτίμητα. Τότε το αυτονόητο γίνεται αδιανόητο, αλλά, ταυτοχρόνως, και το αδιανόητο γίνεται αυτονόητο, σε ό,τι αφορά το προχώρημα των δεσμών γύρω μας και (κυρίως) μέσα μας. Οι βαριές σιδερένιες πύλες δεν στήνονται αρχικώς στα υπουργεία, στις φυλακές, στα ψυχιατρεία, αλλά στο νου και στην καρδιά μας, κι έπειτα αναπαράγονται υλικά γύρω μας. Έχω ενδεχομένως κουράσει επαναλαμβάνοντάς το διαρκώς, αλλά **ο,τιδήποτε μάς ενανθρωπίζει, απαιτεί αρετή και τόλμη**. Κι αυτές οι αξίες έχουν κόστος, όχι βέβαια οικονομικό, μα κόστος ψυχής, θάρρους, ειλικρίνειας, ανειδιοτέλειας.

«Ναι, ρε! Και στην Ομόνοια με αντίσκηνο!»

Στον Σπύρο και στην αμέτρητη αγάπη του για την Αθήνα...

«Δεν μπορείς να καταλάβεις, έτσι δεν είναι; Εδώ γεννήθηκα, εδώ μεγάλωσα, εδώ είναι ο τόπος μου. Για μένα τα καυσαέρια

λέω, αυτοί που έκλεισαν το *Ροζικλαίρ*, την *Αλάσκα*, το *Γκρην Παρκ*, την *Μπλε Αλεπού*, όλους τους τόπους που αγάπησαν οι γονείς μου, για να φτιάξουν σούπερ μάρκετ κι εμπορικά κέντρα, οι κανάγιες του κερατά.

Γιατί αυτό είναι πατρίδα και μητρίδα, ο τόπος του πατέρα και της μητέρας, ο τόπος των προγόνων, ο τόπος που το δικό σου «τώρα» συντροφεύει και συνδιαλέγεται νοερά με το «τότε» των άμεσα οικείων σου, ζώντων και τεθνεόντων. Κι ο καθένας μας έχει τον δικό του. Εσύ έχεις το καθαρό ποτάμι και τα αιωνόβια πλατάνια του, εγώ έχω την Ομόνοια, το Πολυτεχνείο και τα Εξάρχεια. Δεν υπάρχει ιδεαλιστική αντίληψη για την πατρίδα-μητρίδα, κατάλαβέ το. Για μια αδέσποτη γάτα μπορεί να είναι ακόμη κι ένας κάδος σκουπιδιών, τα πάντα. Ό,τι σε κάνει να νιώθεις αυθεντικά, το συναίσθημα της οικειότητας.

Κι αυτό το συναίσθημα, φίλε μου, όταν δεν το βρωμίζει ο βόθρος της πολιτικής, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, είναι ευγενές. Κι οφείλουμε, σε ό,τι ανθρώπινο αναπνέει ακόμη μέσα μας, τα ευγενή συναισθήματα να τα υπερασπιζόμαστε. Να πολεμάμε για αυτά, να μην τα παραδίδουμε αμαχητί στην εξουσία. Ναι, εδώ θα μείνω, δεν γουστάρω να γίνω εμιγκρές, ούτε να αράξω σε καμιά πράσινη ραχούλα, κάπου απροσδιόριστα χαμένος στην ελλαδική ύπαιθρο.

Ο καθένας ας έχει την πατρίδα του, εγώ προτιμώ την «τσιμεντένια Βαβυλώνα μου», γιατί αυτή με διαμόρφωσε και με διαμορφώνει καθημερινά σε αυτό που είμαι, μέσα από την τριβή και την εμπειρία. Και ξέρεις κάτι, ρε φίλε; Εγώ το έχω βρει με αυτό που είμαι, δεν θέλω να γίνω κάποιος άλλος. Κάποιος ανοίκειος, άγνωστος, όπως θα με ήθελαν «αυτοί». Καταλαβαίνεις; Εγώ όλο αυτό θα το υπερασπιστώ. Εμένα, τη «Βαβυλώνα» μου, την άρρηκτη σχέση μας. Ό,τι κι αν μου κοστίσει. Δεν θα γίνω ρίψασπις, δεν νιώθω «πολίτης του κόσμου» κι άλλα τέτοια

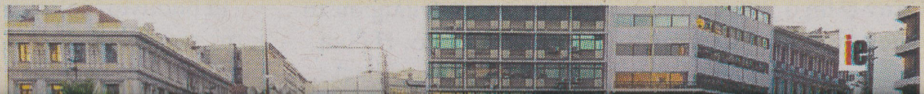

κουραφέξαλα από τα πανέρια της Αιόλου.

Κάθε εκατοστό του Κέντρου της Αθήνας προβάλει εμπρός μου μύριες μνήμες. Δεν πρόκειται να το ξεπουλήσω όλο αυτό γιατί στην Ολλανδία δίνουν «καλές» συντάξεις ή στη Γερμανία θα μου έδιναν τόσα χιλιάρικα μισθό. Υπάρχουν «πράγματα», φίλε μου, που δεν εξαγοράζονται, που είναι μη μετρήσιμα, εν ολίγοις που δεν χωρούν σε κανέναν τιμοκατάλογο. Κι ας ζω όπως-όπως κι ας κάνω κάθε δύσκολη κι αθλίως αμοιβόμενη δουλειά, για να επιβιώσω. Το προτιμώ. Για μένα έχει σημασία να μη με αλλάξουν «αυτοί», να μη με «φορμάρουν» κατά το κέφι τους. Όσο θα αναπνέω, θα προσπαθώ να μένω ακέραιος, δεν θα τους επιτρέψω να με κομματιάσουν. Γιατί αυτός είναι ο στόχος τους, να μας αλλάξουν, να μας απανθρωπίσουν, με όλα τα μέσα που διαθέτουν. Να μας κάνουν είτε υπηκόους είτε τέρατα, κατ' εικόνα αυτών και καθ' ομοίωσιν. Και δεν σταματούν, είναι τρομακτικά ακούραστοι κι επίμονοι.

Κι εγώ όμως δεν πάω πίσω. Εκεί, κόντρα στην κόντρα, *πάνω κάτω η Πατησίων*, που έγραψε και η Κατερίνα, δεν εγκαταλείπω. Αμύνω δε και μόνος, άμα χρειαστεί. Γιατί εδώ είναι το «κάστρο» μου, εδώ είναι ο τόπος μου, εδώ πρέπει να δώσω τη μάχη, για τα μικρά και τα μεγάλα που αγαπώ. Ό,τι και να γίνει δεν φεύγω. Ναι, ρε φίλε, όπως το ακούς, ακόμη και στην Ομόνοια με αντίσκηνο!».

Πόντιξ ο Σισύφιος

υπερωρίες, όποτε απαιτήθηκε) άπαντες οι σφογγοκωλάριοι της εξουσίας, ήτοι οι Λαζόπουλοι, οι Κανάκηδες, οι Πρετεντέρηδες, το σύνολο των κομματικών, κάθε μικρό και μεγάλο εργαλείο της πολιτικής επιστρατεύτηκε και ρίχτηκε στη μάχη, για να σπαρθεί το μεταλλαγμένο ζιζάνιο του πανικού στις καρδιές και το νου των εξουσιαζομένων.

Ποιος δύναται να ισχυριστεί ότι δεν τα κατάφεραν; Ουχί πάντως ο υποφαινόμενος τρωκτικός. Κι έτσι ουκ ολίγοι γονείς «ξεπροβόδισαν», με υπερηφάνια (δίχως υπερβολή) τα παιδιά τους για τη Γερμανία, την Αγγλία, τις ΗΠΑ, την Αυστραλία και του διαόλου τη μάνα. «Δεν έχει μείνει τίποτε όρθιο εδώ, να πας “εκεί” που είναι “καλύτερα”, να “πιάσει τόπο” και το πτυχίο σου» κι άλλα τέτοια, να τα ακούς και να μην έχεις μαντήλι να κλάψεις από την αγανάκτηση. Κάποτε σε μια ελλαδική κοινωνία (και συγκεκριμένα αυτή των αρχών της δεκαετίας του ’50), που έβγαινε από μια ανείπωτη δεκαετή καταστροφή, που οι άνθρωποι βίωναν επί της ουσίας την υλική πενία, ΚΑΝΕΙΣ δεν ήθελε να γίνει εμιγκρές, ΚΑΝΕΙΣ δεν χαιρόταν που αποχωριζόταν την πατρίδα και μητρίδα του, τις μνήμες του, τους τάφους των γονιών του, ένεκα της αυθεντικής ανάγκης για επιβίωση. Ευτυχώς βέβαια που τώρα έχουμε σκάιπ (και λοιπά σκατολοΐδια) και μπορούμε να νιώθουμε (ποιος ήρθε;) «πατρίδα μας όλη τη γη». Γεια σου, ρε Μαρξ, με τα «ωραία» σου!

Δεν θα λησμονήσω ποτέ την απάντηση ενός πολύ καλού μου συντρόφου, όταν τον ρώτησα οργισμένος σχετικώς με την περίπτωση εκείνη όπου οι άνθρωποι εγκαταλείπουν τόσο εύκολα όσα (υποτίθεται) ότι αγαπούν, όχι για το ψωμί, αλλά για το παντεσπάνι τους. Μου απάντησε περίπου τα εξής: «Άκου Πόντικα, φαντάζομαι ότι γνωρίζεις πως οι κοινότητες των Σουλιωτών έζησαν για αιώνες στα ίδια

τερα. Κι εξ αιτίας αυτού γίνεται ανίκανη να διατρέξει το βιωμένο παρελθόν εντός της, όσα έγιναν (στο εδώ μα στο τότε) και ιδιαιτέρως τις στιγμές εκείνες όπου η ανθρώπινη υπόσταση δικαιολογεί απολύτως την ύπαρξή της, γιατί δεν βάζει αξίες και συναισθήματα στο ζύγι, καθώς τα νιώθει ανεκτίμητα. Τότε το αυτονόητο γίνεται αδιανόητο, αλλά, ταυτοχρόνως, και το αδιανόητο γίνεται αυτονόητο, σε ό,τι αφορά το προχώρημα των δεσμών γύρω μας και (κυρίως) μέσα μας. Οι βαριές σιδερένιες πύλες δεν στήνονται αρχικώς στα υπουργεία, στις φυλακές, στα ψυχιατρεία, αλλά στο νου και στην καρδιά μας, κι έπειτα αναπαράγονται υλικά γύρω μας. Έχω ενδεχομένως κουράσει επαναλαμβάνοντάς το διαρκώς, αλλά **ο,τιδήποτε μάς ενανθρωπίζει, απαιτεί αρετή και τόλμη**. Κι αυτές οι αξίες έχουν κόστος, όχι βέβαια οικονομικό, μα κόστος ψυχής, θάρρους, ειλικρίνειας, ανειδιοτέλειας.

«Ναι, ρε! Και στην Ομόνοια με αντίσκηνο!»

Στον Σπύρο και στην αμέτρητη αγάπη του για την Αθήνα...

«Δεν μπορείς να καταλάβεις, έτσι δεν είναι; Εδώ γεννήθηκα, εδώ μεγάλωσα, εδώ είναι ο τόπος μου. Για μένα τα καυσαέρια της Σταδίου είναι ο καθαρότερος αέρας που υπήρξε ποτέ, γιατί αυτόν έμαθα να αναπνέω. Όλοι αυτοί οι δισεκατομμύρια τόνοι τσιμέντου, χάλυβα, γυαλιού και πλαστικού, που βλέπεις, είναι η πατρίδα μου. Δεν πρόκειται να φύγω από εδώ. Όχι, δεν θα με διώξουν, όση ανεργία, φτώχεια κι εξαθλίωση κι αν κατασκευάσουν, με χίλιους-δυο τεχνητούς τρόπους, όσα γκέτο κι αν «φυτέψουν», όσους φτωχοδιάβολους κι αν εγκλωβίσουν, προσπαθώντας να μας στρέψουν βιαίως τον έναν έναντι του άλλου. Δεν θα με διώξουν, σου

χαρε το. Για μια αδέσποτη γάτα μπορεί να είναι ακόμη κι ένας κάδος σκουπιδιών, τα πάντα. Ό,τι σε κάνει να νιώθεις αυθεντικά, το συναίσθημα της οικειότητας.

Κι αυτό το συναίσθημα, φίλε μου, όταν δεν το βρωμίζει ο βόθρος της πολιτικής, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, είναι ευγενές. Κι οφείλουμε, σε ό,τι ανθρώπινο αναπνέει ακόμη μέσα μας, τα ευγενή συναισθήματα να τα υπερασπιζόμαστε. Να πολεμάμε για αυτά, να μην τα παραδίδουμε αμαχητί στην εξουσία. Ναι, εδώ θα μείνω, δεν γουστάρω να γίνω εμιγκρές, ούτε να αράξω σε καμιά πράσινη ραχούλα, κάπου απροσδιόριστα χαμένος στην ελλαδική ύπαιθρο.

Ο καθένας ας έχει την πατρίδα του, εγώ προτιμώ την «τσιμεντένια Βαβυλώνα μου», γιατί αυτή με διαμόρφωσε και με διαμορφώνει καθημερινά σε αυτό που είμαι, μέσα από την τριβή και την εμπειρία. Και ξέρεις κάτι, ρε φίλε; Εγώ τα έχω βρει με αυτό που είμαι, δεν θέλω να γίνω κάποιος άλλος. Κάποιος ανοίκειος, άγνωστος, όπως θα με ήθελαν «αυτοί». Καταλαβαίνεις; Εγώ όλο αυτό θα το υπερασπιστώ. Εμένα, τη «Βαβυλώνα» μου, την άρρηκτη σχέση μας. Ό,τι κι αν μου κοστίσει. Δεν θα γίνω ρίψασπις, δεν νιώθω «πολίτης του κόσμου» κι άλλα τέτοια

χιλιάρικα μισθό. Υπάρχουν «πράγματα», φίλε μου, που δεν εξαγοράζονται, που είναι μη μετρήσιμα, εν ολίγοις που δεν χωρούν σε κανέναν τιμοκατάλογο. Κι ας ζω όπως-όπως κι ας κάνω κάθε δύσκολη κι αθλίως αμοιβόμενη δουλειά, για να επιβιώσω. Το προτιμώ. Για μένα έχει σημασία να μη με αλλάξουν «αυτοί», να μη με «φορμάρουν» κατά το κέφι τους. Όσο θα αναπνέω, θα προσπαθώ να μένω ακέραιος, δεν θα τους επιτρέψω να με κομματιάσουν. Γιατί αυτός είναι ο στόχος τους, να μας αλλάξουν, να μας απανθρωπίσουν, με όλα τα μέσα που διαθέτουν. Να μας κάνουν είτε υπηκόους είτε τέρατα, κατ’ εικόνα αυτών και καθ’ ομοίωσιν. Και δεν σταματούν, είναι τρομακτικά ακούραστοι κι επίμονοι.

Κι εγώ όμως δεν πάω πίσω. Εκεί, κόντρα στην κόντρα, *πάνω κάτω η Πατησίων*, που έγραψε και η Κατερίνα, δεν εγκαταλείπω. Αμύνω δε και μόνος, άμα χρειαστεί. Γιατί εδώ είναι το «κάστρο» μου, εδώ είναι ο τόπος μου, εδώ πρέπει να δώσω τη μάχη, για τα μικρά και τα μεγάλα που αγαπώ. Ό,τι και να γίνει δεν φεύγω. Ναι, ρε φίλε, όπως το ακούς, ακόμη και στην Ομόνοια με αντίσκηνο!».

Πόντιξ ο Σισύφιος

Ἡ δικαιοσύνη στὴν ἄμεση δημοκρατία τῶν Ἀθηναίων

Οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς ἄμεσης δημοκρατίας δὲν παραλείπουν νὰ προσφύγουν στὸ μεγαλεῖο τῆς ἄμεσης δημοκρατίας τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν προκειμένου νὰ ὑποστηρίζουν τὶς κατ' οὐσίαν ἀνεδαφικὲς ἀπόψεις τους. Διότι, τόσον οἱ φανεροὶ ὑποστηρικτὲς τῶν ἐξουσιαστικῶν θεσμῶν ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστερίζοντες ἢ ἀναρχίζοντες, ἀγνοοῦν ἢ ὑποβαθμίζουν τὴν ὑπαρκτὴ βαρβαρότητα, ποὺ ἴσχυε καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀναπαραγωγὴ μὲ ἐκσυγχρονιστικὰ φτιασιδώματα δὲν θὰ προσέφερε καμμία μετουσίωσιν τῶν ὑπαρχουσῶν συνθηκῶν.

Ὅποιοι ξεχνοῦν τὶς ρίζες τους σύντομα καταφεύγουν σὲ ἐξουσιαστικὰ ὑποκατάστατα ὅπως εἶναι ἡ ἄμεση δημοκρατία. Λησμονοῦν πὼς ἡ ἀπανθρωπιὰ τῶν ἐξουσιαστικῶν θεσμῶν εἴτε ἐγκαθιδρυθεῖ μὲ τὴν ἔμμεση συγκατάθεση (ψῆφο) τῶν ὑπηκόων (πολιτῶν), εἴτε μὲ τὴν ἄμεση δὲν ἀλλάζει κατ' οὐσίαν. Ἔτσι, ἔχουμε τὴν ἀνάδειξιν τοῦ ἀναρχισμοῦ ὡς παραμέτρου τῆς ἐξουσιαστικῆς ἰδεολογίας.

Ἂς δοῦμε, ἐν προκειμένῳ, τὰ ἰσχύοντα κατὰ τὸν 4ον π.Χ. αἰῶνα, τὸν γνωστό μας «χρυσοῦν αἰῶνα» τοῦ Περικλέους.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὰ δικαστήρια βραδυποροῦν ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι εἶναι φυγόδικοι. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ γεγονότος ἐκλέγονται μὲ κλῆρο πολῖτες, ὡς δημόσιοι διαιτητές, οἱ ὁποῖοι θὰ πρέπει νὰ ἔχουν ὑπερβεῖ τὸ 60ον ἔτος τῆς ἡλικίας τους. Σὲ ἕναν ἐξ αὐτῶν, ὁ ὁποῖος ἐκλέρώσουν σημαντικὰ πρόστιμα. Ἡ ἀδέκαστη δικαιοσύνη τῆς ἄμεσης δημοκρατίας!

Μεγάλα πρόστιμα ἐπιβάλλονται, ἐπίσης, καὶ στοὺς ἐνάγοντες ὅταν δὲν κατορθώνουν νὰ ἀποδείξουν τὴν ἀλήθειαν τῶν καταγγελιῶν τους.

Ὁ κάθε διάδικος ὑπερασπίζεται χωρὶς συνήγορο τὴν ὑπόθεσίν του. Ὅταν ἡ διαδικασία ἀποκτᾶ πολυπλοκότητα καὶ οἱ διάδικοι προβλέπουν ὅτι οἱ δικαστὲς εἶναι εὐαίσθητοι στὸν καλλιεργημένο λόγο (κάτι τὸ ὁποῖο εἶναι κανόνας), τότε προσλαμβάνεται νομομαθὴς ρήτωρ, πάντοτε ἐπὶ πληρωμῇ, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει νὰ ὑποστηρίξη τὴν πλευρὰν τοῦ κατηγόρου ἢ τοῦ κατηγορουμένου μὲ τὴν συγγραφὴν ἑνὸς λόγου τὸν ὁποῖον ὁ πελάτης-διάδικος ἐκφωνεῖ στὸ δικαστήριο. Γνωστὸς ρήτωρ καὶ συγγραφέας δικανικῶν λόγων εἶναι ὁ Λυσίας (Ὑπὲρ ἀδυνάτου, Κατὰ σιτοπωλῶν κ.λπ.), ἐνῶ ἐπίσης, φημισμένος γιὰ τὴν ἱκανότητά του νὰ ὁμιλεῖ μὲ ὄμορφο καὶ πειστικὸ τρόπο εἶναι καὶ ὁ σοφὸς Βίας ὁ Πριηνεύς, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖ τὴν ἱκανότητά του ταssόμενος μὲ τὴν πλευρὰν ἡ ὁποία εἶχε δίκαιο.

Πέραν τοῦ γραπτοῦ, ἡ ἀκρίβεια τῆς μαρτυρίας ἔπρεπε νὰ ἐπιβεβαιωθῇ καὶ ἐνόρκως ἀπὸ τὸν μάρτυρα ὁ ὁποῖος ὤφειλε νὰ εἶναι παρὼν κατὰ τὴν ἀνάγνωσίν της ἀπὸ τὸν γραμματέα. Κατὰ τὴν δίκην δὲν νοεῖται ἀντεξέτασις. Ὅ,τι εἰπώθηκε καὶ καταγράφηκε εἶναι δεδομένο. Ἡ ἐπιορκία εἶναι σύνηθες φαινόμενο.

ἄδικες καταδίκες. Ἕνα εὐτελὲς πρόσχημα ποὺ χρησιμοποιοῦν εἶναι τὸ νὰ δίνουν τὸ δικαίωμα στὸν καταδικασμένο καὶ στὸν κατήγορο νὰ κατονομάσουν τὸ πρόστιμο ἢ τὴν τιμωρία ποὺ νομίζουν ὅτι εἶναι «δικαιότερη». Ἔτσι τὸ δικαστήριο ἐπιλέγει ἀνάμεσα στὶς προτάσεις.

Ὁ θρίαμβος τῆς «δικαιοσύνης» ἐκδηλώνεται μὲ τὴν θέσιν στὴν ἴδια κλίμακα τόσον σοβαρῶν παραβάσεων ὅπως εἶναι ὁ φόνος, ἡ ἱεροσυλία ἢ ἡ προδοσία ἀλλά, ὅσον καὶ ἀσήμαντων κατ' οὐσίαν παραβάσεων οἱ ὁποῖες τιμωροῦνται, ὁμοίως, μὲ τὴν δήμευσιν περιουσιῶν καὶ μὲ θάνατον. Ἡ θανατικὴ ποινὴ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποφευχθῇ ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἐπιλέξῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν περιουσίαν του στὸ κράτος καὶ νὰ ἐξορισθῇ μὲ τὴν θέλησίν του.

Ἐὰν ὁ καταδικασμένος θεωρεῖ ἀνάξια τὴν φυγὴ καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι πολίτης, ὁ θάνατος ἐπιβάλλεται μὲ τὸν πλέον ἀνώδυνον τρόπον, συνήθως μὲ τὴν κατάποσιν δηλητηρίου (κώνειον). Μὲ παρασκεύασμα κωνείου θανατώθηκε ὁ Ἀθηναῖος φιλόσοφος Σωκράτης καὶ ὁ Θηραμένης (ἕνας ἀπὸ τοὺς τριάκοντα τυράννους). Στὴν περίπτωση ποὺ ὁ καταδικασμένος σὲ θάνατο εἶναι δοῦλος ἡ θανάτωσις γίνεται διὰ ροπάλου. Σὲ κάποιες περιπτώσεις ὁ καταδικασμένος πρὶν ἢ μετὰ τὸν θάνατόν του ρίπτεται ἀπὸ ἕναν βράχο σὲ γκρεμὸ ποὺ ἀποκαλεῖται βάραθρον. Ὅταν ἔχει ἐκδοθῆ θανατικὴ ἀπόφασις γιὰ κάποιον ὁ ὁποῖος διέπραξε φόνον, ἡ ποινὴ ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ δημίου ἐνώπιον τῶν συγγενῶν τοῦ θύματος. Πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος ὑποκαταστάσεως τοῦ ἐθίμου τῆς ἐκδικήσεως, τὸ ὁποῖον ἴσχυεν παλαιότερα.

Γιὰ ὅσους τυχὸν δὲν γνωρίζουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅσους σκοπίμως παραβλέπουν τὸ γεγονός, θὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι τὰ νομικὰ δικαιώματα περιορίζονται στοὺς ἐλεύθερους πολίτες, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸ 1/7 τοῦ πληθυσμοῦ. Ἀκόμα καὶ τὰ ἐλεύθερα γυναικόπαιδα ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὴν ἰσονομία τῶν πολιτῶν, γιὰ τὴν ὁποία ἔχουν τὸ θράσος νὰ ὑπερηφανεύονται τόσον οἱ πολιτικοὶ τῆς τότε ἐποχῆς (Περικλῆς) ὅσον καὶ τῆς τωρινῆς. Ὅσο γιὰ τοὺς μέτοικους, τοὺς ξένους καὶ τοὺς δούλους, αὐτοὶ δύνανται νὰ ἀσκήσουν ἀγωγὴ μόνον διὰ μέσου ἑνὸς προστάτη.

Τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ «ζηλευτοῦ» αὐτοῦ συστήματος δικαιοσύνης εἶναι: *Οἱ ἐκβιασμοὶ ἐκ μέρους τῶν συκοφαντῶν, τὰ συχνὰ βασανιστήρια τῶν δούλων,*

Οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς ἄμεσης δημοκρατίας δὲν παραλείπουν νὰ προσφύγουν στὸ μεγαλεῖο τῆς ἄμεσης δημοκρατίας τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν προκειμένου νὰ ὑποστηρίζουν τὶς κατ' οὐσίαν ἀνεδαφικὲς ἀπόψεις τους. Διότι, τόσον οἱ φανεροὶ ὑποστηρικτὲς τῶν ἐξουσιαστικῶν θεσμῶν ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστερίζοντες ἢ ἀναρχίζοντες, ἀγνοοῦν ἢ ὑποβαθμίζουν τὴν ὑπαρκτὴ βαρβαρότητα, ποὺ ἴσχυε καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀναπαραγωγὴ μὲ ἐκσυγχρονιστικὰ φτιασιδώματα δὲν θὰ προσέφερε καμμία μετουσίωσιν τῶν ὑπαρχουσῶν συνθηκῶν.

Ὅποιοι ξεχνοῦν τὶς ρίζες τους σύντομα καταφεύγουν σὲ ἐξουσιαστικὰ ὑποκατάστατα ὅπως εἶναι ἡ ἄμεση δημοκρατία. Λησμονοῦν πὼς ἡ ἀπανθρωπιὰ τῶν ἐξουσιαστικῶν θεσμῶν εἴτε ἐγκαθιδρυθεῖ μὲ τὴν ἔμμεση συγκατάθεση (ψῆφο) τῶν ὑπηκόων (πολιτῶν), εἴτε μὲ τὴν ἄμεση δὲν ἀλλάζει κατ' οὐσίαν. Ἔτσι, ἔχουμε τὴν ἀνάδειξιν τοῦ ἀναρχισμοῦ ὡς παραμέτρου τῆς ἐξουσιαστικῆς ἰδεολογίας.

Ἂς δοῦμε, ἐν προκειμένῳ, τὰ ἰσχύοντα κατὰ τὸν 4ον π.Χ. αἰῶνα, τὸν γνωστό μας «χρυσοῦν αἰῶνα» τοῦ Περικλέους.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὰ δικαστήρια βραδυποροῦν ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι εἶναι φυγόδικοι. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ γεγονότος ἐκλέγονται μὲ κλῆρο πολίτες, ὡς δημόσιοι διαιτητές, οἱ ὁποῖοι θὰ πρέπει νὰ ἔχουν ὑπερβεῖ τὸ 60ον ἔτος τῆς ἡλικίας τους. Σὲ ἕναν ἐξ αὐτῶν, ὁ ὁποῖος ἐκλέγεται διὰ κλήρου τὴν τελευταίαν στιγμήν, ὑποβάλλουν τὰ αἰτήματά τους οἱ ἑκάστοτε διάδικοι καταβάλλοντες ἕνα μικρὸν ποσόν. Ἐὰν αὐτὸς δὲν κατορθώσῃ νὰ τοὺς συμβιβάσῃ ἐκφράζει τὴν κρίσιν του ἐνόρκως. Σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωσιν κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς διαδίκους μπορεῖ νὰ προσφύγῃ στὰ δικαστήρια, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀπορρίπτουν τὶς μικρὲς ὑποθέσεις. Ἑπομένως, εἶναι ὑποχρεωμένοι ἢ στὸν συμβιβασμὸν ἢ σὲ μίαν «ἀδέκαστον» κρίσιν.

Ὅταν μία ὑπόθεσις γίνεται δεκτὴ πρὸς ἐκδίκασιν, μετὰ ἀπὸ τὴν καταγραφήν της, οἱ μάρτυρες ὑποβάλλουν ἐνόρκους καταθέσεις. Ὅλα τὰ ἔγγραφα κατατίθενται στὸ δικαστήριον καὶ σφραγίζονται σὲ ἕνα κιβώτιο. Ὅταν ἔλθῃ ὁ χρόνος τῆς δίκης ἐκλέγεται διὰ κλήρου τὸ δικαστήριο τὸ ὁποῖο καὶ ἐκδίδει τὴν ἀπόφασιν. Ἡ δίκη γίνεται ἐλλείψει δημοσίου κατηγόρου (εἰσαγγελέως). Τὸ κράτος ἐπιτρέπει στὸν κάθε ἕναν νὰ καταγγέλλῃ ὁποιονδήποτε θεωρεῖ ἔνοχον σοβαρῶν παραβάσεων ρώσουν σημαντικὰ πρόστιμα. Ἡ ἀδέκαστη δικαιοσύνη τῆς ἄμεσης δημοκρατίας!

Μεγάλα πρόστιμα ἐπιβάλλονται, ἐπίσης, καὶ στοὺς ἐνάγοντες ὅταν δὲν κατορθώνουν νὰ ἀποδείξουν τὴν ἀλήθειαν τῶν καταγγελιῶν τους.

Ὁ κάθε διάδικος ὑπερασπίζεται χωρὶς συνήγορο τὴν ὑπόθεσίν του. Ὅταν ἡ διαδικασία ἀποκτᾷ πολυπλοκότητα καὶ οἱ διάδικοι προβλέπουν ὅτι οἱ δικαστὲς εἶναι εὐαίσθητοι στὸν καλλιεργημένο λόγο (κάτι τὸ ὁποῖο εἶναι κανόνας), τότε προσλαμβάνεται νομομαθὴς ρήτωρ, πάντοτε ἐπὶ πληρωμῇ, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν πλευρὰν τοῦ κατηγόρου ἢ τοῦ κατηγορουμένου μὲ τὴν συγγραφὴν ἑνὸς λόγου τὸν ὁποῖον ὁ πελάτης-διάδικος ἐκφωνεῖ στὸ δικαστήριο. Γνωστὸς ρήτωρ καὶ συγγραφέας δικανικῶν λόγων εἶναι ὁ Λυσίας (Ὑπὲρ ἀδυνάτου, Κατὰ σιτοπωλῶν κ.λπ.), ἐνῷ ἐπίσης, φημισμένος γιὰ τὴν ἱκανότητά του νὰ ὁμιλεῖ μὲ ὄμορφο καὶ πειστικὸ τρόπο εἶναι καὶ ὁ σοφὸς Βίας ὁ Πριηνεύς, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖ τὴν ἱκανότητά του τασσόμενος μὲ τὴν πλευρὰν ἡ ὁποία εἶχε δίκαιο.

Πέραν τοῦ γραπτοῦ, ἡ ἀκρίβεια τῆς μαρτυρίας ἔπρεπε νὰ ἐπιβεβαιωθῇ καὶ ἐνόρκως ἀπὸ τὸν μάρτυρα ὁ ὁποῖος ὤφειλε νὰ εἶναι παρὼν κατὰ τὴν ἀνάγνωσίν της ἀπὸ τὸν γραμματέα. Κατὰ τὴν δίκην δὲν νοεῖται ἀντεξέτασις. Ὅ,τι εἰπώθηκε καὶ καταγράφηκε εἶναι δεδομένο. Ἡ ἐπιορκία εἶναι σύνηθες φαινόμενο.

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὶς καταθέσεις γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων θὰ πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι αὐτὲς γίνονται δεκτὲς μόνον σὲ δίκες οἱ ὁποῖες ἀφοροῦν φόνους, ἐνῷ οἱ καταθέσεις τῶν δούλων γίνονται ἀποδεκτὲς μόνον ἐφ' ὅσον ἀποσπῶνται μὲ βασανιστήρια. Στὴν ἀμεσοδημοκρατικὴ Ἀθήνα ἡ ἀμεσότης ἀναδεικνύεται, ἐν προκειμένῳ, «ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνοις» μὲ τὸν ἰσχύοντα κανόνα ὅτι ἄνευ βασανιστηρίων οἱ δοῦλοι ψεύδονται. Κάθε μόνιμη βλάβη ποὺ προκαλεῖται στὸν δοῦλο ἐξ αἰτίας τῶν βασανιστηρίων πρέπει νὰ ἀποζημιώνεται ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὴν προξένησαν[2]. Προφανῶς, ἡ ἀποζημίωσις δὲν δίδεται στὸν δοῦλο.

Τὰ βασανιστήρια στὴν περίπτωσιν τῶν πολιτῶν, κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλέους, ἀπαγορεύονται, ὅμως οἱ ποινὲς ποὺ ἐπιβάλλονται ἀπὸ τὰ δικαστήρια εἶναι: *τὸ μαστίγωμα, τὰ πρόστιμα, ἡ στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἡ κατάσχεσις τῆς περιουσίας, ἡ ἐξορία καὶ*

ὁποῖες τιμωροῦνται, ὁμοίως, μὲ τὴν δήμευσιν περιουσιῶν καὶ μὲ θάνατον. Ἡ θανατικὴ ποινὴ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποφευχθῇ ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἐπιλέξῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν περιουσίαν του στὸ κράτος καὶ νὰ ἐξορισθῇ μὲ τὴν θέλησίν του.

Ἐὰν ὁ καταδικασμένος θεωρεῖ ἀνάξια τὴν φυγὴ καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι πολίτης, ὁ θάνατος ἐπιβάλλεται μὲ τὸν πλέον ἀνώδυνον τρόπον, συνήθως μὲ τὴν κατάποσιν δηλητηρίου (κώνειον). Μὲ παρασκεύασμα κωνείου θανατώθηκε ὁ Ἀθηναῖος φιλόσοφος Σωκράτης καὶ ὁ Θηραμένης (ἕνας ἀπὸ τοὺς τριάκοντα τυράννους). Στὴν περίπτωση ποὺ ὁ καταδικασμένος σὲ θάνατο εἶναι δοῦλος ἡ θανάτωσις γίνεται διὰ ροπάλου. Σὲ κάποιες περιπτώσεις ὁ καταδικασμένος πρὶν ἢ μετὰ τὸν θάνατόν του ρίπτεται ἀπὸ ἕναν βράχο σὲ γκρεμὸ ποὺ ἀποκαλεῖται βάραθρον. Ὅταν ἔχει ἐκδοθῇ θανατικὴ ἀπόφασις γιὰ κάποιον ὁ ὁποῖος διέπραξε φόνον, ἡ ποινὴ ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ δημίου ἐνώπιον τῶν συγγενῶν τοῦ θύματος. Πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος ὑποκαταστάσεως τοῦ ἐθίμου τῆς ἐκδικήσεως, τὸ ὁποῖον ἴσχυεν παλαιότερα.

Γιὰ ὅσους τυχὸν δὲν γνωρίζουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅσους σκοπίμως παραβλέπουν τὸ γεγονός, θὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι τὰ νομικὰ δικαιώματα περιορίζονται στοὺς ἐλεύθερους πολίτες, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸ 1/7 τοῦ πληθυσμοῦ. Ἀκόμα καὶ τὰ ἐλεύθερα γυναικόπαιδα ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὴν ἰσονομία τῶν πολιτῶν, γιὰ τὴν ὁποία ἔχουν τὸ θράσος νὰ ὑπερηφανεύονται τόσον οἱ πολιτικοὶ τῆς τότε ἐποχῆς (Περικλῆς) ὅσον καὶ τῆς τωρινῆς. Ὅσο γιὰ τοὺς μέτοικους, τοὺς ξένους καὶ τοὺς δούλους, αὐτοὶ δύνανται νὰ ἀσκήσουν ἀγωγὴ μόνον διὰ μέσου ἑνὸς προστάτη.

Τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ «ζηλευτοῦ» αὐτοῦ συστήματος δικαιοσύνης εἶναι: *Οἱ ἐκβιασμοὶ ἐκ μέρους τῶν συκοφαντῶν, τὰ συχνὰ βασανιστήρια τῶν δούλων, ἡ θανατικὴ ποινὴ γιὰ μικρὲς παραβάσεις, ἡ προσωπικὴ κατάχρησις τῆς δικαστικῆς διαδικασίας, ἡ εὐαισθησία τῶν ἐνόρκων στὶς ρητορεῖες καὶ ὄχι στὴν ἀλήθεια καὶ ἡ ἀνικανότητά τους νὰ μετριάσουν τὰ πάθη τοῦ παρόντος διὰ μέσου τῆς γνώσεως τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ, ἐπίσης, πλήρης ἀνικανότητά τους νὰ ὑπολογίζουν μὲ φρόνησιν γιὰ τὸ μέλλον.*

Ὅπως παρατηρεῖται3, ὁ Ἀθηναϊκὸς Κώδικας ἀποτελεῖ μία μέτρια πρόοδο σὲ σχέσιν μὲ τὸν κώδικα τοῦ Χαμμουραμπί, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα κείμενα νόμων, χρονολογούμενος ἀπὸ τὸ 1754 π.Χ.. Ἡ ἀπόστασις τῶν 1300 καὶ πλέον ἐτῶν ἀντὶ νὰ ἀπαλείψει τὴν ἀγριότητα τῶν μέσων καὶ τῶν ποινῶν αὐτοῦ τοῦ κώδικα τὴν διατηρεῖ σὲ μεγάλο βαθμὸ στὸν Ἀθηναϊκό.

Τέλος, τὸ πλέον σημαντικὸ τὸ ὁποῖον ὀφείλουμε νὰ ἐπαναλάβουμε εἶναι ὅτι **ἡ βαναυσότης καὶ ἡ βία τῶν**

νιστικὰ φτιασιδώματα δὲν θὰ προσέφερε καμμία μετουσίωσιν τῶν ὑπαρχουσῶν συνθηκῶν.

Ὅποιοι ξεχνοῦν τὶς ρίζες τους σύντομα καταφεύγουν σὲ ἐξουσιαστικὰ ὑποκατάστατα ὅπως εἶναι ἡ ἄμεση δημοκρατία. Λησμονοῦν πὼς ἡ ἀπανθρωπιὰ τῶν ἐξουσιαστικῶν θεσμῶν εἴτε ἐγκαθιδρυθεῖ μὲ τὴν ἔμμεση συγκατάθεση (ψῆφο) τῶν ὑπηκόων (πολιτῶν), εἴτε μὲ τὴν ἄμεση δὲν ἀλλάζει κατ' οὐσίαν. Ἔτσι, ἔχουμε τὴν ἀνάδειξιν τοῦ ἀναρχισμοῦ ὡς παραμέτρου τῆς ἐξουσιαστικῆς ἰδεολογίας.

Ἂς δοῦμε, ἐν προκειμένῳ, τὰ ἰσχύοντα κατὰ τὸν 4ον π.Χ. αἰῶνα, τὸν γνωστό μας «χρυσοῦν αἰῶνα» τοῦ Περικλέους.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὰ δικαστήρια βραδυποροῦν ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι εἶναι φυγόδικοι. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ γεγονότος ἐκλέγονται μὲ κλῆρο πολῖτες, ὡς δημόσιοι διαιτητές, οἱ ὁποῖοι θὰ πρέπει νὰ ἔχουν ὑπερβεῖ τὸ 60ον ἔτος τῆς ἡλικίας τους. Σὲ ἕναν ἐξ αὐτῶν, ὁ ὁποῖος ἐκλέγεται διὰ κλήρου τὴν τελευταίαν στιγμήν, ὑποβάλλουν τὰ αἰτήματά τους οἱ ἑκάστοτε διάδικοι καταβάλλοντες ἕνα μικρὸν ποσόν. Ἐὰν αὐτὸς δὲν κατορθώση νὰ τοὺς συμβιβάση ἐκφράζει τὴν κρίσιν του ἐνόρκως. Σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωσιν κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς διαδίκους μπορεῖ νὰ προσφύγη στὰ δικαστήρια, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀπορρίπτουν τὶς μικρὲς ὑποθέσεις. Ἑπομένως, εἶναι ὑποχρεωμένοι ἢ στὸν συμβιβασμὸν ἢ σὲ μίαν «ἀδέκαστον» κρίσιν.

Ὅταν μία ὑπόθεσις γίνεται δεκτὴ πρὸς ἐκδίκασιν, μετὰ ἀπὸ τὴν καταγραφήν της, οἱ μάρτυρες ὑποβάλλουν ἐνόρκους καταθέσεις. Ὅλα τὰ ἔγγραφα κατατίθενται στὸ δικαστήριον καὶ σφραγίζονται σὲ ἕνα κιβώτιο. Ὅταν ἔλθη ὁ χρόνος τῆς δίκης ἐκλέγεται διὰ κλήρου τὸ δικαστήριο τὸ ὁποῖο καὶ ἐκδίδει τὴν ἀπόφασιν. Ἡ δίκη γίνεται ἐλλείψει δημοσίου κατηγόρου (εἰσαγγελέως). Τὸ κράτος ἐπιτρέπει στὸν κάθε ἕναν νὰ καταγγέλλη ὁποιονδήποτε θεωρεῖ ἔνοχον σοβαρῶν παραβάσεων κατὰ τῆς ἠθικῆς, τῆς θρησκείας ἢ τῆς πολιτείας. Ὡς ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς καταστάσεως δημιουργεῖται μία τάξις «συκοφαντῶν», οἱ ὁποῖοι συστηματικὰ ὑποβάλλουν καταγγελίες καὶ ἀναδεικνύονται οἱ κατ' ἐξοχὴν τεχνῖτες τοῦ ἐκβιασμοῦ. Κερδίζουν ἀκόπως καὶ ἀνέτως τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀσκοῦντες ἀγωγὲς ἢ ἀπειλοῦντες νὰ ἐναγάγουν εὐπόρους[1], ἀφοῦ γνωρίζουν ὅτι τὸ κράτος μὲ προθυμίαν καταδικάζει ὅσους εἶναι σὲ θέσι νὰ πλη-

εἶναι εὐαίσθητοι στὸν καλλιεργημένο λόγο (κάτι τὸ ὁποῖο εἶναι κανόνας), τότε προσλαμβάνεται νομομαθὴς ρήτωρ, πάντοτε ἐπὶ πληρωμῇ, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει νὰ ὑποστηρίξη τὴν πλευρὰν τοῦ κατηγόρου ἢ τοῦ κατηγορουμένου μὲ τὴν συγγραφὴν ἑνὸς λόγου τὸν ὁποῖον ὁ πελάτης-διάδικος ἐκφωνεῖ στὸ δικαστήριο. Γνωστὸς ρήτωρ καὶ συγγραφέας δικανικῶν λόγων εἶναι ὁ Λυσίας (Ὑπὲρ ἀδυνάτου, Κατὰ σιτοπωλῶν κ.λπ.), ἐνῷ ἐπίσης, φημισμένος γιὰ τὴν ἱκανότητά του νὰ ὁμιλεῖ μὲ ὄμορφο καὶ πειστικὸ τρόπο εἶναι καὶ ὁ σοφὸς Βίας ὁ Πριηνεύς, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖ τὴν ἱκανότητά του τασσόμενος μὲ τὴν πλευρὰν ἡ ὁποία εἶχε δίκαιο.

Πέραν τοῦ γραπτοῦ, ἡ ἀκρίβεια τῆς μαρτυρίας ἔπρεπε νὰ ἐπιβεβαιωθῇ καὶ ἐνόρκως ἀπὸ τὸν μάρτυρα ὁ ὁποῖος ὤφειλε νὰ εἶναι παρὼν κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν της ἀπὸ τὸν γραμματέα. Κατὰ τὴν δίκην δὲν νοεῖται ἀντεξέτασις. Ὅ,τι εἰπώθηκε καὶ καταγράφηκε εἶναι δεδομένο. Ἡ ἐπιορκία εἶναι σύνηθες φαινόμενο.

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὶς καταθέσεις γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων θὰ πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι αὐτὲς γίνονται δεκτὲς μόνον σὲ δίκες οἱ ὁποῖες ἀφοροῦν φόνους, ἐνῷ οἱ καταθέσεις τῶν δούλων γίνονται ἀποδεκτὲς μόνον ἐφ' ὅσον ἀποσπῶνται μὲ βασανιστήρια. Στὴν ἀμεσοδημοκρατικὴ Ἀθήνα ἡ ἀμεσότης ἀναδεικνύεται, ἐν προκειμένῳ, «ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνοις» μὲ τὸν ἰσχύοντα κανόνα ὅτι ἄνευ βασανιστηρίων οἱ δοῦλοι ψεύδονται. Κάθε μόνιμη βλάβη ποὺ προκαλεῖται στὸν δοῦλο ἐξ αἰτίας τῶν βασανιστηρίων πρέπει νὰ ἀποζημιώνεται ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὴν προξένησαν[2]. Προφανῶς, ἡ ἀποζημίωσις δὲν δίδεται στὸν δοῦλο.

Τὰ βασανιστήρια στὴν περίπτωσιν τῶν πολιτῶν, κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλέους, ἀπαγορεύονται, ὅμως οἱ ποινὲς ποὺ ἐπιβάλλονται ἀπὸ τὰ δικαστήρια εἶναι: *τὸ μαστίγωμα, τὰ πρόστιμα, ἡ στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἡ κατάσχεσις τῆς περιουσίας, ἡ ἐξορία καὶ ὁ θάνατος*. Σπανίως ἐπιβάλλεται ἡ φυλάκισις, δεδομένου ὅτι ἡ θεμελιώδης νομικὴ ἀρχὴ ποὺ ἰσχύει εἶναι ὅτι: **ὁ δοῦλος τιμωρεῖται στὸ σῶμα του, ἐνῷ ὁ ἐλεύθερος στὴν περιουσία του**.

Γενικώτερα, τὰ πρόστιμα εἶναι ἡ συνηθέστερη τιμωρία ποὺ ἐπιβάλλεται στοὺς πολῖτες. Ἡ ἔκτασις αὐτῆς τῆς τιμωρίας εἶναι τόσο εὐρεία ὥστε εἶναι προφανὲς ὅτι τὸ δημοκρατικὸ σύστημα ἦταν μίσθαρνο, βασισμένο σὲ

φασις γιὰ κάποιον ὁ ὁποῖος διέπραξε φόνον, ἡ ποινὴ ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ δημίου ἐνώπιον τῶν συγγενῶν τοῦ θύματος. Πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος ὑποκαταστάσεως τοῦ ἐθίμου τῆς ἐκδικήσεως, τὸ ὁποῖον ἴσχυεν παλαιότερα.

Γιὰ ὅσους τυχὸν δὲν γνωρίζουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅσους σκοπίμως παραβλέπουν τὸ γεγονός, θὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι τὰ νομικὰ δικαιώματα περιορίζονται στοὺς ἐλεύθερους πολῖτες, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸ 1/7 τοῦ πληθυσμοῦ. Ἀκόμα καὶ τὰ ἐλεύθερα γυναικόπαιδα ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὴν ἰσονομία τῶν πολιτῶν, γιὰ τὴν ὁποία ἔχουν τὸ θράσος νὰ ὑπερηφανεύονται τόσον οἱ πολιτικοὶ τῆς τότε ἐποχῆς (Περικλῆς) ὅσον καὶ τῆς τωρινῆς. Ὅσο γιὰ τοὺς μέτοικους, τοὺς ξένους καὶ τοὺς δούλους, αὐτοὶ δύνανται νὰ ἀσκήσουν ἀγωγὴ μόνον διὰ μέσου ἑνὸς προστάτη.

Τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ «ζηλευτοῦ» αὐτοῦ συστήματος δικαιοσύνης εἶναι: *Οἱ ἐκβιασμοὶ ἐκ μέρους τῶν συκοφαντῶν, τὰ συχνὰ βασανιστήρια τῶν δούλων, ἡ θανατικὴ ποινὴ γιὰ μικρὲς παραβάσεις, ἡ προσωπικὴ κατάχρησις τῆς δικαστικῆς διαδικασίας, ἡ εὐαισθησία τῶν ἐνόρκων στὶς ρητορεῖες καὶ ὄχι στὴν ἀλήθεια καὶ ἡ ἀνικανότητά τους νὰ μετριάσουν τὰ πάθη τοῦ παρόντος διὰ μέσου τῆς γνώσεως τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ, ἐπίσης, πλήρης ἀνικανότητά τους νὰ ὑπολογίζουν μὲ φρόνησιν γιὰ τὸ μέλλον.*

Ὅπως παρατηρεῖται3, ὁ Ἀθηναϊκὸς Κώδικας ἀποτελεῖ μία μέτρια πρόοδο σὲ σχέσιν μὲ τὸν κώδικα τοῦ Χαμμουραμπί, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα κείμενα νόμων, χρονολογούμενος ἀπὸ τὸ 1754 π.Χ.. Ἡ ἀπόστασις τῶν 1300 καὶ πλέον ἐτῶν ἀντὶ νὰ ἀπαλείψει τὴν ἀγριότητα τῶν μέσων καὶ τῶν ποινῶν αὐτοῦ τοῦ κώδικα τὴν διατηρεῖ σὲ μεγάλο βαθμὸ στὸν Ἀθηναϊκό.

Τέλος, τὸ πλέον σημαντικὸ τὸ ὁποῖον ὀφείλουμε νὰ ἐπαναλάβουμε εἶναι ὅτι **ἡ βαναυσότης καὶ ἡ βία τῶν νόμων καὶ τῶν θεσμῶν δὲν ἐξαλείφεται ἐὰν ἡ κοινοβουλευτικὴ δημοκρατία ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ τὴν ἄμεση**, ὅπως καὶ τὸ ὅτι ὁ ἐκλεγμένος μὲ ἀμεσοδημοκρατικὲς διαδικασίες μπορεῖ κάλλιστα νὰ παραβῆ τὴν ἐντολὴ καὶ νὰ πράξη ἀλλοιῶς. Διότι ἡ ρίζα τῶν κακῶν εἶναι ἡ ἐξουσία καὶ δὲν ἐξαλείφεται οὔτε μὲ τὴν ἄμεση, οὔτε μὲ τὴν κοινοβουλευτικὴ δημοκρατία, ἀντίθετα ἐνισχύεται.

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. Αὐτά, χαρακτηριστικά, ἀναφέρει ὁ Ξενοφῶν στὰ «*Ἀπομνημονεύματά*» του, Θ, 2,9.

2. Gilbert Murray: *A History of Ancient Greek Literature*, N. York 1927, 328.

3. Will Durant: *Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ*, τόμος β'.